OTOPSİ

YILIN SOLUK KESİCİ ROMANI!
BEŞERİ İHTİRASIN DAĞDAĞASI
İÇİNDE ÇÖZÜM ARAYAN
BİR DOKTOR DEDEKTİFİN ROMANI.

JOHN R. FEEGEL

Kervan Yayınları

Bu kitap
Kervan Kitapçılık Tesislerinde
hazırlanmış ve basılmıştır.

JOHN R. FEEGEL

OTOPSİ

KERVAN KİTAPÇILIK
Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Londra Asfaltı Tercüman Tesisleri
TOPKAPI/İSTANBUL

I

Myrl Caton, beyaz Cadillac'ını Brownstone Motelinin resepsiyon bürosunun önündeki park yerine yaklaştırdı. Girişteki tabelâda "Connecticut'ın en güzel moteli" yazılıydı. Tek başına 9 gündenberi yoldaydı. Ruskin'den, Florida'ya kadar toptan domates sattığı firmalarla görüşmüştü. Bu arada Atlanta'da Lillie'yi ve kadının kendisinden olduğunu söylediği iki yaşındaki oğlan çocuğunu da görmüştü. Çocuk önemli değildi. Yolunu 300 mil uzatmış olmasına rağmen Atlanta'da unutulmaz bir gece geçirmişti.

Arabanın koltuğunun altında duran 45'lik otomatik tabancanın kabarıklığını hissetti. Bir an onu bir gece önce kaldığı Newark'ta unuttuğunu sanmıştı. Caton motele girerken silâhını hiç bir zaman yanına almazdı. İyice karanlık bastırdıktan sonra dışarı çıkar silahı alır ve odasına dönerdi. Bir keresinde Kuzey Carolina'da bir mücevheratçı ile beraber içmiş, iyice sarhoş olmuştu. Daha sonra silâhını çekerek sağa sola ateş etmiş za-

vallı adam korkusundan pencereden atlayarak kaçmıştı. Motel müdürü ateş etti diye olmadık sözü söylemiş, sonunda duvardaki delikleri kapattırması için 100 dolar verince herşeyi unutmuştu.

Caton bavulunu yakaladı arka koltukta yığılı duran elbiselerini kucakladı. Bir motelden, ötekine süren gezileri sırasında eşyalarını yerleştirmez öylece arka koltuğa bırakırdı. Camlı döner kapıdan resepsiyon bürosuna girdi. Connecticut Vadisinin temmuz sıcağından sonra, bir soğutucu ile serinletilen büronun havası içini ürpertti.

Masanın arkasındaki adam Caton'a gülümsedi.

Clyde Peabody New England aksanının katılığını taşıyan bir tarzda "Sıcak" dedi.

Caton, bavulunu yere bıraktı, elbiselerini masaya koydu ve bir küfür savurarak "Haklısın" dedi.

Motel müdürü gülümseyerek "Bir gece mi kalacaksınız?" diye sordu.

Caton,yüzüne rahatsız edici bir biçimde baktı ve daha sonra masanın üzerindeki dolma kalemi alarak halıya doğru salladı, kayıt defterini önüne çekti.

Peabody'nın gülümsemesi dudaklarında donmuştu. "Buyurun tükenmez" diyerek bir kalem uzattı.

Caton, dilinin ucu ağzının kenarından çıkmış, bir ilkokul öğrencisininkine benzer titrek, büyük harflerle M-Y-R-L C-A-T-O-N yazmakla meşguldü.

Clyde Peabody defteri önüne çekti. İsme baktı.

"Tamam Mr. Caton. Sizi otelimizde görmekten zevk duyuyoruz. Ta Florida'dan mı geliyorsunuz?" dedi.

Caton emredici bir biçimde isteklerini sıraladı: "Bir büyük kova buz, altı tane de Coca Cola istiyorum. Hemen."

Peabody, "Başüstüne efendim" dedi. "Size 15 numarayı verdim. Hemen şurada.."

"Odanın gürültülü veya sessiz olması umurumda de-

ğil. Bütün istediğim kafamı sokacak bir yer ve sıcak bir banyo."

Peabody defter üzerinde son işlemleri tamamladı ve "Buyurun bu anahtarınız. Bu da buzunuz için kova. Buzu odanızın biraz ilerisindeki makinede bulabilirsiniz."

Caton anahtarı kâğıt kovanın içerisine attı ve arabasına döndü. 15 numara büronun karşısındaki sıralanan odalardan sondan ikincisiydi. Caton arabasını oda kapısının önüne park etti. İçerisi hiç de lüks değildi. Hep bilinen eşyalardı. Duşun üst tarafına kumsal ve denizi gösteren bir poster yapıştırılmıştı. Yatağın hizasındaki tavan kabarmıştı. Sanki Caton'un üzerine düşecekmiş gibi sallanıyordu. Elindeki buruşuk elbiseleri pencerenin yanındaki gergin şilteli iskemlenin üzerine fırlattı ve kendini yatağın üzerine bırakarak derin bir nefes aldı. Sağ ayakkabası ile, ittire ittire solunu çıkardı ve gürültü ile döşemeye bıraktı. Ayni şekilde sağ tekini çıkarmaya uğraştı. Ama olmadı. Kalktı, oturdu, eğilip kördüğüm olan ayakkabı bağını çözmeye başladı. Bir türlü olmuyordu. Kapı çalındı.

"Kim o?"

Peabody "Coca Colalarınızı getirdim" diye seslendi. Caton kapıyı açtı. "Hepsi çok soğuk", Peabody elindekileri küçük masanın üzerine bıraktı.

Peabody dışarı çıkına Caton valizinden bir şişe Burbor viskisi çıkardı, bir bardağa boşalttı. Üzerine Coca Cola koydu. Buzsuz içkisinden bir yudum aldı. Daha sonra buz kovasını kolunun altına kıstırıp dışarı çıktı. Kapısını kilitlemedi. Bir ayağında çorap, diğerinde ayakkabı buz makinesinin olduğu yere doğru yürüdü.

Buz dolu kovası ile odaya döndü. Bardağına buz koydu ve büyük bir yudum içti. İçki kendisine sanki büyük bir güç vermişti. İnatçı ayakkabıyı kolaylıkla çıkardı. Tekrar kendini yatağa bıraktı. Komodinin üstünden

telefon rehberini aldı. Sarı sayfaların "Toptancı sebze satıcıları" yazılı bölümünde Vincent Irafino'nun numarasını buldu. Reşepsiyonun numarasını çevirdi. Peabody karşısındaydı.

"Mr. Caton, lütfen istediğiniz numarayı verin hemen bağlayayım."

Caton rakamları tek tek söyledi ve ahizeden gelen birtakım çıtırtıları dinlemeye başladı.

Kaba bir ses "Connecticut Vadisi Firması" dedi.

Caton ayni ölçüde tatsız bir tonla "Bana Vincent'i verin. Kendisine California'dan Mrly Caton arıyor deyin" dedi.

"Bekle.." Caton ahizeden toptan sebze deposundan gelen sesleri duyuyordu. Bağırtılar, taşıyıcıların çıkardığı gürültülür, sürüklenen sandıklar. Hemen her eyalette depolarda buna benzer sesler duyulurdu.

Birden bire hattın öteki ucundan "Irafino."

"Vincent" Caton sesini yumuşatıp "Ben Mryl Caton."

İrafino hemen söze girdi. "Domates Kraliçesi.."

"Allah senin de domatesinin de belâsını versin.."

Irafino belirli bir İtalyan aksanı ile sordu "Ne vakit geldin?"

Irafino'nun firmasında iş konuşmaları daima İtalyanca başlar, daha sonra İngilizce'ye dönülürdü.

Caton "Daha şimdi geldim" dedi "Brownstone'dayım."

"Hey... Belki de Angela ile de görüşmek istersin?"

Caton gülerek "Halâ orada mı çalışıyor?" diye sordu. Sisli bir New England sabahında kendisine "Allahaısmarladık" diyen siyah saçlı sekreter kızı gözünün önüne getirdi.

Irafino "Tabii Mryl burada" dedi. Biliyorsunuz, ne kadar iyidir."

"Hangi işte" diye mırıldandı Caton "Kendisini daha

sonra ararım. Biraz uyumak istiyorum. Anlarsın, bir sürü dert, uzun bir yolculuk. Ama şimdi aklıma senin kış mahsulü için siparişlerin geldi.."

"Hep şu kokmuş domateslerin. Başka birşey düşünmüyorsun" diye bağıran Irafino "Haydi bir yere gidip içelim." dedi.

"Haydi sen gel bu Allahın belâsı yere. Sana bir bardak ev yapısı viski içireyim. O senin bürodaki kırmızı Dago şarabından bin kere daha iyidir."

Vincent kararını hemen verdi ve teklifi kabul etti. "20-30 dakika sonra ordayım. Kaç numaradasın?"

Caton emin olmak istercesine anahtarını eline aldı baktı "15 numara."

Caton, ahizeyi yerine koydu. Elinin tersi ile iskemlenin üstündeki elbiseleri yere saçtı. İskemleye çöktü, ayaklarını komodinin üzerine koydu. Kendine bir bardak daha içki doldurdu. Fakat bitiremeden öylece uyudu kaldı.

— 2 —

Tampa Bankasının 16. katında Chatam, Kellog Hurst, Mitchell ve Rodriguez adındaki avukatların ortak olduğu Hukuk Bürosu vardı. İçerisi insana güven veren bir biçimde döşenmişti. Tavanda yüzyılımızın başında moda olan ağır, oymalarla süslü petrol lâmbası biçiminde bir avize sarkıyordu. Duvarlar kadife ile kaplıydı. Hukuk Bürosu, şehir barosuna kayıtlı en büyük kuruluştu. Oldukça da eskiydi. Şehirdeki avukatların büyük bir kısmı mesleğe ilk adımlarını,bu büroda stajlarını yaparak atmışlardı. Büronun ilk kurucuları hâlâ yönetim kadrosundaydı. Ybor kasabasındaki genelev kuranlara yardım ettikleri, polise rüşvet yediren sahtekârları savundukları günleri unutacak kadar da olgunlaşmışlardı. O günlerde büro, Belediye Meclisi binasının yanında bir yerdeydi. Bodrum katında bir odaya sıkışmıştı. Gene o günlerde ortakları, ağızlarında el sarması pürolar İspanyol İşçi Klüplerinin yakınında, Doğu-Broadway'de sık sık görmek mümkündü.

Ama şimdi bu saygıdeğer, vergi ve hukuk kuruluşunun müşterileri arasında Ruscaton Domates Üreticileri gibi dev firmalar vardı.

Ruscaton'un yöneticilerinden Kirby Morris Jr. ve aceleci ortağının karısı Pat Caton hukuk bürosundaydılar. Morris'in büyük babası,Plant kasabasında portakal yetiştirip pestil yaparak ailenin çitçilik işini başlatmıştı. Baba Kirby, her nedense teker teker hisselerini satan bir çilek kooperatifinin üyelerinden birkaç bin dönümlük bir toprağı da elegeçirdi. Oğul Kirby, Continental Cyanamid şirketi, çiftliği, altındaki zengin fosfat yataklarının üstündeki çamurlu çileklerden çok değerli olduğunu söyleyerek satın almak istediği günlerde Florida'da idi. Satış işlemi tamamlandığı zaman kolejden belge aldı ve doğrudan doğruya Ruskin'deki aile işletmesinin başına geçti. Birkaç yıl çalıştıktan sonra domates yetiştirmenin çok kârlı, garantili bir iş olduğunu anladı. Ruskin'de domates demek Myrl Caton demekti. Caton'un bilgisi ile yeni zengin Kirby'nin parası birleşti ve bu ortaklık doğdu. Bazıları der ki; işte o günden bu yana golfe gittiği zaman hariç Kirby ön taraftaki büroyu hiç terketmemiştir. Palma Ceia Golf ve Şehir Klübü'nün üyeleri de Kirby'nin bu domates işine bu kadar heyecanla sarılmasına tek sebep Caton'un karısı Pat olduğunu söyler dururlar. Bu maceranın başarı ile yürümesi Mryl'in hep birşeyler ile meşgul edilmesine bağlıydı. Böylece Kirby daha 23 yaşında fakir bir delikanlı iken gözüne çarpan bu "Olağanüstü domatesi" yanından ayırmazdı.

Pat Caton 37 yaşından çok daha genç ve ince görünüyordu. G.Markham Hurst'ün masif masasının önünde deri bir koltukta oturuyordu. Sırtında Temmuz havasına uygun açık mavi renkte,iyi dikilmiş,pahalı olduğunu ilk bakışta belli eden bir elbise vardı.

Hurst temkinli bir ifade ile "Mr.Morris" dedi. "Bu

poliçe ve şartları yarım milyon dolardır. Eğer dikkatinizi biraz daha bana verirseniz size ve Bayan Caton'a durumu bütün detayları ile anlatabilirim."

Kirby; G.Markham Hurst'e anlamsız bir şekilde baktı. G.Markham Hurst ve ortaklarının karmaşık hukuki maddelerle doldurdukları Ruscaton firması ve baş yöneticileri ile ilgili sigorta anlaşmasından pek birşey anlamamıştı.

Kirby özür dileyerek "Firmanızın bütün detayları inceleyeceğine inanıyorum" dedi.

Hurst elini yumruk yapıp önünde duran kağıtların üzerine koyarak konuştu "Evet, bakacağız" sol kolunun manşetinde ortaya çıkan mavi-gümüş renkteki kol düğmesini dikkatlice düzeltti. Hurst; Emory Kolejini bitirdikten sonra hukuk okumak üzere Duke Üniversitesi'ne gönderilmişti. Bu bir aile geleneği idi. Daha sonraki yıllarda mahalli hukuk büroları Florida ve Stetson Üniversitelerinden mezun avukatlarla çalışmayı, aile geleneğini yürüten gençlerle çalışmaya tercih etmeye başlamışlardı.

Kirby "Anladığım kadarı ile Mr.Hurst; Myrl veya ben ölürsek firmaya bizim kaybımızdan doğacak zararları kapatması için 100 bin dolar verilecek" dedi.

"Evet" Mr. Hurst kelimeleri seçerek konuşmasını sürdürdü: "Eğer ikinizden biri bir kaza sonunda ölürse bu miktar 500 bin dolara çıkarılacaktır. Eğer bu iş Mr. Caton'un başına gelirse, Bayan Caton parayı firma ile eşit bir biçimde bölüşecektir. Eğer siz ölürseniz para firma ve size bağlı birliğe verilecektir."

Kirby sabırsız bir tavırla "Tamam, poliçenin özelliklerini anladım" dedi ve ceketinin iç cebinden bir dolma kalem çıkardı ve kapağını açtı.

Mr.Hurst kağıtlara baktı ve "İkiniz adına imzalayacaksınız" dedi. "Mr.Caton bu anlaşmayı bakmadan imzalamayı kabul etmişti."

Morris "Myrl bu tür işleri hep bana bırakır." dedi. "Karısı ve ortağı onun haklarını korumazsa başka kim koruyacak?"

Pat Caton rahatsız oluyormuş gibi iskemlesinde hareket etti.

O yumuşak, güneyli aksam ile "Buzlu bir içkiyi, anlamsız sigorta konuşmalarınızı dinlemeye tercih ederim" dedi. Kirby Morris'e döndü bu arada ciddi görünüşlü G.Markham Hurst'e de gülümsemeyi ihmal etmedi.

Başını iki yana sallayan Hurst "Bakma bana öyle" dedi. I. Davis Bulvarındaki doktorlar, kahvaltıda bir dilim ekmekten daha kuvvetli birşey yememe izin vermiyorlar. Bir zamanların en gözde yeri I. Davis Bulvarında Tampa'nın en iyi operatörleri ve kalp uzmanları bulunurdu. Hastalarının çoğuda hukuk bürolarından ve ticaret şirketlerinden gelirdi.

Heyecanlı bir sesle konuşmaya giren Kirby "Seninle beraberim Pat" dedi. Daha sonra elini kadının omuzuna götürerek sıktı..

Pat "Şu işi bir an önce bitiremezmiyiz Mr.Hurst" diye sordu.

Hurst dosyayı yavaşça kapadı. Üstüne birşeyler yazdı.

"Tamam" dedi "Herşey mükemmel. Bugün sigorta firması ile irtibata geçeceğim" daha sonra yüzüne yapmacık bir ciddiyet ifadesi vererek Kirby'e döndü "Şu anlaşma tamamlanıncaya kadar hayatta kalmaya bak yoksa başımıza çok iş açarsın" dedi.

"Ben ne vakit sigortalı oluyorum."

"Saat üçe doğru herhalde.." Zaten poliçelerin imzalanıp kayıtlara geçirilmesinden başka iş kalmamıştı.

Pat, Kirby'nin koluna sıkı sıkı yapışmış "Palma Ceia Barının merdivenlerini çıkıncaya kadar her adımını takip edeceğim" diye söylendi.

Pat döndü, yaşlı avukata gülümseyerek "Mr.Hurst, Mryl'in attığı adımları takip etmekten yıllar önce vazgeçtim," dedi "Ne vakit hazır olursa o vakit gider. Ne zamana kadar? Ta ki şu domates belâsından kurtuluncaya kadar.."

Kirby, Pat'ı adeta sürükleyerek dışarı çıkardı.

Pat Caton'un mavi Cadillac'ı hızla Şehir Klübüne doğru yola çıktı.

— 3 —

Caton kapısının önündeki gürültü yüzünden gözlerini açtı. O vakit iskemlede uyuya kaldığını anladı.

"Myrl, Allahın belâsı herif" diye bağıran Irafino, Ruskin Domates Kralının boynuna sarıldı. Caton basamakta duran Angela Gaito'ya baktı. Güneş genç kadının saçlarında göz alıcı parıltılar meydana getirmişti. Caton birden eski günlerini hatırladı.

Yumuşak bir sesle "Angela" dedi.

Angela sessizce odaya girdi kollarını Caton'un boynuna dolayarak onu dudaklarından öptü.

Irafino masaya doğru yaklaştı ve kendine bir bardak içki doldurdu.

"Buz yok mu?" diye söylenen Irafino kovayı kaptığı gibi dışarı çıktı.

Angela, Caton'dan ayrıldı tuvalet masasına doğru giderek saçlarını düzeltmeye başladı. Caton kadının hemen arkasında duruyor aynadaki görüntülerine bakıyordu.

Kadın ihtar eder gibi konuştu "Bu defa her zamanki gibi olmayacak."

"Angela.. Harikulâdesin" diyen Caton'a dönen kadın dudağındaki ruj lekesini bir kağıt mendille sildi. Caton, kollarını kadının beline sardı, ellerini kadının kalçalarına indirdi. Angela adamın artan heyecanını hissetti ve onu itti.

"Lütfen yapma Myrl" diyerek kendini kurtarmaya çalıştı. "Vincent dönebilir.."

"Daha sonra senin evinde buluşmaya ne dersin?"

Angela kendini kurtardıktan sonra "Seni sonra ararım" dedi. Caton masaya doğru gitti ve iki bardağa içki doldurdu.

Kadın odaya göz gezdirip "Herşeyi dağıtmışsın" dedi.

Caton "Bana bir hafta ver odayı ahıra çevireyim."

Angela heyecanla sordu "Bir hafta mı kalacaksın?"

Caton yan yan bakarak "Bu sana bağlı" dedi.

Angela kendinden emin konuştu "Sana daha önce söylemiştim. Bu defa her zamanki gibi olmayacak."

"Başka birimi var?" diye sordu Caton.

Angela ellerine bakıyordu.

Caton yeniden daha sert bir ifade ile sordu "Kim bu adam?" Vincent mi?"

Tam bu sırada İrafino elinde kova odaya girdi. Minicik yuvarlak buzlardan birer avuç içki bardaklarının içerisine koydu. Gülerek Caton'a bakıyordu.

Bir yandan içkisini yudumlarken kapıya doğru yanaştı ve dışarıya bakarken sordu "Geçen yılki Cadillağını kullanıyorsun?"

Caton "Evet, ayni külüstür" diye cevapladı.

Vincent "İnşallah o baş belâsı silâhını Florida da bırakmışsındır" dedi.

"Pantalonsuz gezmeyi, silâhsız olmaya tercih ederim."

"Pis herif. Geçen yıl nişancılık merakın yüzünden tutuklanıyorduk" diyen İrafino Angela'ya o günü hatırlatmak istedi.

Caton "Sen" dedi, bu 45'lik ile önündeki duvarı bile vurmaktan acizsin."

Angela lâfa karıştı "Sanki savaş alanı gibiydi. Pazarda Mafianın adamları çarpışıyor sandım" Genç kadın güldü ve yataktan doğrularak Caton'un elini tuttu.

İrafino birdenbire kapıya bir tekme atarak açtı ve otomobile doğru koşmaya başladı. Ön kapıyı açtı kolaylıkla elini şoför mahallinin koltuğunun altına soktu. Güneş elinde tuttuğu mavi tabancayı daha da pırıltılı gösteriyordu. Tabancayı odaya doğru gülerek salladı.

Caton, "Dikkat et doludur, baş belâsı herif" diye bağırdı. Angela oda kapısının arkasında duruyor ve içkisini yudumluyordu.

İrafino "Ben de doluyum" diye bağırdı ve tetiği çekti. Silâh yaz ortasında Tampada patlayan fırtınaya benzer bir ses çıkardı. Bir mermi Mryl Caton'un durduğu basamağı sıyırdı ve bir parça kopardı. İrafino şaşkınlıkla baktı ve silâhı Caton'a verdi.

Tabanca şimdi daha ayık bir adamın elinde eski korkutuculuğunda değildi. Caton, tabancasının horozunu yavaşça indirdi ve emniyeti kapadı. Şarjörü çıkardı içeride kalan 6 mermiye baktı. Şarjörü tekrar şertçe yerleştirdi. Caton hiç bir şey söylemeden tabancayı arabadaki yerine götürdü.

Angela kapının arkasından bağırıyordu. "İkimizi de öldürecektin".

Caton otomobilinin kapısını kaparken Angela'ya garanti vermek istercesine "Seni vuramazdı. Çünkü beceriksiz eşeğin biridir."

İrafino hırlar gibi konuştu. "Caton. Koca ağızlı herif. Birisi muhakkak senin ağzını kapamalı."

Caton "Bu iş Connecticut'lı ucuz heriflerin işi değil. Bunu yapmaya adam isterim" dedi.

"Piç. Çiftlik leşi.."

"Bana bak İrafino. Benim domateslerim için söylediklerinden bıktım" diye konuşan Caton devam etti "Ayrıca senin o İtalyan pisliğin de beni hasta ediyor."

Vincent İrafino'nun sebze sandığı taşımaktan nasırlaşmış elinin yumruğu Mryl Caton'un tombul yanağında patladı. Ruskin Domates Kralı otomobilinin kapağına yuvarlandı. İrafino şaşkın Caton'un üzerine atladı ve dizi ile yumurtalıklarını sıkıştırdı.

Acıdan kıvranan Caton yerinden fırladı ve kafasını İrafino'nun göbeğine gömdü. Adamın ulur gibi bir ses çıkararak arka arka gittiğini çimenliğin yanındaki keten iskemlenin üzerine düştüğünü gördü. Kasıkları halâ acıyordu. Hemen İrafino'nun üzerine koştu ve bütün gücü ile İtalyan'ın burnu ile üst dudağına bir yumruk indirdi.

Angela odadan çıkmış ikisini de durdurmak için bağırıyordu. Caton'un arkasına geçti ve sağ kulağını ısırdı. Caton sağ elini savurarak kadını bir yana itti. Fırsattan faydalanan İrafino ayağa kalktı ve otomobiline doğru koşmaya başladı. İrafino eline damlayan kana panik içinde baktı.

Mendili ile kanını silmeye çalışan İrafino bağırıyordu "Pis domateslerin senin olsun. Bundan böyle bütün alış verişimi Teksas'la yapacağım."

Caton tek başına çimlere oturmuş çevresindeki perişanlığa bakıyordu. İrafino'nun otomobilinin kapısı kan içindeydi. Angela beyaz Caddilac'ın arkasına saklanmıştı. Caton hafifçe gülmeye başladı. Daha sonra kahkahasını bütün motel duydu. İrafino ve Angela hızla uzaklaşırlarken o hâlâ gülüyordu. Caton odasına girdi. Kapıyı kapadı. Banyonun aynasında yanağına baktı. Ağzının içinde dilini gezdirdi. Hiç bir yeri delinmemiş-

ti...

Telefon çaldı. Caton bir eli ile ahizeyi kaldırırken, diğer eliyle tuttuğu ıslak bezi yanağındaki çürüklerin üzerine bastırıyordu.

Clyde Peabody şaşkın bir şekilde soruyordu "Ne oluyor orada?"

"Birşey yok" dedi Caton "Deli İtalyanlar biraz ortalığı karıştırdılar ve gittiler. "Caton uzandı masanın üzerinden içkisini aldı.

Peabody azarlar gibi konuştu "Bu motelde silâh atılmasına izin vermem."

Caton söz verdi "Artık kimse ateş etmeyecek. O piç kuruları silâhı alıp gittiler. Geri dönmeyecekler."

Müdür uyayır gibi konuştu "Polise telefon etmekten hoşlanmam."

"Umarım öyledir" dedi Caton. "Bana şimdi bir şehilerarası bağla. Emin ol burada artık gürültü olmayacak. Şimdi bana Tampa'yı ara. Bölge numarası 813, 685--8511. Kim cevap verirse onunla konuşacağım."

Motel müdürü sordu "Tampa. Florida mı?"

Caton umursamaz bir tavırla cevapladı "Evet, evet"

Peabody özür dilercesine "Ben şahsen New Haven'in güneyini hiç bilmem" dedi.

Ruskin hemen bağlandı. Karşıda zil çalıyordu. Caton kaçıncı zilden sonra cevap verileceğini biliyordu.

Güney aksanı ile bir kadın sesi cevap verdi "Ruscaton"

Caton "Sende kimsin?" diye bağırdı.

İncecik bir ses "Ben Mary Neil" dedi.

"Ben Mryl Caton. Morris'i verin."

"Özür dilerim. Mr.Morris dışarıda."

Caton "Dışarıda.. Dışarıda, nerede?" diye gürledi.

"O ve karınız yani Bayan Caton Şehir Klübüne gideceklerini söyleyip çıktılar. Herkes gitti benden başka kimse yok..

"Söyle onlara isterlerse bütün yıl o pis klüpte otursunlar. Umurumda bile değil."Caton durdu. İçkisinden bir yudum aldı "Sen Mary Neil."

"Buyurun efendim."

"Söyle onlara ben şu anda Connecticut'ta, Middlebrook'ta balo veriyorum. Karşımda kızlar dans ediyor. Her saat başı çırılçıplak bir garson kız bana pembe şampanya getiriyor. Beni yatakta bile rahat bırakmıyor. Anladın mı?"

İnce sesli kız "Anladım efendim" dedi.

"Ve söyle o Morris'e, Pat'ı alsın yüzünü domatesle sıvasın ve reklâm ışığı gibi sokağa assın." Ahizeyi çarparcasına yerine koydu. Koca gövdesini yatağa bıraktı.

Biliyordu, bir müşteri daha kaybetmiş ve bu kadar yolu da boşuna tepmişti.

Yatakta döndü. Yüzünü duvara çevirirken "Allah hepsinin belâsını versin" diye söylendi.

— 4 —

Ruby Green'in sabrı öğleden sonra iyice tükendi. Gün bitmek üzereydi. Dakikalardan beri kapısını çaldığı halde Caton cevap vermemişti. Odaları düzeltmeden motelden çıkmazdı.

Yapıldığı günden beri Brownstone Motelinde çalışıyordu. Temizlemek için girdiği odalarda bulduğu şeyler akıl alır gibi değildi. Helâya atılmış düşük bebekler, doğum kontrol hapları, kanlı yataklar, parça parça edilmiş yatak çarşafları, kusmuk dolu lavabolar, bira kutuları ile tıkanmış banyo küvetleri.. Müdüriyette, kendi aile fertleri de bu hikâyelerden iyice bıktıkları için artık o da anlatmaz olmuştu. İlk günler ailesi, motel maceralarından hoşlanırlardı. Ama şimdi herkes esneyip televizyon seyretmeyi daha heyecanlı buluyordu.

"Rahatsız etmeyin" levhası asılmış odalara eğer kapıdaki otomobil, yeni bir düğünün izlerini taşıyorsa göz yumardı. Ama kayıt defterinde 15 numarada tek

başına bir adamın oturduğunu gördükten sonra kendisinden kimse hoşgörü bekleyemezdi.

Kapıyı hızlı hızlı çalmaya devam etti. Kimse cevap vermedi.

Defalarca "Mr.Caton... Mr.Caton..." diye bağırdı.. Gene bir cevap alamadı.

Ruby, temizlik malzemesi dolu arabayı iterek karşı tarafa geçti ve resepsiyon bürosuna girdi. "Mr.Peabody" dedi "15 numarada herhalde kimse yok. İzin verirseniz kapıyı anahtarımla açıp çarşafları değiştireyim.

Clyde Peabody masasının üzerindeki fişleri saymakla meşguldu. Kadının yüzüne bakmadan soğuk bir sesle "Bir insanın yalnız kalmak hakkıdır" dedi.

Ruby Green bu sözlerle yetinmedi. Ona göre hiç kimse kirli çarşaflarda yatmak hakkına sahip değildi. "Peki sabun ve tuvalet kağıdı ne olacak?" diye işini bilir bir tavırla sordu". Eğer hastalanmış, birisinin kendisine yardım etmesini istiyorsa.." Ruby Green müdürünün masasının ön tarafına yaslanmıştı. Ellerini şişman kalçalarına koymuştu. Gözleri, siyah yüzünün iki yanında parlıyordu.

"Merak etme Ruby, hasta filân değil. Eğer öyle bir şey olsaydı telefon eder benden yardım isterdi."

"Yani edebilseydi demek istiyorsunuz."

Clyde Peabody başka insanların kolaylıkla paniğe kapıldıkları anlarda gösterdiği soğukkanlılıkla hep gurur duyardı. Ruby'i bu gibi durumlarda sık sık susturmayı denemiş, ama kadının ısrarı karşısında daima yenilmişti. En rahatı onun dediğini yapmaktı. Santrala geçti fişi 15 numaralı deliğe soktu. "Telefonla arayacağım ve temiz havlu getireceğimi söyleyeceğim."

Caton'un telefonu dakikalarca çaldı. Peabody "Belki de banyoda" dedi.

"Hayır" dedi Ruby. "Biraz önce 16 numaradaydım.

İç kapıdan dinledim 15'ten ses seda gelmiyordu. "Sabırsız bir şekilde dudaklarını öne sarkıttı.

"Tamam Ruby. Seninle gelip odaya bakacağım. Fakat Mr.Caton temiz çarşaf istemiyorsa çekip gedeceksin. Anlaşıldi mı?"

Ruby başını salladı ve Peabody'nin ardından büroyu terketti. Karşıya geçip 15 numaranın önüne geldiler. Caton'un arabası odasının önünde duruyordu. Peabody nazikçe kapıyı çaldı ve beklemeye başladı. Ruby temizlik arabasını da getirmişti. Bıraksalar kapıyı kırıp soluğu banyoda alacaktı. İçeriden cevap gelmedi. Peabody kapıyı itti. Tokmağı oynattı..

Ruby heyecanla söylendi "Maymuncuğumla açayım." Anahtarı kilide soktu çevirdi. Kapı yarım açıldı. Çünkü içeriden emniyet zinciri takılmıştı. Peabodv seslendi Gene cevap veren olmadı. Adam yüzünü aralıktan uzattı içeri baktı. Yatağın bir kısmı görülüyordu. Perdeler çekili olduğu için oda karanlıkçaydı. Mryl Caton sırtında elbiseleri yatağa uzanmıştı.

"Onu görüyorum" dedi Peabody. "Yatağın üzerinde ve elbiseleri sırtında."

"Nefes alıyor mu?"

"Bir şey diyemem. Sadece sağ ayağı ile kolunu görüyorum. Kolu yataktan sarkıyor. Aman Allahım."

"Halının üstünde kan var. Yerde de bir tabanca duruyor."

Ruby "Biliyordum bir dert olduğunu" diye söylendi. "Emindim birşeyler döndüğünden."

"Git polisi ara. Ben zinciri çıkarıp içeri gireceğim."

Ruby "Polisi beklesen" diye akıl öğrettiyse de Peabody kapıya yüklenmişti bile.

"Belki de yardıma ihtiyacı vardır."

Ruby başını salladı ve "Bana kalırsa ona ancak mezarcı yardım edebilir" dedi. "Polisi arayayım" hızlı hızlı büroya doğru yürürken koca kalçaları iki yana salla-

nıyordu.

Peabody omzu ile kapıya dayandı ve sarsmaya başladı. Zincir duvardaki yuvasından fırladı. İki basamağı çıkıp odaya girdi ve Mryl Caton'a bakmaya başladı.

"Aman Yarabbim" diye söylendi. Mryl Caton sırtüstü yatıyordu. Gözleri tavana dikiliydi. Ağzı yarı açıktı. Gömleğinin önü kan içindeydi. Sağ kolu yataktan sarkmıştı. Diğeri de sol kulağının arkasındaydı. Yatakta ve sağ kolunun uzandığı döşemede kan vardı. Biraz ötede yerde 45'lik otomatik Kolt tabancası duruyordu. Namlu ağzı hâlâ Caton'un cansız vücuduna çevriliydi. Peabody dikkatlice yatağa yanaştı. Caton'un sarkan kolunu bileğine parmağı ile dokunarak nabzını aradı. El buz gibi idi. Peabody korku ile bırakıp geri çekildi. Odadan hızla çıktı. Cesede dokunduğu iki parmağını önünde tutuyordu. Peabody büroyu girdi doğru musluğun başına giderek ellerini yıkadı.

"Polisi buldun mu?" diye Ruby'e sordu. Kadın hâlâ telefonun başındaydı.

Ruby karşıdan gelen sesi cevapladı "Tamam, burası Brownstone" Peabody ahizeyi temizleyici kadının elinden kaparcasına aldı.

"Ben Clyde Peabody. Motelde kurşunlanmış bir adam var." Biraz durdu "Evet, ölmüş." Polisin söylediklerini dinledi. Olur anlamında başını salladı. Telefonu yerine koydu. Ruby'e hiç bir şeye el sürmemesini ve odaya girmemesini tembih etti. Ruby herşeyi olduğu gibi bırakacağına söz verdi.

10 dakika sonra iki polis otomobili geldi ve büronun önünde park etti. Bahçeyi polis radyosundan çıkan cızırtılar bir anda doldurdu.

"On, onsekiz ve yedi numaralı devriyeler Brownstone'dayız" İkinci polis otomobilinin sürücüsü elinde mikrofon bulundukları yeri bildiriyordu. Karşıdan hemen cevap geldi: "Roger, 18, Teğmen Casper'i bekle-

yin.."

"On-dört" diye cevap veren polis memuru mikrofonu yerine koydu. Otomobilden dışarı çıktığı zaman tabancasının asılı olduğu kemer kapının kenarına çarptı.

Clyde Peabody bürodan fırladı. Soğukkanlı olmaya çalışıyordu. En yakın polis otomobiline yanaştı. Üzerinde hiç bir işaret bulunmayan mavi bir Ford önünde durdu. Arka kapı açıldı, içeriden kırmızı yüzlü, orta yaşlı, kahverengi buruşuk elbiseli biri indi. Motel müdürüne doğru döndü.

"Teğmen (*) Casper" diyerek, kocaman elini sıkmak üzere Peabody'e uzattı.

Peabody uzanan eli sıktı. Sonra polis teğmeninin yüzünü incelemeye başladı.

"Daha önce karşılaşmıştık teğmenim. Geçen yıl Müdür Fowler'e verilen veda yemeği sırasındaydı."

Teğmen Peabody'e umursamaz bir tavırla baktı ve "Hıııı... Hatırladım" dedi. Peabody'i hatırlamasa bile motelin ne biçim bir yer olduğunu çok iyi biliyordu. Polis Müdüriyeti Brownstone konusunda geniş bilgiye sahipti.

Casper mendili ile yüzünü silerken "Küçük bir derdiniz var" dedi.

Peabody dikkatlice cevap verdi "Teğmenim, 15 numarada bir ceset buldum."

"Vurulmuş mu?"

"Evet öyle. Yerde bir tabanca duruyor. Her taraf kan içinde."

Casper bürodan yandaki motel odalarına bakarak "15 hangisi?" diye sordu.

"Yolun karşısında" diyen Peabody İsfendan ağacının arkasındaki odayı gösterdi. Casper, yanında iki

---

(*) Amerikan polis teşkilâtında rütbeler ordudakilere benzer. Teğmen bizdeki başkomisere eşittir.

Z.A.

polis memuru, şoförü ve Peabody ile odaya doğru yöneldi. Ruby büroda kaldı.

Casper durdu önce pencereye ve menteşelerine baktı ve "Burası tamam" dedi. Üniformalı bir polis elindeki deftere büyük bir dikkatle not alıyordu. Peabody, maymuncukla kapıyı açtı. Casper eli ile onu şöyle bir kenara itti. "Tamam bu odayı daha önce açmışsınız. Ama artık ben buradayken kimsenin birşeye el sürmesini istemiyorum" dedi.

Peabody olur anlamında başını salladı. Teğmenin arkasına geçerek yolu açtı. Teğmen cesede baktı sonra kapıyı inceledi.

"Kim bu zinciri yerinden çıkardı?" diye sordu.

Peabody cevap verdi: "Kapının aralığından cesedi görünce ben çıkardım."

"Bir şeye dokundun mu?"

"Yaşıyormu diye elini tuttum."

Teğmen Casper saatine bakarak sordu: "Ne kadar zaman önce?"

Peabody, "Zannediyorum on dakika oldu" dedi.

Casper dikkatli bir şekilde cesede yaklaştı. Kanlı gömleğin ortasında bir delik vardı. Casper yaraya baktı. Daha sonra gömleği kaldırıp adamın göğsünü inceledi. Kıllarla kaplı göğüs kana bulanmıştı kalbinin tam üstündeki deride bir delik göze çarpıyordu.

Casper memurlardan birine emretti "Söyle hemen fotoğrafçıyı ve adli tabibi yollasınlar." Teğmen iskemlenin yanındaki kirli çamaşırlara baktı. Yatağa bitişik komodinde boş viski şişesi duruyordu.

"Kimdi bu kuş?" diye Peabody'e sordu.

Peabody "Adı Myrl Caton'du. Ruskin'den, Florida." ağır ağır cevapladı.

"En iyisi ailesini bulalım" dedi Casper.

"Kaydını yaptırırken Florida'da bir numara verdi."

Casper şüpheci bir tavrla "Belki de uydurma bir isim

ve numaraydı" dedi.

Peabody "Sanmıyorum" dedi. "Bu adam, bana öyle isim filân uyduracak biri gibi gelmedi."

Casper yavaşça odanın sağına-soluna bakıyordu. Çöp sepetlerini, mobilyaların arkalarını gözden geçiriyordu. "Cesedi bulduktan sonra odadan birşey çıkarıldı mı?" diye sordu.

Peabody "Herşey yerli yerinde" cevabını verdi.

Casper yavaşça başını salladı ve Peabody'i dışarı çağırdı. Kapının dışındaki daracık basamakta durdular. Casper bir sigara yaktı. "Doktor gelsin. Öldüğünü resmen tespit etsin. Daha sonra sizi bu cesetten kurtarırız."

"Teşekkür ederim teğmenim. Bilirsiniz bu tür şeyler motelcilik işinde hiç de hoş değildir."

Casper, "Mr. Peabody bu Caton'u en son ne vakit gördünüz?" diye sordu.

"Evet" dedi Peabody "Kaydını yaptırdıktan sonra kendisine bir numara bağladım. Florida'da biri ile görüştü. Başka şehirlerarası konuşma yapmadı. Burada bir iki yere telefon etti."

"Kime? Hatırlıyor musun?"

"Biri Connecticut Vadisi Firması idi. Bende oradan alış-veriş yapardım."

Casper, dikkatlice saatine baktı. Her numarayı kalın parmağı ile saydı ve bıkkın bir ifade ile "Tamam.. Herşey açık. Bu iş başımıza dert olmayacak" dedi.

Peabody "Evet" anlamında başını salladı. Kapıya bir polis kamyoneti yaklaştı. Elinde fotoğraf malzemeleri orta yaşlı bir adam içeri girdi.

Polis teknisyeni "Teğmenim ne buldun?" diye sordu.

"İntihara benziyor Marvin. Cesedin ve değişik açılardan odanın fotoğraflarını çek" Teğmen kibarca emretti.

"Parmak izine bakalım mı?"

"Hayır" dedi Casper "Ha, belki etrafta birkaç iz vardır. Ama ne işe yarayacak? Cesedin parmak izlerini alın, dosyaya koyalım."

Teknisyen makinesini ve ışıkları getirdi. İçeriye bir sürü siyah valiz taşıdı. Oda bir anda lâmbadan yayılan ışığın parıltıları ile doldu. Manzara küçük bir şimşekli yağmur fırtınasını andırıyordu. Polis fotoğrafçısı metodik bir şekilde objektifi ile odayı çeşitli açılardan tespit ediyordu. Birkaç dakika sonra kapının dışında duran teğmenin yanına geldi "Tabancada parmak izi arayalım mı?" diye sordu.

Casper dudağını öne sarkıtarak "Cam cehenneme. Bırak şu silâhı Marvin. Kapatın emniyetini koyun dolaba. Otomatikler beni hep korkutur" diye söylendi.

Adli tabib geldi. Bir polis, doktora odayı gösterdi. Doktor başı ile hafifçe teğmeni selâmladı. Peabody'e baktı. Dr.Fortunelli altmışın üstündeydi. Muayenehanesi vardı. Polis tarafından çağrılmaktan hoşlanmıyordu. Birkaç yıl önce, Müdür Fowler kendisinden adli tabib olarak da hizmet görmesini istemişti. İyi arkadaştılar Dr. Fortunelli bu isteği kabul etti. Şimdi, Müdür Fowler emekli olmuştu. Polisin her çağırışı kendisine yük gibi gelmeye başlamıştı. Sık sık bu işten istifa etmeyi düşünüyordu. Çok konuşmadan odaya girdi. Cesede baktı. Caton'un göz kapaklarından birini kaldırdı.

Teğmen, "Doktor yüzüstü çevirmemizi ister misiniz?" diye sordu.

Doktor başını salladı "Ölmüş işte.." döndü ve odadan çıkarken Casper'a seslendi: "Ölüm kâğıdının bir kopyasını sana gönderirim. Sonra büromda beni ara adını filân söyle.."

"Tamam, doktor" diye bağırdı teğmen.. "Geldiğin için teşekkürler." Doktor başını salladı ve arabasına bindi. Casper, "İhtiyar ördek" diye söylendi. Pea-

body'e dönüp "Çok işe yarayan bir herif değildir. Ama gene de ölüm kağıdını imzalaması lâzım. Karısı kendisini muayene masasında hemşiresi ile yakalatıncaya kadar oldukça hareketli bir meslek hayatı vardı" dedi.

Peabody, yüzünün anlamsız ifadesini hiç bozmadı. Teğmenin bahsettiği 10 yıl önceki rezaleti bile umursamaz bir tavırla dinledi.

Teğmen "Mr.Peabody telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii.. " dedi ve bürosunu gösterdi.

"Bir-iki ufak formalite tamamlandıktan sonra, cenaze levazımatçısını çağırıp ortalığı temizlemesini isteyebilirsiniz". Teğmen polis merkezini aradı ve cinayet masasını bağlamalarını istedi" Harry, Brownstone'daki 7 numaralı işi intihar diye temizleyeceğim" diyerek karşısındaki adama durumu anlattı. "Fotoğrafları çektirdim. Doktor da cesedi gördü." Karşıdan söylenenler için başını salladı ve telefonu yerine koydu.

Peabody'e dönerek sordu.

"Dün, hangi sebze toptancısını aradı bu kuş?"

"Connecticut Vadisi Firması" diye cevap veren Peabody "İşte burada, Caton'un kartında yazıyor" Daha sonra karttaki numarayı işaretleyip polise verdi. Casper cep defterine not aldı ve numaraları çevirmeye başladı.

Karşıdan bir kız sesi cevap verdi: "Connecticut Vadisi Firması".

Casper "Mryl Caton adında birini tanıyor musun?" diye sordu. Sekreter tanımadığını söyledi. Ama Casper ısrar ediyordu.

"Tamam, tamam.. Ver de patronunla konuşayım."

"Mr. İrafino mu?"

Casper yapmacık bir tavırla konuştu: "Kimse o tatlım. Ver de konuşayım." Bir sürü çıtırtıdan sonra bir erkek sesi cevap verdi.

"Evet.. Ne var?"
"Mr. Irafino mu?"
"Haa.."
"Ben Teğmen Casper. Müdüriyetten."
"Cezamı ödedim" diye bağırdı İrafino. Şehrin İtalyan mahallesinde yeşil Lincoln'ü yangın musluğunun yanında bırakabilirdiniz. Ama merkezde işler değişikti. İrafino sık sık, iki dolarlık ceza makbuzlarını öderdi.
"Caton adında birini tanıyor musunuz?"
İrafino dikkatlice sordu "Caton mu?"
"Myrl Caton."
İrafino'nun kafasından kavgaları, ona vurması bir an içerisinde geçti.
"Namussuz" diye bir küfür savuran İrafino "Size geldi, kavga için beni mi gammazladı."
Casper bir şey olmamış gibi cevap verdi: "Öldü.."
Karşıdan bir süre ses çıkmadı. İrafino mırıldandı "Aman Allahım.."
"Size birkaç soru sormak istiyorum."
İrafino kalbinin ağzından fırlayacağını sandı. Boğazı kurumuştu. Yutkunamıyordu. Elleri terliyordu. "Tamam ona vurdum. Ama öyle sert değil!.."
"Ne vakit oldu bu?" diye sordu Casper.
"Dün. Buraya geldikten hemen sonra içki içmek için yanına gittim. Diklendi. İtiştik. Ben de bıraktım döndüm. Hepsi bu kadar.."
Casper "Vurulmuş. Ama kendi kendine yapmış herhalde" dedi.
"Olamaz" diye bağıran İrafino "Onu yıllardan beri tanırım. Böyle birşey yapmaz" dedi.
Casper bir an intihar delillerini hatırladı. Odadaki silâh, yataktaki elbiseli ceset, arkadan kilitli kapı. Takılı emniyet zinciri...
Casper kendinden emin "Hiç şüphem yok bu bir intihardır" dedi.

"Ailesinden birini veya Florida'da bir tanıdığını nasıl bulabiliriz?"

"Ruskin, Florida'da bir domates ambalajlama tesisi var. Tampa yakınlarında" Irafino önündeki rehberden numarayı bularak söyledi" Oradan Morris'i sorun. Kirby Morris."

Casper heceleyerek "K-I-R-B-Y mi?" diye tekrarladı.

İrafino "Evet" dedi. Kendisi ile hiç karşılaşmadım. Ben bütün işimi Caton ile yapardım." Bir an durdu. "İntihar ha?... Nerede şimdi?"

"Halâ motel odasında. Cenaze töreni için birşey söyleyebilir misiniz. Yani musevi filân mıydı?"

"Namussuz. Hiçbirşey değildi" diye söylenen İrafino "Eğer istiyorsanız karısını bulayım teğmenim. Onunla bir kere toplantıda karşılaşmıştık" dedi.

Casper teklif konusunda düşündü ve kabul ederek "Tamam. Söyle oradakilere, birisi bunu bir cenaze levazımatçısına göndermemize izin versin. Durumu bize telgrafla bildirsinler.

İrafino "Sizi tekrar motelden mi arayayım, yoksa başka yerden mi?" diye sordu.

"Merkezde olacağım. Cinayet Masası için rapor yazmam lâzım."

İrafino, "Bu işi 45'likle mi yapmış?" diye söylendi.

Casper kapana kıstırmış gibi "Ne biliyorsun bu 45'liği" diye sordu.

"Herkes bilir onu. Arabasında taşır ve sarhoş olduğu zaman yol levhalarına ateş eder."

Casper söylenenleri defterine not etti "Tabanca bizde, Mr. İrafino beni arayın" dedi.

"Florida ile konuştuktan sonra, hemen" diye söz veren İrafino telefonu kapadı ve diktafonun düğmesini açarak yumuşak bir sesle Angela'yı istediğini bildirdi.

— 5 —

Batı Havayollarının jeti gökyüzüne tırmanırken Tampa ve Str. Pete gözden kayboluyordu. Kirby Morris ve Pat Caton I. mevkide el ele tutuşmuş oturuyorlardı. Bir hostes ikisine de içki ikram etti. Pat konuşmadan öyle bakıyordu. Siyah bir elbise giymişti. Yüzünde tül yoktu. Bir damla yaş olmadığı halde elindeki küçük bir mendille zaman zaman gözlerini siliyordu.

Kirby, "İrafino'ya bizi havaalanında karşılamasını ve Middlebrook'a götürmesini söyledim" diyerek durumu açıkladı.

"İrafino'yu daha önce gördüğümü sanmıyorum. Öyle değil mi?" diye sordu Pat.

"İki yıl önce Florida Çiftçiler Birliği'nin Free Port'ta düzenlediği hafta sonu eğlencesinde o da vardı. Biz de gitmiştik. Ama belki de kendisi ile tanışmadın."

Pat "Hatırladım berbat bir toplantıydı" dedi. "Herkes deli gibi içmişti..'

"Bilirsin bu herifler, bedava içkiyi bulunca neler ya-

parlar."

Pat bardağını kaldırdı ve sonuna kadar içti. Kirby hostese bardakları yeniden doldurması için işaret etti. Pat kendi kendine söyleniyordu: "Şu uçakta içki olduğu için çok memnunum. Yoksa hava yolculuğuna tahammül edemezdim."

Kirby alaylı bir eda ile "Sen içkisiz yürüyemezsin bile.." dedi. Pat elini çekti ve yüzünü pencereye doğru döndü. Uçak Atlanta'da ikmal yaptıktan sonra Windsor Locks, Connecticut'taki Bradley Alanı'na inecekti.

Akşam yemeklerini havada yediler.

Pat çatalını pencereye yaklaştırıp konuşuyordu: "Büyük bir şehre benziyor." Kirby daha iyi görmek için uzandı ve kadının boynundan gelen parfüm kokusunu duydu. Yıllarca ağır, tatlı kokular kullanmıştı. Ancak bir süreden beri Orangeburrow'daki, Sally Güzellik Salonunun sahibinin tavsiyelerine uyarak daha hafif, fakat çok daha çekici kokular sürmeye başlamıştı.

Uçak Bradley Alanına süzülerek inişe geçti. Tam terminal binasının önünde durdu. Hostes anons etti. "Hanımlar, beyler Hartford, Connecticut'a hoş geldiniz.."

İrafino ağzında siyah bir püro uçağın boşalmasını bekliyordu.

Kirby, yumuşak, güneyli aksanı ile sordu: "Mr.İrafino mu?"

Vincent başını salladı ve Kirby'nin elini sıktı ve Pat Caton'a bakmaya başladı. Kadın elini uzattı; İrafino yavaşça sıktı "Kocanız için üzgünüm Bayan Caton. Biz çok iyi arkadaştık."

Pat "Kocam hep sizden söz ederdi" diye bir yalan söyledi.

İrafino sanki çok önemli bir kayba uğramış gibi

üzüntülü bir tavırla başını sallayarak "Onu çok arayacağız" dedi.

"Yaptıklarınız için çok teşekkür ederiz" dedi Kirby.

İrafino konuşmaya başladı: "Zannederim bütün işi bir cenaze levazımatçısına bırakmak istersiniz. Annemi de ayni şekilde kaldırmıştık" Pat'ın koluna girerek onu bagajların alınacağı yere doğru götürmeye başladı. Pat kolunun tutulmasından rahatsız olmuştu. Bir an Caton geri geldi sandı.

İrafino yeşil Lincoln'ünü Middlebrook yönünde sürüyordu. Connecticut nehrinin kıyısına serpiştirilmiş köylerin önünden geçtiler ve bir saat sonra araba tenha bir caddeye doğru dönerken İrafino "Brownstone" dedi. Kirby çevreyi büyük bir dikkatle inceliyordu. İrafino otomobili motel bürosunun önünde durdurdu. Üçü de içeri girdiler.

"Peabody yok mu?" diye sordu.

Resepsiyon memuru "Hayır efendim. Peabody bugün nöbetçi değil" cevabını verdi. İki erkekle gelen güzel giyimli kadına dikkatle baktı. Brownstone'de çiftlere ses çıkarmazlardı. Ama kadın genellikle kayıt işlemi bitinceye kadar otomobilde beklerdi.

İrafino "Bu Bayan Caton, bu da, Mr.Morris" diyerek onları takdim etti. "Mr. Peabody geldikleri zaman kendisine haber verilmesini istemişti." Resepsiyon memuru döndü arkasından iki anahtar aldı.

"Tamam efendim" dedi. "Mr.Peabody Bayan Caton'a 36, Mr.Morris'e de 37 numaralı odaları vermemi emretti. Kayıtlarını önceden yaptı. Genç görevli yerinden fırladı ve Pat Caton'a kapıyı açtı.

"Bir arzunuz varsa lütfen söyleyin."

Resepsiyon memuru 36 ve 37 numaralı odaların kapılarını açtı.

Kirby "Buz ve bardak" dedi.

Adam ciddi bir tavırla karşılık verdi: "Bardaklar

banyoda. Size biraz buz getireyim" Kovayı aldı ve uzaklaştı.

İrafino yeniden konuşmaya başladı: "Otomobilde söylediğim gibi cenaze ile Hitchcock firması meşgul olacak. Bu gece aramanıza lüzum yok. Ama yarın sabah bir telefon etseniz iyi olur.."

Pat boş yatağa baktı ve yavaş yavaş başını salladı:

"Halâ anlayamıyorum" dedi. Pat. "Mryl neden bu kadar yolu tepti ve kendini öldürmek iç.. buraya geldi."

Morris valizini açtı içinden bir şiye iyi cins viski çıkardı. "Zannedersem hep böyle yerlerde kalıyordu." dedi.

Pat alaycı bir şekilde sordu: "Tabii, Kirby Morris buralarda kalmaz, değil mi?" daha sözlerini bitirmemişti, "Siz seyahate çıktığınız zaman gündeliği 50 dolara daire tutarsınız. Zavallı Mryl, kokmuş domateslerinizi satmak için nelere katlanıyordu..."

Kirby şişeyi açtı, iki bardağa içki doldurdu. İrafino'ya da ikram etti. İtalyan saatine bakarak sabahleyin erken kalktığını öne sürerek içkiyi reddetti. Çıkmaya hazırlanıyordu. İskoç viskisinden iğrenirdi. Kirby, Pat'a içkisini uzattı ve kendisininkini bir dikişte bitirdi.

İrafino tıkırtıyı duyunca kapıyı açtı. Dışarıda elinde buz kovası resepsiyon memuru duruyordu. Kovayı aldı, masanın üzerine koydu. Daha sonra Morris'in elini sıkarak "Yarın görüşürüz" dedi.

"Mr. İrafino" dedi Kirby "Bizi buraya getirdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Herşey için teşekkürler.."

Pat hafifçe başını sallayarak elini uzattı "Mryl'in böyle iyi arkadaşları olduğu için çok memnunum" dedi.

İrafino odadan çıkarken kendi kendine, "Şu kadın, Angela'yı görse ne yapardı?" diye düşünüyordu.

Kirby bardaklarına buz koydu ve pantalonunun fermuarını açtı. "Temizleyici kadın yanlış şeyler düşünmesin diye iki yatağı birden bozmamı istersin herhalde.."

Pat elbisesini çıkarıp yere bıraktı ve "Ne b.... düşünürlerse düşünsünler, şimdi hiç bir şey umurumda değil.."

— 6 —

Mryl Caton'un cesedi Hitchcock Cenâze Levazımatçısının mumyalama masasında yatıyordu. Saat dokuzdu. Gece ekibi, işin en zor kısmını bitirmek üzere gelmişti. Yüzün süslenmesi ise daima Merton Hitchcock II'ye bırakılırdı. Merton, firmanın ananevi yüz ifadesi ve saç konularında çok dikkatliydi. Merton II'nin hazırladığı yüzlerde dudaklar asla gülümsemezdi ve genişlikleri hiç bir zaman burnun uzunluğunu geçmezdi. Bazılarının bu çeşit bir yüzden hoşlanmayacakları konusunda söylenenleri dinlemezdi bile. Hitchcock'a gelenler, Hitchcock suratına sahip olurlardı.

Mumyacılar Mryl Caton'un kanlı elbiselerini çıkarırlarken pek zorluk çekmediler. Hepsini bir kağıt torbaya doldurarak odanın bir köşesine ittiler. Daha sonra biri kendi eliyle torbayı götürüp yakacaktı. Hitchcock'ta herşey kontrol altında yapılırdı. Ceset önce antiseptik kokan bir sabunla yıkandı. Yüzüne Noxzema traş kremi sürüldü, köpürtüldü ve dikkatli bir şekilde sakal-

ları kesildi. Traştan sonra baş, lanolinli bir şampuan ile sanki bir güzellik entitüsündeymiş gibi köpürtüle köpürtüle yıkandı.

Adamlar Mryl'in saçlarını bir iki makas darbesi ile düzelttiler. Gerçek bir traş söz konusu değildi ama Merton II ölülerin bile temiz, tertipli görünmesi gerektiğine inandığı için küçük düzeltmelere izin vermişti.

Gömleği çıkardıkları zaman iki mumyacı da göğüsteki kurşun yarasına baktılar. Genç olanı hafiften bir ıslık çaldı.

Hayretle "Bak şu deliğe" dedi. "Bir top mermisi girmiş herhalde"

Daha yaşlı olanı ilgisizce Caton'un göğsünü parçalayan kurşunun açtığı yarayı inceledi. "Canı cehenneme. Bir keresinde kafasını av tüfeği ile parçalayan bir herif getirmişlerdi."

Genç yardımcı şaşkınlıkla bakıyordu.

"İki namluyu da ağzına sokmuş ve beynini dağıtmıştı. Bir parçasını iskemlenin yanında bulmuştuk. Kalanı tavandaydı.". Bir yandan arkadaşına bunu anlatıyor, bir yandan da ucuna keskin bir bıçak bağlı bir hortumu Caton'un karnına sokuyordu. Hortumu içeride oynatıyordu. Biraz sonra hortumun öteki ucunun bulunduğu küvet kan, safra ve pislikle doldu. "Şimdi bunun kurşun yarası da işe yarayacak" dedi ve ucuna sivri kesici bir bıçak bağlı boruyu yaradan soktu biraz sonra kalpte kalan kanlar akıyordu. Cesetteki gereksiz bütün sıvı ve kalıntıları çıkardığına emin olduktan sonra banyo faslına geçti. Hastane kokan bir sıvı sabun kullanıyordu.

Mumyacıların bazan bir operatör kadar dikkatli olmaları gerekirdi. Baldırın ön kısmında, femoral üçgeni denilen yerde, derinin altında büyük bir atar damar ve bir küçük damar vardır. Yaşlı olanı çengel biçimi bir bıçak ile iki damarı da açtı ve içeriye tüpler soktu. Da-

marlara vereceği pembe renkli sıvıyı bir tankta hazırlamıştı. Tank bir pompanın üzerine monte edilmişti. Basıncı 4 kiloya ayarladı. Mumyacı daha uzunca bir tüpü de damara sokmuş Caton'un kalan kanını boşaltıyordu. Makine çalışmaya başladı. Caton'un baldırından içerisine, dolaşım sistemine sıvı pompalanıyordu. İş bittikten sonra kan damarlarındaki tüpler çıkarıldı. Her damar birer iplikle bağlandı.

Mumyacılar makineye yeni bir sıvı koydular. Yarısını göğüsteki kurşun yarasına soktukları hortumdan içeriye doldurdular. Kalanını da karnındaki borudan pompaladılar. Caton'un vücudu pembeleşmeye başladı.

"Hazırlama odası"nın kapısı açıldı ve içeriye Merton Hitchcock II girdi. Genç mumyacı sigarasını Caton'un kanının aktığı küvetin kenarına koydu. Merton II, cesetlerin başında sigara içilmesinden hoşlanmazdı.

"İşi tamam mı?" Merton, cesedin yüzüne ve ayaklarına bakıyordu.

"Evet efendim" diye cevap veren mumyacı devam etti: "İçine altı şişe sıvı doldurduk. Zannederim artık geziye çıkabilir."

Caton cenaze töreni için Tampa'ya götürülecekti. Merton II yalnız mumyalama ve cesedin uçakla nakil işlemlerinden sorumluydu. Cenaze Doğu Havayollarına ait jetin bagaj bölümüne konacaktı. Üstünde kilotundan başka bir şey bulunmayacaktı. Tabii baştan ayağa ince beyaz bir örtüye sarılacaktı.

Hitchcock cesedin yüzüne ve traşına usta tavırlarla baktı ve "Sertliği iyi ama biraz fazla pembe" dedi. Myrl'in göz bebeklerine küçük plâstik parçacıklar konmuştu. Bunlar minik çengellerle göz kapaklarının iç kısımlarına irtibatlandırılmıştı. Bu şekilde göz kapakları açık tutuluyordu. Mumyacılar çene kemiklerini de bir

telle bağlamışlardı. Merton Hitchcock II cebinden küçük bir metre çıkardı ve cesedin burnunun uzunluğunu ölçtü. Daha sonra dudaklara şekil verdi ve açıklığını burnun uzunluğuna göre ayarladı.

Ertesi sabah saat 09.30'da diktafondan bir ses geldi "Bayan Caton burada Mr.Merton" Hitchcock cevap vermedi. Merton II aynada şöyle kendine baktı. Saçlarını taradı. İki yanı iyice beyazlaşmıştı. Artık olgun görünmek için başka yollara başvurmasına lüzum yoktu. Koyu renk bir elbise giyiyordu. Olabileceği kadar da modaya uygun dikilmişti. Pantalon paçaları da genişçeydi. Sırtında düz beyaz bir gömlek vardı. Koyu renk kravatı orta büyüklükte düzgün bir düğümle bağlanmıştı. Üzerinde gümüş rengi üçgenler vardı. Siyah pabuçları pırıl pırıldı. Göğüs cebinde üç parçalı bir mendil gözüküyordu.

Merton eski görünüşlü bürosuna girdi. Köşede asılı büyük bir duvar saatinden, tik takları geliyordu. Yardımcısı da kendisinin bir modeli idi. Yavaşça ve kibar bir şekilde Bayan Caton'u takdim etti... Pat dünkü siyah elbisesini giymişti. Arkası biraz kırışmıştı.

"Bayan Caton.." Merton II yavaş yavaş kendini alıştırdığı bir tonda konuşmaya başladı. "Başınız sağolsun". Durdu, Pat'ın eldivenli elini halâ iki avcunun içerisinde tutuyordu. "Böyle zamanlarda insanların teselliye ihtiyaçları vardır. Gerekli bütün hazırlıkların en iyi biçimde yapıldığına inanın efendim"

Pat, adamın gözlerine bakıyordu.

Merton yavaşça ve dikkatli seçilmiş kelimelerle konuşmasını sürdürüyordu. Dul kadını teselli sözleri ile yumuşatarak en pahalı tabutu satmaya hazırlıyordu.

Pat elini, Hitchcock'un avuçlarından kurtardı, küçük bir mendili göz pınarlarına götürdü. Hitchcock'un yardımcısı koştu bir kağıt bardağa doldurduğu suyu patronuna uzattı. Hitchcock bardağı Pat'a uzattı.

Kirby Morris Pat'ın iskemlesinin arkasında sessizce duruyordu. Ama artık canı sıkılmaya başlamıştı. Odanın duvarlarını süsleyen diplomalara bakmak istiyordu.

İşinin ustası Merton, Pat'ı büyük masasının yanındaki iskemleye oturttu ve önündeki listeden fiatları göstermeye başladı. Duruyor, acılı dulun bu pis para işinin sıkıntısını iyice duymasını istiyordu.

"Havayolları, Hartford'dan, Tampa'ya nakil işini yapacak. Ama yakınlarından hiç kimsenin uçakta bulunmasını istemiyorlar. Bayan Caton." Havayolları her 50 kilo için 27.50 dolar istiyordu. Tabii bu ağırlığa tabut, üzerine örtülecek çadır bezi de dahil. İster 100 kiloluk buz gibi olmuş Caton, isterse sandıklar dolusu iyi cins çilek olsun farketmezdi. Yük yük idi. Yakınlarından kimsenin bulunmaması şartı, tabutun uçağa yerleştirilmesini dul kadının görmemesi içindi. (Bir keresinde havayollarının hamalları bir tabutu piste düşürmüşlerdi. Hemen yeni bir tabut getirterek, rezaleti ört-bas etmişlerdi. Cenaze sahibi bir önceki uçakla gittiği için bu tatsız olayı duymamıştı bile..)

Merton coşmuştu, "Lütfen bize sevgili kocanızın bütün işlerini tamamlamak şerefini verin. Hiç bir şey için endişe etmenize gerek yok" diye Pat'a garantiler veriyordu.

Pat boğazına takılan gıcığı temizlemeye çabalıyordu.

"Fakat isterseniz şehrinizdeki cenaze levazımatçısına son işlemleri yaptırabilirsiniz. Biz bu durumda yalnız nakil meselesini hallederiz. Bu belki biraz daha ucuza malolur." Merton II, Pat'ın elinden boş kağıt bardağı aldı. Kadın, bardağın viski ile dolu olmasını isterdi.

Pat kuru bir ifade ile sordu: "Kaça malolacak?"

"Belki de depomuzdaki seçme tabutlara bakmak is-

tersiniz" diyen Merton II, Pat'ı kolundan incitmekten korkarcasına tuttu, iskemlesinden kaldırarak yandaki odaya götürdü. Kafasına takılan tek şey "kaça malolacak?" sözü olmuştu.

Yardımcısı, Merton'un yanına gelerek fısıltı ile konuşuyordu. Daima, dul kadını tabutlarla baş başa bırakırlardı. Yardımcılar daima çok geriden gelirdi. Bu şekilde kadıncağız, baskı altında tutuluyormuş hissinden kurtarılırdı. Merton kibarlığından hiç bir şey kaybetmeden, herşeyin usule uygun olup olmadığını büyük bir dikkatle takip ediyordu.

Oda çok yumuşak bir biçimde aydınlatılmıştı. Uzaklardan bir org sesi geliyordu. Kapının yakınında ucuz tabutlar vardı. Müşteriler hiç bir zaman kendilerine ilk gösterilen malı almazlardı. Odanın iki yanında çeşitli renklerde, metal tabutlar sıralanmıştı. Odanın dip tarafı oymalarla süslüydü. İçi beyaz ipek kaplı bakır tabutlar göz alıyordu.

"Bu, yüzde 20 çelikle kaplıdır madam. Hava ve rutubet geçirmez." Merton işini bilen bir satıcıydı. Eli ile tabutun alt kısmını gösteriyordu. Kaplama cesedi hemen herşeye karşı koruyacak biçimde yapılmıştı.

"Çok pahalı mı?" Pat, sanki bir yastık alıyormuşcasına umursamaz bir tonda sordu.

"Bakalım efendim." Merton fiat etiketine göz attı. Bütün tabutların fiatlarını bilirdi. Söylediği rakama vergi, tabutun ağırlığı, havayollarının isteyeceği para da dahildi. Bu arada ödemenin Connecticut Bankası'na yapılmasını ister, iki yıl, 36 ay, bazan daha uzun bir süre tanırdı. Tabii bütün bunlar ödenen peşin miktara bağlıydı.

"Bu 1.125 dolardır. Bütün işlemler tarafımızdan görülecektir." Merton'un fiat konusunda bu söyledikleri aslında müşteriyi yemlemek içindi. Çünkü hemen yandaki bakır tabut 3.400 dolardı. Tabii o daha başka

özelliklere sahipti.

Tabutlar arasında yürüyorlardı. Merton herbiri için ayrı ayrı bilgi veriyordu. Aliminyumdan yapılmış hafif bir tabut. Fiatı 1.500 dolar. Bir diğeri tabutçuluk sanatının bütün güzelliğini taşıyordu. El işiydi. 30 yıl garantiliydi. Su, hava ve rutubet geçirmezdi. En ucuzu 3.000 dolardı. Müşteriler bu kadar övülen mala, ister istemez büyük bir dikkatle bakarlardı.

Pat, iki ucu tahta, yüzde 20 metal kaplı bir tabutu beğendi. İçinin kumaş kaplanmasını istedi. (Mryl yatakta hep döner dururdu.) Tabuta gümüş rengi metal tutamaklar takılmasını arzu ediyordu. Tabutun ayak kısmına bir metal tüp yapıştırılacak buraya törene iştirak edenlerin isimleri yazılıp konacaktı.

Hitchcock'un bürosuna döndüler. Merton II büyük bir zevkle Pat'ın çantasından çek defterini çıkarmasını seyrediyordu. Yardımcılar, Kirby'i kibarca tabutların konduğu odaya götürdüler. Ona da gerekli bilgileri verdiler. Kirby herşeyi dikkatle inceliyordu. Tabii kendisine fiatlardan söz edilmiyordu. Bu kısa geziden maksat, Bayan Caton'un ne kadar isabetli bir karar verdiği konusunda arkadaşını kandırmaktı.

Merton bu arada, Bayan Caton'a değeri 50 dolar olan bir elbiseyi 125 dolara satmayı da başardı. Buna gömlek kravat ve çorap da dahildi. Hepsi Mryl'e büyük bir itina ile giydirilecekti.

Hitchcock'un isteği üzerine Pat 2.400 dolarlık bir çek yazdı. Merton, bazı ekstra masraflar olabileceğini hatırlatarak ihtiyatlı davranılmasını rica etmişti. Hitchcock inanılmaz bir çabuklukla çeki masanın gözüne attı. Yeniden yapmacık bir ifade ile gece gündüz emirlerinde olduğunu söylemeye başladı.

Pat, Kirby'nin koluna girerek kapıda duran büyük Cadillağa yürüdü. Bunu da çok düşünceli, Merton Hitchcock II sağlamıştı..

Pat Caton gözlerini kısarak "Oh, Mr.Hitchcock, şu korkunç giyecekleri lütfen ortadan kaldırın" dedi.

"Derhal efendim.." Merton kanlı elbiselerin çok önceden yakıldığını biliyordu. Ama gene de müşterisini memnun edecek birşeyler söylemeyi ihmal etmezdi.

Merton otomobilin kapısını açtı ve kenara çekilerek Pat'ın içeri girmesini bekledi. Kadın kalçalarını lüzumundan fazla çıkartıp arkaya süzüldü. Kirby gördü ama ilgilenmedi. Merton Hitchcock içine ılık ılık bir şeylerin dolduğunu hissetti.

Cadillac cenaze levazımatçısının önünden hızla ayrılırken Pat kırıtarak Kirby'e sokuldu "Uçak hareket etmeden önce tekrar sevişecek zamanımız var mı?" diye sordu. Kirby, Hitchcock'un şoförüne şöyle bir baktı, kadının ne demek istediğini çok iyi anladığı halde hiç belli etmedi.

— 7 —

Middlebrook Polis Merkezi nehrin karşısındaki Chatam mahallesinde 1904 yıllarında yapılmıştı. Kahverengi taşları hemen göze çarpardı. O günden bu yana sabit tahta pencerelerinin yerine ayni biçim aliminyum pencerelerin takılmasından başka bir değişikliğe uğramamıştı. Ön merdivenler ikinci kata açılan büyük bir kapı ile birleşiyordu.

Cinayet Masası üçüncü katta idi, yanında Hırsızlık Masası vardı.

Casper bir sürü memurun çalıştığı büyük bir odadaki külüstür masasının başındaydı. Brownstone Motelindeki intihar ile ilgili raporunu ucuz bir deftere yazıyordu. Akademi mezunu genç polislerin kullandıkları ilmî ifadeler Casper'a küfür gibi gelirdi. Casper 23 yıldan beri poliste çalışıyordu. Yalnız iki yıl askerliği için ara vermişti. Middlebrook Lisesi'nden mezun olur olmaz hemen polis memuru olarak işe başlamıştı. Yıllar geçmiş, teğmenliğe yükselmiş ve cinayet masasına tayin

edilmişti. İki yıl sonra küçük bir maaşla emekli olacaktı. Niyeti emekliliğinde güneşli Fort Lauderdale'de çalışmaktı. Lauderdale'de işi olan emekli polislerle daha şimdiden temas halindeydi.

Casper küçük not defterine bakıyor isimleri yazıyordu. Myrl Caton, Pat Caton (karısı), Kirby Morris (iş ortağı), Vincent İrafino (buradaki müşterisi). İsim listesinde Clyde Peabody'de vardı. Caton'un 45'liği üzerine yapıştırılmış delil etiketi ile bir kenarda duruyordu. Teğmen zaman zaman Brownstone Moteli'nin 15 numaralı odasının ve Caton'un cesedinin fotoğraflarına bakıyordu. Birinde, yerde duran tabanca görülüyordu. Diğerinde de döşemede göllenen kan, bütün açıklığı ile göze çarpıyordu. Diğerleri hep odanın ve cesedin değişik açıdan alınmış görüntüleri idi. Bu arada yandaki odaya açılan kapı da tespit edilmişti.

Casper, Araştırma Bürosunu aradı. Karşıdan cevap gelince "Marvin" dedi "İntiharın olduğu yatak odasının yandaki bölüme açılan kapısına bakmış mıydın?"

Teknisyen "Hayır" diye cevapladı "Ne kilide baktım ne de parmak izi aradım. Ben sizin gerekli kontrolları yaptığınızı sanmıştım. Neden, soruyorsunuz? Bir dert mi var?"

"Yok canım" dedi Casper "Öyle sordum işte. Kafam mantarlaşıyor herhalde."

"Teğmenim, olayın cinayet olması ihtimali var mı?"

Casper "Yok öyle şey. Buz gibi intihar. Başka şey aklımın ucundan bile geçmiyor" dedi. "Ha.. doktoru bul bizim kuşun adını ve adresini ver, Marvin. Ölüm kağıdına intihar saatini ve olayın bize bildirildiği zamanı da kaydetmeyi unutmasınlar.."

Teknisyen kot numarasını söyleyerek telefonu kapadı "10-4"

Casper ahizeyi yerine koyarken yandaki odaya açılan kapıyı gösteren fotoğrafa bakıyordu. Telefon kesik

kesik çalmaya başladı.

"Evet, teğmen Casper."

"Ah, Teğmen Casper. Ben Clyde Peabody... Brownstone Motel'den."

"Evet, Mr. Peabody, bir arzunuz mu var?" Casper alnını kaşıdı.

"Hıı.. Pek birşey yok ama şimdi aklıma geldi. 15 numaranın yanındaki oda var ya.."

"Bitişik oda mı, Mr.Peabody."

"Tamam o.. Mr.Caton cesedini bulmamızdan bir gece önce orayı kiraladı. "Peabody durdu, Casper'a düşünmesi için biraz fırsat verdi.

"Buna bir mana verebiliyor musunuz teğmenim?"

"Belki... Kimin adına kiralamış.."

"Durun bakalım.. " Peabody önündeki defterin bir sayfasını açtı ve "İşte burada.. Bayan Jones adına ayrılmış."

Casper ilgi duyan bir tavırla sordu: "Saat kaçta?"

"Saat 7 sularında öğleden sonra. Bizim gece görevlisi söyledi."

"Neymiş şu Bayan Jones'un adresi?"

"4205 Batı Caddesi, Sacramento, California. Eğer bana sorarsanız biraz garip.."

Casper sordu: "Neymiş garip olan?"

"Çünkü bizim gece görevlisi.. " durdu. Sonra konuşmaya devam etti: "Teğmenim size bu konuda güvenebilir miyim? Yani, burada başımızın daha fazla derde girmesini istemiyoruz. Aldığımız belâ yeter."

Casper, ona yeterli güveni verdi "Bana inan."

"Bizim gece görevlisi geç saatte oraya coca cola götürürken şişeleri içerisine koyduğu araba ile 16 numaranın önündeki otomobile çarpmış. Boyası çizilmiş. Beni evden aradı, durumu anlattı. Biraz azarladım. Ama anlarsınız gece çalışacak adam bulmak çok güç. Eldekini tutmak ise daha beter."

Casper sabırsızlanmaya başlamıştı, "Tamam Peabody. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Devam et.. Devam et.."

"Merak ettim, motele gittim. Çiziklere baktım. Sigortalıyız, ama 10 dolarlık bir iş için dünyanın kâğıdını doldurup defterlere işlemekten hiç hoşlanmam."

Casper'in sabrı iyice tükendi: "Devam edin Mr. Peabody.."

"Evet, teğmenim.. Otomobil gece görevlisinin söylediği gibi tam 16 numaranın önünde park etmişti. Cizikler sağ ön çamurluktaydı. Öyle önemli birşey yoktu. Küçük iki çizik işte.. Ama kadın bunları görürse başımız derde girebilirdi. Ne olur ne olmaz diye otomobilinin plâkasına baktım. Kadını gerekirse daha sonra bulabilirdim."

"Sonuç.."

"Otomobil Connecticut plâkalıydı. Arkasında da Middlebrook'taki satıcı firmanın etiketi yapışıktı.

"Nasıl bir otomobil idi" diye Casper sordu.

"Yeni bir Pinto. Maviydi zannedersem. Hava iyice kararmıştı. Plâkayı gördükten sonra deftere yazdırılan California adresinin uydurma olduğunu anladım. Ama bizim buradakiler, motelde kaldıkları zaman sık sık uydurma adresler verirler.."

Casper hızlı hızlı konuştu "Bilirim... Bilirim.. " Pintonun plâka numarasını hatırlıyor musun?"

"Elbette.. A-N-G-E idi." Peabody büyük bir dikkatle harfleri heceliyordu. Connecticut'ta otomobil plâkalarının üzerlerinde hiç bir numara olmadan harf bulunması pek olağan değildi. Bazıları bir küfürü plâka olarak almaya kalkışmışlar ama trafik şubesi tarafından reddedilmişlerdi.

"Kadın motelden ne vakit ayrıldı" diye Casper sordu.

"Ertesi sabah, temizlikçi kadın gelmeden erken saat-

te ayrılmış. Temizlikçi kadın odada garip birşey görmemiş. Hiç birşey söylemedi."

"Kapı kilitlimiydi Mr.Peabody. Yani, 15'i 16'ya bağlayan kapı. Hatırlıyor musunuz?" Casper elinde kalem karşıdan gelecek cevabı bekliyordu.

"Kilitli mi? Ne zaman kilitli mi?"

"Sizin temizlikçi kadın içeriye girdiği zaman."

"Şu anda birşey söyleyemem."

"Bu Bayan Jones içeri girdiği zaman kilitli miydi?"

"Sanırım. Biz daima müşteri girmeden önce yan kapıyı kapatırız. Sonra teğmenim, Mr.Caton zaten bitişikteydi."

"Evet, Mr.Peabody. Çok teşekkür ederim." Casper ahizeyi gömleğine dayadı. On saniye öyle durdu düşündü. "Sizi daha sonra arayacağım. Şu plâkanın sahibini bulduraymı. Ha, Bayan Caton ve Kirby Morris ayrıldılar mı?"

"Hayır, henüz buradalar. Ama hazırlanıyorlar. Biraz önce büroya geldiler iki odanın ücretini ödemek istediler. Ama kendilerinden bir şey almadım. Hem bu durum... hem de ... zaten bir odayı kullandılar."

"Teşekkürler" diyen Casper ahizeyi yerine koydu. Defterine yeniden birşeyler yazmaya başladı. "Morris ve Bayan Caton bir odada.."

Masasındaki diktafonun düğmesine bastı, karşıdan cevap gelmesini bekledi.

"Trafik Şubesi.."

"Bana Connecticut A-N-G-E plâkalı otomobilin sahibini bulun. Bu yılın modeli. Pinto. Mavi. Ben Cinayet Masasından Teğmen Casper. Bulunca beni hemen arayın.."

Karşıdaki kadın, kod ismi "Roger"ı söyleyerek kapadı. Casper, Caton'un 45'liğini eline aldı. Emniyetini açtı ve duvardaki eski saate nişan alarak tetiği çekti ve çıt diye bir ses duyuldu.

Diktafon ötmeye başladı.

"Casper. Cinayet Masası" Teğmen halâ elindeki isimler arasında bir irtibat kurmaya çalışıyordu.

Monoton bir kadın sesi duyuldu "Efendim A-N-G-E, Pinto. Mavi. Angela Gaito adına kayıtlı. Kadın bekâr, İtalyan. 43 yaşında. 1.65 boyunda. Kahverengi gözlü. 2036 Batı Colazzi Caddesinde 2 numaralı apartmanda oturuyor. Sabıkası yok. Bütün işlemleri normal.."

"Teşekkür ederim tatlım" diyen Casper, telefonuna uzandı ve numaraları çevirmeye başladı. Karşı taraftan bir cevap gelmedi. Diktafon yeniden ötmeye başlayınca, Casper, Angela'yı aramaktan vazgeçti.

Casper cihazın düğmesine basarak seslendi. "Evet."

"Teğmenim, ben Marvin. Caton'un odasında bulduğumuz 45'lik kovanı hatırladınız mı?"

"Evet ne olmuş?" Casper karşısındaki bomboş duvara bakıyordu. Buraya muhakkak birşeyler asmalıydı.

"Siz ömrünüzde bir kovanın tabanı üstünde dimdik durduğunu gördünüz mü?"

Casper biraz düşündü. Sonra cevabını verdi: "Olabilir.."

"Tamam, teğmenim.. Ama bu kovan çarşafla, yatağın baş kısmının arasında tabanı üstünde dimdik duruyordu.."

"Eeee.. Ne olacak?"

"Birşey olacağı yok da.. Kafamı biraz kurcaladı. Dün gece saatlerce boş 45'lik kovanını yerde dimdik durdurmaya çalıştım."

"Durdu mu?"

"Hayır teğmenim. Bir kere bile olmadı."

"Fakat Marvin, olabileceğini sen de kabul ediyorsun değil mi? Yoksa birşeylerden şüphelendiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Yoo... Canı cehenneme.. Teğmenim bu benim eşekçe bir düşüncem işte.." Marvin utangaç bir adam-

dı. Kendisine hep laboratuvarda çalışmak çok daha iyi yakışacaktı. Müdür Fawler onu; pipo içen yavaşlığı ile memurları çılgına çeviren, ama herşeyi büyük bir dikkatle laboratuvar için hazırlayan biri olarak tarif etmişti. Bir keresinde soyguna karışan otomobilin hangi farını kullandığını büyük maharetle ortaya çıkarmıştı. Bir olayda da otomobile yapışmış bir tel saçtan giderek durumu aydınlatmıştı. Teğmen Casper ile araları iyi idi. Marvin, Casper'in bağırmalarının geçici olduğunu biliyordu. Teğmen de, Marvin'in ancak sevdiği insanlara elinden gelen yardımı yaptığını anlamıştı.

Marvin ortaya bir fikir attı "Teğmenim bir 45'likle ateş edelim, bakalım mermi odadaki gibi düşecek mi?"

"Yani bir yatağa uzanıp aynı açıdan kendini vurmayı mı düşünüyorsun?"

Marvin ciddi bir tonda cevap verdi: "Hayır. Bu kadar ileriye gitmeden açıyı ayarlayıp bu deneyi yapabiliriz."

Casper bir an teklif üzerinde düşündü, sonra reddetti. Yavaş yavaş konuşmaya başladı: "Marvin. Bu bir intihardır. Silâh yerdeydi. Adam yatağa uzanmıştı. Bırak artık şu işin peşini.."

Karşıdan sadece kod ismi geldi "10-4"

— 8 —

Pat Caton ve Kirby Morris Brownstone Moteli'nin 36 numaralı odasında dinleniyorlardı. Tampa uçağının kalkmasına daha saatler vardı.

Pat yatağa uzanmıştı. Üstünde siyah sütyeni ve kırmızı külotundan başka birşey yoktu, sözde yasının sembolü siyah elbisesi ise banyonun kapısındaki çengele asılıydı. İki günden beri giyilmekten iyice kırışmıştı. Yeşil bir Benson Hedges sigarası içiyordu. Çıkan dumanın tavana çıkışını büyük bir dikkatle takip ediyordu. Boynunda bir sıra kültür inci vardı.

Kirby, plâstik bir iskemleye oturmuştu. Hiç adeti olmadığı halde eline geçirdiği bir televizyon program dergisine bakıyordu.

Pat, tembel tembel kalktı "Kirby."

"Hıı..."

"Mryl'i Tampa'ya yolladılar mı acaba?"

"Ya yola çıkmıştır veya çıkmak üzeredir. Gece oraya döndüğümüzde Spottswood'da bizi bekleyeceğini

söylemişlerdi." Orangeburrow'un yıllar boyu tek cenaze levazımatçısı Spottswood olmuştu. 1956'ya kadar Orangeburrow çok hareketsiz bir yerdi. Fakat ani olarak başlayan inşaatlar bu eski geçit kasabasının çehresini değiştirmiş ve her alanda rekabeti getirmişti. Buna rağmen Spottswood piyasaya çıkan diğer iki cenaze levazımatçısından çok daha iyi iş yapıyordu. Spottswood kasabanın bütün faaliyetlerine katılırdı. Okul maçlarında hep onun ambulansları görülürdü.

"Acaba Spottswood, bize onu gösterir mi?" diye sordu Pat.

Kirby hiç heyecanlanmadan cevap verdi: "Niye göstermesin. Kendini kafasından vurmamış ki. Eğer bu maskara Hitchcock,adamı mumyalarken birşeyler yapmadıysa, tabutu açıp sana gösterirler."

Pat bir yandan tavanı seyredip eliyle hafifçe göbeğine vuruyordu. "Sadece merak ettim." dedi. Kirby TV programına döndü. Perşembe günü New Haven'de oynayacak filmlere bakıyordu. Telefonun zili ikisini de daldıkları hayal aleminden uyandırdı.

Pat yavaşça ahizeyi aldı ve "Alo" dedi.

"Bayan Caton"

"Evet"

"Ben Teğmen Casper. Kocanızın ölümü konusunda size ve Mr.Kirby'e birkaç soru sorarsam rahatsız olmazsınız herhalde.."

"Aman yarabbi.. Bana herşeyi sordunuz ve bildiklerimi anlattım" Pat başını şöyle hafifçe çevirip Morris'e baktı ve sadece dudaklarını oynatarak "CASPER" dedi. Kirby anlamıştı.

"Doğru. Bir iki ufak nokta var. Onları aydınlatmamız gerek. Merak etmeyin Tampa'ya gidişiniz gecikmez. Uçuş saatinize baktım."

Kadın "Oh... Tamam" dedi "Mr.Morris'le de görüşmek ister misiniz?"

"Tabii Bayan Caton. Size resepsiyondan telefon ediyorum. Buraya mı gelirsiniz. Yoksa ben mi sizi rahatsız edeyim?"

"Bana lütfen biraz müsaade edin, kendime çeki düzen vereyim. Daha sonra buraya gelirsiniz. Birbirine açılan iki büyük odamız var. İsterseniz özel de konuşabiliriz." Pat yataktan kalktı, külotlu çorabını aldı.

"Eğer sizin için uygunsa 10 dakika sonra oradayım.." dedi Casper.

"10 dakika. Çok iyi" Pat telefonu yerine koydu banyoya koştu.

"Kirby sevgilim" diye seslendi "Kaldır koca poponu da hazırlan. Kahraman polis biraz sonra gelip gene aptalca sorular soracak." Pat elbisesini giydi.

Kirby, "G.Markham Hurst ile görüşsen iyi olmaz mı?" diye sordu.

"Benim polis teğmeninden saklayacak bir şeyim yok. Ya sizin sayın Morris.."

"Hurst'e olup-biteni anlatmanın ne zararı var. Mryl'in öldüğünü biliyor. Ama bizim böyle bir polise ötmemizden pek hoşlanacağını sanmıyorum. Üstelik daha sigorta işlemlerini de bitirmemişken.." dedi Kirby.

"Eğer Hurst'ü şimdi ararsak, Peabody öteki taraftan telefonu hemen polise verir. Yok dışarıdan ararsan bu defa da neden motelin telefonunu kullanmadın diye soru sorarlar."

Kirby bir an düşündü ve sonra konuşmaya başladı: "Bizim için en iyisi hiç bir şey yapmadan beklemek. Teğmen gittikten sonra bakarız.." Pat Caton bir-iki tarak darbesi ile saçlarını düzeltti. Gözlerini boyadı. Kapının çalındığını duydu.

Kirby hiç sesini çıkarmadan kilidi kaldırdı ve kapı-

yı açtı. Teğmen Casper ve Clyde Peabody ile yüz yüze geldi. İkisini de içeriye buyur etti.

Casper konuşmaya başladı: "Bayan Caton. Sizi rahatsız etmek ve geciktirmek istemiyorum. Kimsenin daha fazla üzülmesine gerek yok" durdu, herkesin yüzündeki ifadeye ayrı ayrı baktı. "Bu odada bulunanların hepsi, Mr. Caton'un talihsiz ölümü ile ilgilisiniz." Farkında olmadan üçü de birbirinin yüzüne baktılar. Kirby kendilerini bir an Şarlo filmlerinin kahramanlarına benzetti.

"Bayan Caton biraz önce Mr.İrafino ve Bayan Gaito ile konuştum. Bana bazı şeyler söylediler. Zannedersem siz de öğrenmek istersiniz. Eğer bunları benden özel bir şekilde duymak isterseniz diğer odaya geçebiliriz?" Casper eli ile yandaki odayı gösteriyordu.

"Ne söylemek istiyorsanız söyleyin" Pat Caton saatine bakarak "Uçağa yetişmem lâzım" dedi.

Casper iskemlesinde şöyle bir sallandı. Bayan Caton'un sabırsızlığını anlıyordu. "Bayan Caton kocanız burada Vincent İrafino ile iş yapıyordu.."

"Mryl bir çok kişi ile iş yapardı."

"Biliyor musunuz, Mr. İrafino ile kocanız kavga etmişler?" Casper dilini bir şeyden tat almak istercesine bir yanağından ötekine dolaştırıyordu.

Pat hızla Kirby'e ve Clyde Peabody'e bakarak, "Kavga mı? Ne için?"

"Bayan Caton" diyerek konuşmaya başlayan Casper "Uçağı kaçırmanızı istemem, fakat..."

"Tamam, tamam. Niçin kavga etmişler?" Pat'ın tükenen sabrı her hareketinden belli oluyordu.

"Birbirlerine küfür etmişler, bana öyle dediler."

"Ne küfürü? Yani Mryl, İrafino'ya birşeyler mi söylemiş?" diye sordu Kirby.

Pat yumuşak bir tavırla "Bilirsin Mryl'i" dedi.

Peabody kaşlarını kaldırdı. Ama kendisine henüz söz

düşmediğini anladı.

Casper yeniden söze girdi: "Kocanızın buradaki sebze firmasında bir kadından hoşlandığını öğrendik."

Pat hızlı hızlı sordu: "Kim? Ne kadını?"

"Angela Gaito" dedi Casper.

Pat fısıldar gibi "Oh.." dedi Caton'un hayatındaki yeni bir kadını öğrendiği zaman artık şaşırmaz olmuştu.

"Bayan Gaito'nun Mr.Caton'un öldüğü gece burada olduğuna dair elimizde deliller var" dedi Casper.

Morris hemen sordu: "Burada mı? Motelde mi?"

"Nedir bu baş belâsı şeyler. Anlatın bana" Pat iyice heyecanlanmıştı." Bu Gaito denilen karının, Mryl'in ölümü ile bir ilgisi var mı?"

Casper bir trafik polisi gibi eline kaldırdı, kadından yavaşlamasını istedi "Böyle birşey söyleyemem Bayan Caton."

"Peki İrafino" diye sordu Kirby "O temize çıktı mı?"

"Şu an için evet. Ben şahsen ne Bayan Gaito'nun, ne de Mr. İrafino'nun Mr.Caton'un ölümü ile doğrudan doğruya ilişkilerinin olduğunu sanmıyorum. Bana kalırsa olay açık. Bir intihar. Kararımı değiştirecek başka şeyler bulabileceğimi sanmıyorum."

Clyde Peabody kendisinin de bilemediği bir sebebten, Teğmen Casper ne derse hep doğru anlamında başını sallıyordu. Ama sonunda patladı: "Bir silâh sesi duymuştuk."

Casper, Peabody'e kızgın kızgın baktı. Konuşmayı kendisinin yürütmesini istiyordu.

Pat Caton sordu "Silâh sesi mi?"

Casper "Bayan Caton bu kocanızı öldüren atış değildi" diye açıkladı. "Buraya geldikten sonra Mr.Caton ve Mr.İrafino silâh ile oynamışlar."

"Bu silâh yüzünden kavga ettiklerini duydum" di-

ye söze giren Peabody ikinci defa Casper'in kızgın bakışları ile karşılaştı.

Morris filazofcasına "O Allahın belâsı 45'likti herhalde?"

"Önce biraz ağız dalaşı yapmışlar, itişip kakışmışlar.. Bundan önce biri ateş etmiş Ama mermi basamağı sıyırmış. Kimseye zarar vermemiş" Casper devamla "İkisinin de birisini vurmak istediklerini sanmıyorum" dedi.

Pat "Yani o kadın Mryl'in odasındamı yatmış?" diye sordu.

"Bitişik odaları tutmuşlardı" dedi Peabody.

"Fakat Angela, yani Bayan Gaito kendi odasında yattığını söyledi" diyen Casper ilâve etti: "Kadın, Mr.Caton'un çok sarhoş olduğunu söyledi."

Pat başını yavaşça salladı "Doğru, olmuştur."

Sıra Morris'e gelmişti: "Ertesi sabah ne olmuş? Mryl nasılmış?"

"Kadın ara kapıyı çaldığını ancak cevap alamadığını söylüyor" diyen Casper'a dönen Morris "Sizde buna inanıyorsunuz."

Casper omuzlarını silkti "Normal yollardan otelden ayrılmış. Mr.Caton'un bir gece önce üzgün olduğunu, çok içki içtiğini söyleyen kadın kendisini odasında yalnız bırakmış. Eminim ertesi gün özür dilemek için kapısını çalmayınca kadın şaşırmamıştır."

Pat "Yani kadın ayrıldığı zaman, ölmüş müydü?" diye sordu.

"Belki de" dedi Casper "Adli tabib de ayni şeyleri söyledi. Bilirsiniz cesedin katılaşması filân.."

Pat, Kirby ve Peabody sanki katılaşmayı biliyorlarmış gibi başlarını salladılar.

Peabody sordu "Saat kaçta ayrılmış?"

"Altıya doğru diyor" Casper Peabody'e baktı "Şüpheli bir durum mu var?"

Peabody omuzlarını silkerek "Yok canım. Bana göre birşey yok."

Morris, "Bu kadar yakınındaki odada yattığı halde Mryl'in kendini öldürmek için ateş ettiğini duymamış mı?" diye sordu.

"Düşündüğünüz doğru" dedi Casper "Kadın uykusunun çok ağır olduğunu, özellikle içtiği zaman taş gibi yattığını söylüyor."

"Ama bir 45'lik" Morris ısrarlıydı.

Casper yeniden omuzlarını kaldırdı "Kim bilir? Belki de yastıkla silâhın sesi engellenmişti. Belki de kadın gerçekten taş gibi uyuyordur. Şimdi bana cevap verin" . Casper, Pat Caton'a döndü. "Kocanızın ölümünden sonra yüklü bir para almayacak mısınız? Biliyorsunuz sigorta.."

Morris heyecanlandı "Hangi sigorta?"

"Bilmiyorum" dedi Casper "Böyle büyük bir domates işindeki adamın yüklü bir sigortası olacağını sanıyorum. Değil mi?"

Pat evet anlamında başını salladı. "Birkaç poliçesi var. Ama hepsi benim için değil. Bir kısmı firmaya ve Kirby'e gidecek" dedi.

Kirby çabucak ilâve etti: "İş dolayısıyla."

Casper soğuk bir şekilde "Elbette" dedi "Defterine kısa kısa notlar alıyordu. "Eğer başka birşey bulursam ikinizi de ararım. Uçağı kaçırmayın."

Pat teşekkür etti ve eşyaları toplamaya başladı sonra Casper'a dönerek "Yani, bir intihar diyorsunuz değil mi?"

Casper kendinden emin konuştu: "Başka şey olamaz Bayan Caton."

"Doğru" dedi Kirby Morris "Çok iyi bir iş becerdiniz Teğmenim. Bu iş üzerinde daha fazla durmaya gerek yok." Ayağa kalktı, Pat'ın kolunu tuttu "Bizi lütfen affedin, hazırlanmamız lâzım."

Casper elini uzattı Pat'ın kolunu tuttu ve "Sizin için birşey yapabilir miyim?" Kadın elini sıkmasına izin verdi. Sonra yüzüne tekrar o sahte üzüntülü dul halini takındı.

Casper döndü, Morris'in de elini sıktı.

"Teşekkür ederim Teğmenim. Teşekkür ederim, Mr. Peabody. Elinizden gelen herşeyi yaptınız."

Peabody, methedilmekten hoşlanmıştı. "Daima yardımcı olmak isterim. Ümit ederim gene Connecticut'a gelir ve gene bizim motelde kalırsınız." Peabody kapıyı açtı ve Casper ile beraber çıktılar.

Pat "Bu polis gerçekten intihara inanıyor mu?" diye sordu. "Buraya neden geldi? Kendisine ne söyleyeceğimizi sandı?"

"Polis, polistir."

Pat valizinin kilidini kapadı "Ümit ederim ki sen haklısın Kirby. Şu sigorta poliçesi gürültüye yolaçmaz.'

— 9 —

Batı Havayollarının jeti tam zamanında Tampa'ya indi. Kirby Morris kalktı ceketini giydi. Pat, pencere kenarındaki koltuğunda halâ uyuyordu. Kirby onu sarsarak uyandırdı. Pat pencereden baktı, evine döndüğü için çok sevinçliydi.

Kirby'nin otomobili havaalanında bekliyordu. Pat hiç bir zaman bu alçak tavanlı Porsche'ye binmekten hoşlanmazdı. Cadillağında olmayı tercih ederdi. Kirby arabayı parktan çıkardı ve hızla yola koyuldular.

Pat gökyüzüne, yavaş yavaş kaybolan güneşe bakıyordu. Şehir Kulübünün önünden geçerlerken içinden "Acaba G.Markham Hurst burada mı" diye geçirdi Aslında anlamsız bir düşünceydi. Çünkü bunun "Acaba Papa, Vatikan'da mı?" demekten farkı yoktu.

Otomobil doğuya doğru döndü. Orangeburrow'a gidiyorlardı. Dar bir yoldan Caton'un evine giden patikaya girdiler. Ev yeniydi. İki katlı, İspanyol havası verilmiş bir binaydı. Kavisli girişler, demir kapılar.. Mryl bir

kitapta okuduktan sonra İspanyol stiline merak sarmıştı. Aslında bu görüntüler hiç de kötü değildi. Üstelik binayı 62 bin dolarlık alış fiatından çok daha pahalı gösteriyordu.

Pat, Porsche'den hızla çıktı. Kirby arka tarafa uzanıp valizini aldı ve ön kapıya koydu. Pat anahtarını buldu, kapı güçlükle açıldı. Yüzüne soğutucu sayesinde elde edilen buz gibi bir hava çarptı. Kendilerine gelmişlerdi.

Pat ayakkabılarını fırlatıp attı ve barın üstündeki telefona gitti. Yandaki mekanik rehberden S harfini buldu ve numarayı çevirmeye başladı. Bu arada ağzındaki sigarayı yakmaya da çabalıyordu. Spottswood'da telefonların hiç bir zaman iki defadan fazla çalmasına izin verilmezdi. Karşıda Spottswood'un kendisi vardı.

Yumuşak bir sesle "Spottswood Cenaze Levazımatçısı" dedi. Pat cenaze işinde uğraşanlar acaba hep aynı şekilde mi konuşuyorlar diye içinden geçirdi.

"Ben Pat Caton."

"Merhaba Bayan Caton, Connecticut'tan yolculuğunuz nasıl geçti?"

Pat "Bu şartlar içerisinde ne kadar iyi olabilirse" dedi "Mryl'in yolculuğu nasıl geçmiş?" Spottswodd, Pat Caton'un bu tür şakalarına alışıktı. Ona göre bu gibi davranışlar, insanın üzüntüsünü yenmek için bulduğu bir yoldu.

"Mr.Caton güvenlik içerisinde ulaştı. Şimdi ön odamızda dinleniyorlar.."

Kadın, levazımatçıya "Bu gece birşey yapmamız gerekir mi?" diye sordu.

"Eğer arzu ederseniz gelip kendisini görebilirsiniz. Dini tören yarın yapılacak."

"Tören mi? Ne dini töreni" diye bağıran Pat, Kirby'e dönüp baktı. Adam hafifçe başını sallıyordu.

"Mr. Morris ile dün konuştuktan sonra" diye konuş-

maya giren Spottswood devam etti: "Rahip Billie Alford'un yöneteceği bir tören düzenleteceğim."

Mryl Caton kiliseye gitmezdi. Çocukken annesi ve kardeşleri ile mahallelerindeki kiliseye birkaç defa gitmişti. Annesinin evini terkettikten sonra bir daha uğramamıştı. Hattâ Pat nikâhlarının kilisede kıyılmasını istediği zaman bile Mryl bunu kesin olarak reddetmişti.

Pat hayretle sordu: "Rahip Billie kim?"

"Alford. Rahip Billie Alford.."

"Fakat rahip kocamı tanır mıydı?" diye soran Pat gözleri ile Kirby'i aradı. Morris barın arkasına saklanmış, kendine içki dolduruyordu.

Spottswood garanti veriyordu: "Merak etmeyin, ben rahibe Mr.Caton ile ilgili bazı bilgiler verdim. O bunları bir biçimine sokarak kısa törende tekrarlayacak Mr.Caton'un kaybından duyulan üzüntüyü dile getirecek.

"Bak Spotty, yarın yaptığın işi göreceğiz. Lütfen bu gecelik her şeyi yerli yerinde tut" Pat gülerek telefonu kapadı. Kirby ona viskisini uzattı.

"G.Markham'ı aradın mı?" diye sordu Pat.

"Hayır.. Niye şimdi arayacakmışım?"

"Bana bak, Spottswood'a telefon edip papaz kiralamak nereden aklına geldi? Niye bu belâyı sardın başımıza?" Pat bir sigara yaktı ve bir dikişte içkisinin yarısını bitirdi.

"Ben Spottswood'a sadece cenazeyi Connecticut'tan, Orangeburrow'a getirmesi için telefon ettim. Çünkü burada bir adres vermeden tabutun nakil işlemlerini yapmıyorlardı. Bu arada Hitchcock'un memurlarından biri de Spottswood'u aramış." Morris, Pat'ın yüzüne dikkatli dikkatli baktı. Bu hikâyeye inanıp inanmadığını anlamak istiyordu. Gördüğü onu memnun etmiş olacak ki konuşmasını sürdürdü: "Spottswood aile pa-

pazının adını sordu. Ben de kendisine, cenaze törenini gürültüsüz yönetebilecek bir papaz bulmasını söyledim. Mryl'de böyle olmasını isterdi herhalde."

Pat kırıtarak güldü ve içkisini bitirdikten sonra "G.Markham acaba, evine dönmüş müdür?"

Kirby, kadına dönerek "Markham'ı aramak seni para konusunda biraz daha şüphelere sürükleyecek.." dedi.

Pat birkaç saniye düşündü ve sonra başını salladı. "Fakat herşeye rağmen ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum" Rehberi açtı ve Hurst'ün numarasını buldu. Numarayı çevirdikten sonra ahizeyi Kirby'nin eline verdi. Adamın arkasında, yüzünde şeytanca bir ifade ile gülüyordu. Devamlı zil çalıyordu. Hurst Davis Adasının kıyısında oturuyordu. Bu bölge 15-20 yıl önce lüks evlerle dolmuştu. Tampa'nın en seçkinleri şimdi burada oturuyorlardı.

Bir ses "Mr.Hurst'ün evi" dedi.

Kirby ciddi bir tonda "Ben Morris Kirby, Mr.Hurst ile görüşmek istiyorum" diye karşılık verdi.

"Bir dakika efendim. Mr.Hurst'e haber vereyim."

Kirby yaşlı avukatın oturma odasının divanında uzanmış, yanındaki tabureye koyduğu brandy bardağını zaman zaman dudaklarına götürdüğünü görür gibiydi.

Kirby, Hurst'ün sesi ile kendine geldi.

"G.Markham Hurst.."

"G.Markham, ben Kirby Morris. Connecticut'tan döndük ve Mryl'in cenazesini getirdik. Şimdi ne yapalım?" Kirby, Pat'ın yüzüne, sorduğu sorunun cevabını arar gibi bakıyordu.

G.Markham buz gibi bir sesle "Size onu gömmenizi tavsiye ederim" dedi. Markham, Caton-Morris meselesi dolayısıyla evinden aranmaktan pek hoşlanmamıştı.

Kirby daha soğuk bir şekilde karşılık verdi: "Orangeburrow'da, Spottswood yarınki töreni düzenledi.

Tavsiyeniz için teşekkürler." Kirby, Markham'ın iş için evinden aranmaktan hoşlanmadığını bilirdi. Ama bu baş belâsı adam, Ruscaton'un hukukî meselelerinin çoğu ile ilgiliydi. Arada bir işe yaramalıydı. Kirby devamla "Yani şu sigorta kağıtlarından söz etmek istiyordum. Sigorta şirketinden para istemek için birşeyler imzalamaya gelelim mi?"

"İsterseniz yarın sabah gelin. Ama Mr.Caton'un ölümü ile ilgili sigorta isteğinizde biraz yavaş davranın derim."

"Niçin? Bir aksaklık mı var?"

Pat içkisini yudumlarken, kulağını da birşeyler duymak için ahizeye iyice yaklaştırmıştı.

"Eğer ölüm kağıdında intihar diyorsa sigorta şirketi bu poliçeyi ödemek istemeyebilir." Hurst bir an durakladı ve Kirby'nin bu karmaşık hukukî pürüzün kafasını iyice karıştırmasını bekledi. "Belki de hiç ödemeye yanaşmazlar."

Kirby'nin suratı allak bullak oldu ve tıslar gibi bir küfür savurdu "Hepsinin canı cehenneme b... herifler.."

Pat hemen ahizeyi kaptı ve bağıra bağıra konuşmaya başladı: "Ne oluyor G.Markham? Kirby'nin yüreğine inecek."

G.Markham yumuşak bir şekilde "Pat şekerim, ona bir içki ver ve yatağına yatır" dedi. "Ben sadece, sigortacıların intihar için para vermek istemeyeceklerini söyledim. Hepsi bu.."

Pat'ın yüzündeki yapma gülücük adeta dondu. G.Markham Hurst yavaş yavaş konuşuyordu: "Fakat merak etmeyin. Hukuk büromuz hizmetinizdedir. Elimizden geleni yaparız" dedi. Pat ahizeyi kırarcasına yerine koydu.

— 10 —

Pat siyah entarisini sırtından çıkarmış, ince gri bir kıyafet giymişti. Spottswood siyah bir kostüm ve beyaz gömleği tercih etmişti. Tabuta baktı herşey mükemmeldi.

Caton'un iş ve içki arkadaşları tabuta yaklaşıyorlar, sessiz yatan dostlarının yüzüne şöyle bir bakıp hızla uzaklaşıyorlardı. Törenin yapıldığı salonun dip kısmında meydana gelen grupçuklar hep eski güzel günlerden söz ediyorlardı. Bazıları da Pat'ın yanına gelerek taziyetlerini bildiriyorlardı.

Rahip Billie Alford, sırtında cübbe, elinde kenarlarından kurdelalar sarkan siyah bir kitap olduğu halde içeriye girdi. Birkaç kişinin elini sıktı. Oldukça gürültülü bir şekilde önüne çıkanlara "İyi sabahlar" diliyordu.

Spottswood, rahibi Caton'un yakınlarına takdim etti. Pat "Rahip Alford, ümit ederim ki töreni kısa kesersiniz. Çünkü Mr.Caton'un da böyle isteyeceğine emi-

nim" dedi.

Rahip Billie, garanti verircesine konuştu. "Merak etmeyin, Tanrıdan onu rahmetinden esirgememesini isteyeceğiz hepsi bu kadar." Rahip sırıtkan bir ifade ile İncil'i açtı. Tam bu sırada gruba Kirby de katıldı. Başını uzatıp rahibin elindeki kitaba baktı ve "Herhalde uygun bir bölüm seçtiniz?" diye sordu. Rahip Billie başını sallamakla yetindi.

"Kişinin ruhunu selâmete götürecek bir dua seçmek şart" diyen rahip devam etti: "John, 25. bölüm II. sayfayı okumayı düşünüyorum (Benim yeniden doğuşum ve hayatım) başlıklı kısım." Aslında rahip bütün cenaze törenlerinde bunu okurdu ya...

Kirby yavaşça Pat'a yaklaştı ve kulağına fısıldadı.. "G.Markham geliyor. Tam arkamda.." dedi.

Pat hafifçe döndü ve kapıdan gösterişli, yaşlı avukatın girdiğini gördü. Adam belli belirsiz bir baş hareketi ile Pat'ı selâmladı. Davetliler için açılan defteri imzaladı ve tabutun başına gitti. Caton'un süslü yüzüne uzun uzun baktı. Belki de dua ediyordu. Kirby ve Pat, Markham'ın bütün hareketlerini büyük bir dikkatle takip ediyorlardı.

Markham tabutun yanından ayrıldıktan sonra Pat'a yaklaştı.Taziyetlerini bildirdi.Kadın başını hafifçe öne eğerek teşekkür etti.

Rahip Billie, küçük minberde yerini almıştı. Hiç bir girişe gerek görmeden töreni başlattı.

Ahenkli bir biçimde elleri havada, gözleri tavanda konuşuyordu. "Bağışlaması bol Tanrım. Bugün burada dostumuz Mryl Caton'un ruhunu sana yollamak üzere toplandık" biraz durdu daha sonra aynı tonda duasını sürdürdü: "Tanrım sen bu kulunun iyiliklerini ve kötülüklerini hepimizden iyi bilirsin, onun günahlarını affetmen ve yakınında ona da bir yer vermen için yalvarıyoruz. Kendisini seven bizler için kaybı büyük bir boşluk

yaratacaktır."

Pat çok saygılı bir biçimde duran G.Markham Hurst'e yaklaştı ve kulağına fısıldadı "Sigortacıları gördün mü?"

Hurst te ayni şekilde cevap verdi: "Bu sabah"

Rahip konuşuyordu: "Şimdi kalbimiz katı gerçekleri kabul etmek zorunda kalırken çok kırılacaktır.."

"Ne dediler?"

"Hemen istek belgesini doldurmalıyız."

.....Onun ölümü bir gerçektir. Sana inandığımız için bunu daha kolaylıkla kabul edeceğiz.."

"Ne zaman?"

"Vakit geçirmeden.. Belki de bugün"

...... Meleklerin ve daha önce aramızdan ayrılan sevdiklerimizle birlikte..."

"Birşey imzalamam gerekli mi?"

"Hayır ben herşeyi düzenleyeceğim."

"....Yeniden doğuşun ve hayatın bende olduğuna inananlar da öleceklerdir.."

"Herhangi bir problem çıkar mı dersin?"

".....Sonsuza kadar yukarıda sakin bir yer.."

"Birşey söylemek güç.."

Spottswood yavaşça "Susun" dedi.

"Ölüm kağıdı ne oldu?"

"İntihar diyor.."

".....Üzüntülerimiz devam ederken.."

"Kağıt kimde?"

"Spottswood'da"

".....Fakat ölüm bütün çirkinliğini kaybeder."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"İstek belgesini dolduracağız."

"....Amin..."

Pat, Kirby, Spottswood ve G.Markham Hurst bir ağızdan tekrarladılar "Amin.."

Spottswood yavaşça yanındakilere "İşimiz bir saate

kadar biter" dedi. Mezarlık idaresi iki çeşit uygulama yaptığını; isterse cesedi yakabileceklerini, istenirse gömebileceklerini ilân etmişti. Pat, Mryl'in gönülmesini istemiş ve 200 dolara bir mezar satın almıştı.

Spottswood, Pat'ı son defa tabutun başına götürdükten sonra, törende hazır bulunanlar da yaklaştılar. Pat bu işi yaparken korkmuştu. Tabut tekerlekli bir masaya konarak diğer odaya götürüldü. Bu arka oda herkesin gözlerinden uzaktı. Yardımcılar tabutun kapağını kapadılar ve vidaları sıkıştırdılar.

Bir görevli bir yandan vidaları sıkıyor, bir yandan da söyleniyordu" Eh artık yerinden kıpırdayamaz.."

Bir diğeri de "Dışarı çıkanı hiç gördünüz mü?" diye gülerek sordu. Tabutu gene tekerlekli bir masanın üstünde arka kapıya yanaştırarak Spottswood'un cenaze arabalarından birine yerleştirdiler. Ön salon hâlâ törene katılanlarla dolu idi.

G.Markham "Mr. Spottswood ölüm kağıdının bir suretini rica edebilirmiyim?" diye sordu.

"Resmî suret mi?"

"Evet"

"O vakit biraz beklemeniz gerekecek. Middlebrook Sağlık Müdürlüğünden suretli ölüm kağıdı gönderilecek. Herşeyde onların damgası ve imzaları lâzım" diyerek durumu açıklayan Spottswood devam etti: "Ama resmî olmayan bir kopya isterseniz verebilirim."

G.Markham hızlı hızlı konuşmaya başladı: "Hayır.. tasdikli surete ihtiyacımız var. Lütfen büroma bir tane gönderin" çıkardı kartını uzattı.

Kirby, Spottswood'a dönerek "Sizin elinizdeki sureti görebilir miyim, Mr.Spottswood?" diye sordu.

Adam olur anlamında başını sallayarak bürosuna doğru gitti. Birkaç dakika sonra elinde beyaz bir kağıtla döndü. Üstünde "Connecticut eyaleti ölüm kağıdı" yazılıydı. Buna nakil ile ilgili bir de belge eklenmişti.

Markham, "Bu sabah bana telefondan okuduğunuz bu muydu?" diye sordu.

"Evet efendim" diye cevap veren Spottswood iki belgeyi de G.Markham'a uzattı. Pat ve Kirby avukata iyice sokulmuşlar kağıtlara bakıyorlardı. Kağıtta, ölenin cinsiyeti, adresi, medeni hali, işi ve benzeri bilgiler vardı. Ölüm sebebi tam ortada bir listede kayıtlıydı. "Göğüste mermi yarası. Kendi kendine yapmış?" yazılı kutucuk işaretlenmişti. Cinayet ve kaza yazılı kutucuklara ise birer çarpı işareti konmuştu. Kâğıdın altında Connecticut, Middlebrook adli tabibi Dr. Alberto Fortunelli'nin imzası vardı.

Pat ve Kirby, "İntihar" diye fısıldadılar.

"Mümkünse" diye söze başlayan G.Markham'a Pat ve Kirby büyük bir hayretle bakıyorlardı. Hurst devam etti. "Lütfen bana bu dökümanın bir kopyesini verin. Resmi suret gelinceye kadar elimde bulunmasını istiyorum." Kâğıtları tekrar Spottswood'a verdi.

"Memnuniyetle. Ancak mezarlıktaki törenden sonra versem. " Spottswood hepsine çok nazik hareketlerle kapıyı gösterdi. Markham hiç konuşmuyordu. Elini uzattı Pat'ın dirseğini tuttu. Kapıda Spottswood firmasının büyük arabaları bekliyordu.

Pat arabaya binerken "Şimdi hatırladım" dedi "Mryl'in otomobiline ne oldu?"

Kirby "Ben ilgileniyorum" dedi.

"Ne demek ben ilgileniyorum?"

Kirby gülerek anlatıyordu: "Hitchcock'un firması ile anlaştım. Bir çocukla buraya yollayacaklar. Arabayı teslim aldıktan sonra, sürücü genci uçağa bindirip, Connecticut'a göndereceğiz. İşte bu kadar basit bir iş."

Pat kızmıştı, "Niye bana haber vermedin?" dedi.

Kirby gülüyordu. "Otomobili evinin önünde gördüğün zaman yüzünün alacağı şekli çok merak ediyordum da."

Spottswood'un konvoyu ana yola çıktı. Mezarlığa doğru gidiyorlardı. Bir polis otomobili yolu açıyordu. Arkasından, aile yakınlarının bindiği arabalar geliyordu. Kortejde birkaç tane de özel otomobil vardı. Arabaların farları açıktı ve saatte 50 milden hızlı gitmiyorlardı. Polis otomobili mezarlığa doğru döndü arkadaki giriş kapısının önünde durdu. Bir kenarda taze kazılmış bir mezar göze çarpıyordu. Rahip Billie otomobilden fırladı ve mezarın başında durdu. Birşeyler mırıldanıyordu. Pat, Morris ve Markham bir kenara çekilmişler tabutun önlerinden geçmesini bekliyorlardı.

Pat, Rahip Billie'yi susturması için Spottswood'a seslendi.

"Bu kadar yeter" dedi. Spottswood koşarak Rahip Billie'nin yanına gitti ve kulağına birşeyler fısıldadı. Cübbeli adam hayretler içerisinde kaldı. Kitabını kapayarak oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi kızgın koşarak otomobiline bindi.

Spottswood Pat'ın yanına dönerek "Hanımefendi şimdi ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"İndirin artık tabutu." Spottswood önce Pat'a daha sonra da Kirby'e baktı ve omuzlarını silkti. Sonra G.Markham'a döndü. O da gökyüzünü seyrediyordu. Spottswood iki yardımcısına dönerek tabutu mezara indirmelerini emretti. Pat önünden bir avuç toprak alıp tabutun üstüne attı ve otomobiline doğru yürüdü.

Kirby ve Markham, Spottswood'a baktılar. Üç adam bir süre karşılıklı bakıştılar ve hızla otomobillerine döndüler. Mezarlıktan süratle ayrıldılar. Doğru cenaze levazımatçısının bürosuna gidiyorlardı.

Firmanın arabasından çıkarak kendi arabasına binen avukat "Sigorta şirketinin cevap vermesi haftalar sürecek. Sizlerle irtibatı kaybetmeyeceğim" dedi.

"Biz, sizden cevap bekleyeceğiz" dedi. Kirby. Kirby'in ağzından "Biz" sözü çıktığı anda Pat döndü ve adama bakmaya başladı.

"Bu işte ortaklığa pek girme" dedi "Sigorta parasından en büyük payı ben alacağım"

"Tabii sen alacaksın Pat. Tabii" diye garanti verir gibi konuşan Morris devam etti: "Yani biz-sen, ben, firma Ruscaton'daki herkes.."

"Bunlar çıkarlarına uygun görürlerse Mryl'i parça parça ederler. Şimdi onların geçimlerini düşünmek bana düşüyor. Bak sana birşey söyleyeyim. Artık o Allahın belâsı kokmuş domateslerini kapı kapı dolaşıp satacak bir adamın yok. Bundan sonra büroda yayılıp oturup, kârdan payına düşenle keyif çatamayacaksın. Sigorta parasını alacağım. O baş belâsı firmanızdaki yarı hissemi de elden çıkartacağım. Ya Miami Beach'e ya Barbodas'a veya herhangi bir yere gideceğim.."

Kirby ihtar eder bir tavırla "Kimbilir belki bu insanlara günün birinde muhtaç olursun" dedi.

Pat "Cehenneme kadar yolları var.." dedi.

Kirby kırmızı Porsche'sine geçti ve ok gibi uzaklaştı.

— 11 —

Birkaç hafta sonra G.Markham Hurst yanında en genç yardımcılarından Paul Erickson olduğu halde Güney California Üniversitesi Tıp Fakültesi Patoloji Bölümü öğretim görevlisi Dr.Mark Campbell'in kapısını çalıyordu. Paul Erickson doktorla randevuları olduğunu söylediği zaman genç sekreterin yüzü garip bir şekilde kızardı. Erickson'un sarı saçları beyazlaşmaya başlamıştı. 34 yaşına rağmen yüzü bütün gençliğini korumuştu. Mr. Campbell'in sekreteri de Erickson'a hayran kadınlar arasına katılmıştı. Erickson'un sırtında soluk mavi bir gömlek, iyi dikilmiş yeşil bir spor ceket ve açık yeşil çizgili bir pantalon vardı. Ayaklarında ise kahverengi botlar göze çarpıyordu.

Kız çok nazik bir şekilde "Buyurun içeri girin" dedi.

Erickson teşekkür etti ve üzerinde Dr.Mark Campbell Adli Tıp Uzmanı yazılı kapıyı açtı. Çok lüks bir odaydı. Her yer yeşil halı ile döşeliydi. Siyah deri kap-

lı iskemleler ve koltuklar vardı. Ortaya doğru ise büyük oymalarla süslü İspanyol stili bir masa konmuştu. Mark Campbell masanın arkasındaki iskemlesinden kalkarak önce G.Markham Hurst'ün elini sıktı.

Hurst, Paul'ü göstererek "Mark bu benim yardımcılarımdan Paul Erickson" diyerek genç avukatı Profesöre takdim etti.

"Mr. Erickson'un şöhretini duymuştum."

Erikcson "Dr.Cambell, sizinle tanışmak benim için büyük bir şeref" dedi "Sizin anî ölümler, silâh yaraları ile ilgili çeşitli makalelerinizi okudum."

Campbell küçümser bir ifade ile söze girdi: "Adli tıp konusunda bir boşluğu doldurmak için çalışıyorum. İstiyorum ki tıp dünyası bizim yaptıklarımızdan haberdar olsun." Gerçekten de profesörün makaleleri hem doktorlar, hem de avukatlar tarafından dikkatle okunan yazılardı.

G.Markham, "Mark, sen bu işlerle daha buraya profesör tayin edilmeden, Denver'de çalıştığın günlerde de ilgileniyordun değil mi?" diye sordu.

Campbell gülerek başını salladı. "Üniversiteden yapılan teklifi reddedememiştim. Tıp fakültesi öğrencilerine ders vermek, adli tıpta gündelik işlerle uğraşmaktan çok daha zevkli. Araştırmak, birşeyler bulmak, insanı gençleştiriyor adeta."

Erickson, "Efendim, zannedersem adli tıpta çalışmak üniversitede ders vermekten çok daha dolay değil mi?" diye sordu.

Campbell "Evet" dedi "Tıp fakültesi öğrencileri, sordukları sorularla, sizlerden daha fazla terletiyorlar beni."

"Üstelik bir çok bilimsel tabiri çok daha kolay anlıyorlar. Bu da onlara rahatlıkla karar vermek imkânını sağlıyor" dedi Erickson.

Campbell inandırmak istercesine konuşmaya başladı

"Mr.Erickson emin olun sizlerin bildiği tıbbi tabirlerden daha fazlasını öğretmiyorum. Bu konuda avukatların da geniş bilgiye sahip olduklarını biliyorum."

"Paul, Tampa'da çalışan birçok doktordan daha çok tıp bilgisine sahip" diyen G.Markham Hurst yardımcısını methediyordu "Bir çok davada Paul bunu doktorlara gösterdi."

Erickson iskemlesinde sıkıldığını belli eden bir şekilde hareket ediyordu.

Genç avukat görüşmelerini Caton meselesine getirmek için söze başladı: "Zannederim Mr.Hurst size konumuzla ilgili bazı detayları verdi."

Campbell başını sallayarak önünde duran ince bir dosyayı açtı. "Evet bana bütün bilgiler verildi. Hepsini okudum. Ama bir kere de sizden dinlemek isterim. Neyi ispat etmeye çalışıyorsunuz?"

Erickson hem siyah çantasını açıyor, hem de profesöre cevap veriyordu: "Ben olayı şu şekilde görüyorum. Bu sebzeci Caton.."

G.Markham yavaşça konuşmayı kesti ve "Domates üreticisi.." dedi.

"Evet, domates üreticisi Connecticut'a, gelecek mevsimle ilgili siparişleri görüşmek üzere gidiyor. Sinirli, bu konuda geçmişte birçok olayın içerisine karışmış bir adam. Connecticut'ta bir sebzeci, yani domates toptancısı ile kadın yüzünden dövüşmüş. Ertesi gün göğüsünde bir kurşun yarası ile odasında ölü olarak bulunmuş. Kapı kilitliymiş ve tabanca yerde duruyormuş. Bölge polisi intihar demiş." Sustu ve Campbell'e baktı. "Connecticut polisi olay yerini araştırmış, fotoğraflar çekmiş, adlî tabib ölüm kağıdını vermiş. Yalnız ne ceset dikkatli bir muayeneden geçirilmiş, ne de otopsi yapılmış. Anlaşıl dı değil mi?"

Campbell yavaşça "Evet" anlamında başını salladı.

"Yani, hepsi intihar deyip, ölüm kağıdını doktora

imzalatmışlar ve cenazeyi gömülmek üzere evine yollamışlar. Biz de sigortaya ödeme yapmaları için başvurduk. İsteğimize olumsuz cevap verdiler."

Campbell hemen sordu: "Sigorta poliçesi çok yeni mi idi?"

Erickson çantasından bir kağıt destesi çıkarırken "Evet" dedi. "Florida kanunlarına göre, ödeme yapılabilmesi için kişinin iki yıllık sigortalı olması gerek. Bu süre geçtikten sonra ister intihar, isterse başka şekilde olsun, para almaya hak kazanılır. Bu tedbir, bazı kişilerin yüklü bir hayat sigortası yaptırdıktan sonra canlarına kıyarak yakınlarına para bırakmalarını önlemek için alınmıştır."

"Colorado'da bildiğim kadarı bu süre bir yıldır" dedi Campbell.

G.Markham cebinden küçük bir defter çıkardı, gözlüklerini taktı ve konuşmaya başladı: "Burada hepsi var. Florida kanunlarına göre, durum şu: Bölüm 627'-de sigorta konusu yer alıyor. Poliçelerin süresi 627.0204 sayı ile gösteriliyor. Bu iki yıl olarak tespit edilmiş. Ancak kaza ve benzeri sebeblerden ölümlerde bazı ayrıcalıklar var. "Yaşlı avukat gözlüklerini çıkardı ve Campbell'e bakmaya başladı.

"Mesele şu, Dr.Campbell bizim elimizdeki poliçede de kaza sonucu ölüme ayrıcalık tanınıyor. İntihar bu madde içerisine giremiyor." diyerek Erickson konuyu biraz daha açtı.

"Yani şimdi siz ölüm sebebi olarak intihardan başka birşey bulmak istiyorsunuz" dedi Campbell.

Erickson ve G.Markham güldüler.

G.Markham "Meseleyi bu yanı ile görmek bizi sonuca götürmez" dedi.

"Bana ölüm kağıdının bir örneğini yollamışsınız" dedi Campbell "Olay yerinin fotoğrafları var mı?"

"Middlebrook Emniyet Müdürlüğüne fotoğrafların

birer kopyalarını göndermeleri için başvurduk. Herhalde birkaç güne kadar gelir. Her fotoğrafı olabileceği kadar büyüttürüp detayları daha kolay incelemeniz için size vereceğim" diyen Erickson'un davalarında en çok kullandığı yollardan biri de bu fotoğraf büyükmekti.

"Hiç şüphem yok ellerindeki fotoğrafların hepsinden birer tane gönderecekler. Mahkemede bizi açığa düşürmelerini istemem."

Erickson, Campbell'in "Biz" sözüne takılmıştı. Demek Dr. bu işe giriyordu. Sevincini hiç belli etmedi.

"Silâhı da iade etmelerini istedik. Middlebrook'tan gelecek balistik raporunu da inceleyeceğiz" dedi G.Markham.

Erickson "Bu davanın ilgi çekici iki yönü var" dedi "Birincisi, sigorta şirketi, intiharı ispat etmek zorunda. Biz ise cinayet veya herhangi bir sebepten ölüm konusunda ısrar edeceğiz.. Sigorta şirketi bizim savunmamızı çürütür ve intiharı ispatlarsa.."

"Bu meselenin değişik bir gelişmesi öyle değil mi?" diye sordu Campbell.

Erickson hemen atıldı "Yapacağınız şey onların delillerini olabileceği kadar çürütmek ve jüriyi inandırmak" dedi.

"Hiç şüpheleri kalmasın mı istiyorsunuz?" diye sordu Campbell.

G.Markham hemen düzeltti: "Yok.. O kadar ileriye gitmemize sebep yok. Bu bir medeni hukuk davasıdır. İnandırıcı olmak yeter."

"Eğer jüri yüzde 49 beyaz, yüzde 51 siyah diye karar verirse siyah kazanır" diyen Erickson devam etti: "İnandırıcı olmak yeter diyorum; Çünkü dava konusu sadece paradır. Cinayet davalarında bir kişinin hayatı söz konusudur onun için mahkeme jüriden yüzde yüz inanmasını ister.

Campbell doğrudan doğruya sordu: "Baylar, bu işin içine ne kadar para karışıyor?" Tıp uzmanlarının ücreti davanın kazanılmasına veya ortadaki paradan alınacak yüzdeye bağlı değildi. Bazen bir müşterinin iddialarını ispatlamak adli tabibin altı ayını alırdı. Bunun için daha başından uzmanlara bir ücret tespit edilirdi.

Erikckson ve G.Markham birbirlerinin yüzlerine boş boş baktılar. Dava konusu para yalnız müşterilerini ilgilendirirdi. Bunu başkasına söylemek hukuk bürolarının prensiplerine aykırı düşüyordu. G.Markham, Campbell'e baktı ve yumuşak bir sesle "300 bin dolardan fazla" dedi.

Adli tıp uzmanı hafiften bir ıslık çaldı. Gülerek "Yanı ben ücretimi bunun altında tutayım" dedi.

Erickson gülümseyerek konuştu: "Kusura bakmayın ama, bunun çok çok altında bir ücret talep edin."

Campbell "Adli tabibin raporunu da isterim" dedi "Bende sadece o polis raporundaki kısa bilgi var."

Erickson "Başka birşey yok. Hepsi o polis raporunda."

"Yani adli tabibin raporu yok mu?" diye sordu Campbell.

"Middlebrook polisi bu çeşit olaylarda doktorlarından ölüm kağıdından başka şey almadıklarını bildirdi. Çok ender durumlarda 8-10 satırlık, ölüm sebebini gösteren bir de yazı olurmuş. Ama doktorlar genellikle bu zahmete cinayetlerde katlanırmış." diyen Erickson durumu bütün açıklığı ile ortaya koydu.

Campbell kızgın kızgın söyleniyordu: "İşte, bu çeşit adli tıp çalışmaları benim işimi zorlaştırıyor. Bugün Amerika'da otopsilerin önemli bir kısmı da uzmanlık eğitiminden geçmemiş doktorlar tarafından yapılıyor."

G.Markham şaşkın şaşkın bakıyordu.

Campbell devam ediyordu: "Büyük şehirlerde iyi

işleyen adli tıp kuruluşları var. Ancak bu merkezlerin dışında cesetleri o bölgedeki herhangi bir doktora gösteriyorlar. Bu doktorlar belki de ömürlerinde hiç karşılaşmadıkları durumlar için rapor veriyorlar."

"Anlaşılan Middlebrook'taki durum, sözünü ettiğiniz gibi. Yani, oranın adli tabibi pek bir iş yapmamış" dedi Erickson.

"Mermi nerede" diye sordu Campbell.

Bunu Erickson cevapladı: "Zannederim adamın içinde bir yerde duruyor."

Campbell hayretler içerisinde sordu: "İçinde mi? Ama siz silâhın bir 45'lik olduğunu söylemiştiniz."

G.Markham tasdik etti: "Evet, ordu tipi bir otomatik idi."

"O vakit" dedi Campbell "Mermi arkasından bir yerden çıkmıştır."

Erickson adeta protesto etti: "Ama doktor, polis raporunda çıkış yarasından hiç söz edilmiyor."

Campbell "Çıkış yarası yokmuş" diye tekrarladı.

"Buldukları tek şey boş kovan olmuş" diyen Erickson açıklamasını tamamladı.

Campbell'in şaşkınlığı iyice artıyordu "Nerede duruyormuş?" diye sordu.

Erickson sakin bir şekilde cevapladı: "Yatağın baş ucunda, tabanı üstünde duruyormuş."

Campbell gözlerini kapadı ve Mryl Caton'un göğsüne ateş ederken ne yaptığını ve mermi kovanının nasıl tabanı üzerinde durabileceğini kafasında canlandırmaya çalışıyordu. Bu arada elini tabanca gibi yaparak göğsüne götürdü ve "Olur mu dersiniz?"

Erickson hemen sordu "Ne olur mu?"

"Yani bu mermi kovanı yatağın başına, tabanı üzerine düşmüş." dedi Campbell.

"Birşeyden mi şüpheleniyorsun?" bu defa soru sormak sırası Hurst'e gelmişti.

"Evet" dedi Campbell "Bir balistik uzmanına ihtiyacınız var."

Erickson "Tanıdığınız biri var mı?" diye sordu.

"Benim bildiğim balistik uzmanlarının hepsi polis ile beraber çalışırlar" dedi Campbell.

Erickson hemen sordu: "Bunlar bir başka polis bürosunun raporunu bozacak bir çalışma yaparlar mı?"

"Sözünü ettiğim kişiler tarafsız davranan uzmanlardır. Bir başka polis dairesi tarafından hazırlanmış raporun tesirinde kalacaklarını sanmıyorum. Bir uzman bulmak zorundasınız. Mahkemede hakim benim balistik üzerinde konuşmama izin vermez. Muhakkak balistik ve ateşli silâhlar üzerinde uzman birinin yargıç karşısında fikrini açıklaması gerek."

G.Markham sordu: "Kim olabilir bu?"

Mark Campbell adlî tıp, balistik ve benzeri ilim dalları ile uğraşanların bağlı oldukları "Amerikan Adli Tıp Akademisi"nin tanıtma rehberini göstererek "Dava konusu 300 bin dolardan fazla olduğuna göre, biraz seyahat etmeyi para harcamayı göze alırsınız herhalde" diyerek rehberi karıştırmaya başladı.

G.Markham "Hem işinin ehli, hem de bizimle ortak çalışabilecek bir uzmana ihtiyacımız var" dedi.

"Bana kalırsa Milan Havlicek tam aradığımız adam. İndiana Üniversitesinde, Krimonoloji Profesörü idi. Yıllarca orduda ve poliste balistik uzmanı olarak çalıştı. Chicago Emniyet Müdürlüğünün silâh uzmanlığı görevini de yürütmüştü" diyen Campbell rehberin sayfalarını karıştırmaya başladı. "İşte, Milan Havlicek İndiana Üniversitesi Sosyoloji Bölümü (Polis bilimleri) Yardımcı profesörü... Bloomington'da oturuyor. Emekli olmuş."

Erickson bir yandan not tutuyor diğer yandan da "Telefon numarası var mı?" diye soruyordu.

Campbell "Evet" dedi "Bizim sekreter şimdi kendi-

sini bulur." Diktafonun düğmesini kaldırdı ve sekreterine talimatını verdi: "Esterella bana Sun City'de Milan Havlicek'i bulur musun?"

"Sun City, Florida mı?" diye soran Erickson'a Campbell başını "Evet" anlamında sallayarak cevap verdi.

"Dr. bu adam mumyalanmış ve gömülmüş. Yani incelenecek bir yanı kalmış mıdır? Hani kazıp onu çıkarsak diyorum.'" diye koruşan Erickson'u Campbell gülümseyerek düzeltti "Kazıp çıkarmak değil, mezarını açmak.."

"Tamam mezarını açsak, onu ne biçimde bulacağız acaba?"

"Zannederim el-ayak parmakları iyice kurumuştur. Beyinde de çürüme başlamıştır. İç organlarda erimeler olmuştur. Ama vücut bütünü ile bozulmamıştır" diyen Mark bugüne kadar birçok mezarın açılmasında hazır bulunmuştu. Bozulmaların mumyalamaya ve mezarın bulunduğu yere sıkı sıkıya bağlı olduğunu da biliyordu. Bütün yıl donan toprakta ceset uzun yıllar bozulmadan kalabilirdi. Ama sıcak ve yağışlı iklimlerde mumyacıların bütün garantilerine rağmen bozulmak çok daha çabuk olurdu.

G.Markham Hurst şüphelerini dile getirdi: "Mezar açmak davamıza ne kazandıracak. Connecticut adli tabibinin bulgularına da yer veren polis raporu elimizde. Tabanca ile intihar diyorlar."

"Bu onların fikri Mr.Hurst" diyen Erickson, şöyle devam etti: "Connecticut polisine göre bu şüphe götürmez bir intihar. Kapı kitli, tabanca yerde duruyor. Cesede bakmamışlar bile. Yollamışlar Florida'ya kurtulmuşlar. İşte bütün istedikleri olmuş. Kazıp onu çıkarsak Dr.Campbell'e bak desek, bu 45'lik yarası değil mi. Ne kaybederiz?"

"Peki o vakit Caton'un 45'liğinden çıkan mermi ne-

rede? Ortada bir boş kovan var" dedi, Campbell.

Erickson fikrini açıkladı: "Tamam.. Caton katiline ateş etmiş. Tutturamamış, kurşun açık kapıdan fırlamış çimenliğe düşmüş.."

Sıra G.Markham Hust'e gelmişti: "Caton'un biri tarafından öldürüldüğünü düşünüyoruz. Peki kim bu adam?" dedi.

"Belki böyledir. Belki de değildir" dedi Erickson "Belki de katil Caton'u kapıda vurdu. Ya da kapıyı zincirli olmasına rağmen aralayarak ateş etti.

G.Marham Hurst sordu: "Kapıda vurulduysa geri dönüp yatağına mı yatmış?"

Campbell yanmayan piposunu ağzında çiğnerken başını yavaşça salladı: "Bir insan ne olursa olsun vurulduktan sonra odanın ortasında oyun oynayıp, şarkı söyleyip daha sonra da vasiyetnamesini yazıp uzanıp ölebilir mi? Ölmek üzere olan bir adam neler yapabilir bilemiyorum. Ama savaş raporları çok ağır yaralı oldukları halde uzun süre koşan atlayıp zıplayan askerlerin hikâyeleri ile doludur."

Erickson hemen atıldı "Kapıda vuruluyor sonra yatağına dönüyor" dedi.

..... Bu arada 45'liğini de bahçeye doğru ateşliyor" diyen Hurst konuşmayı tamamladı.

Erickson yeniden başladı: ".... Katilini de vurdu.."

"45'liğini halının üzerine düşürdü. Sürünerek yatağına gitti. Öldü ve motelde kimse bu gürültüleri duymadı" dedi Hurst

Camphell "Motelde bulunanların duymamaları mümkün" dedi "Bir çok insanın uykuları derindir. Bazıları da uyku arasında duyduklarına önem vermezler. Peki ama niye Caton'u hep kapıda vurdurdunuz. Belki de onu yatağında otururken kapıdan içeri giren biri vurmuştur."

Erickson gülümsedi. Mark Campbell ile uydurdukları

senaryolar birbirini tutuyordu. Caton'a intihardan başka bir ölüm sebebi bulmaya çalışıyorlardı.

"Dr.Campbell, işinin ustası bir hırsız dışarıdan bir elbise askısı ile kapı zincirini yerinden çıkarabilir. Caton'u içeri girip vurur sonra işini bitirip dışarı çıkar gene askıyı kullanarak kapı zincirini yerine takabilir" ledi Erickson.

G.Markham Hurst üzüntülü bir ifade ile başını sallayarak şöyle dedi: "Elinde askı tam motel rezervazyon bürosunun karşısındaki bir kapının önünde duracak. Silâhını ateşlediği zaman duyulmaktan korkar. Ben bu kadar soğukkanlı bir insanın olabileceğini sanmıyorum beyler.. Eğer Caton'u soymak istiyorsa vurur ve kapıdan kaçar gider. Eğer münâkaşaya tutuştularsa gene Caton'u vurur ve kaçar. Hattâ kapıda duran arabayı alır. Ama lütfen, Caton'u vurduktan sonra dışarı çıkıp elindeki askı ile kapının zincirini takmaya çalışan birine inanmamı benden istemeyin. Çok olmayacak şey.. " G.Markham kalktı pencereye yaklaştı ve Güney Florida Üniversitesi Tıp Fakültesinin binalarına bakmaya başladı.

Diktafondan bir kadın sesi duyuldu "Dr.Campbell?"

"Evet, Esteralla"

"Profesör Havlicek telefonda efendim."

Campbell ahizeyi aldı, iskemlesinde şöyle bir döndü ve ayaklarını masanın köşesine doğru uzattı. Dostça bir sesle konuşmaya başladı:

"Milan?.. Ben Mark Campbell.. İyiyim. Sen nasılsın.. Hayır Chicago'daki toplantıdan bu yana... Hayır, bir sarhoş varsa o da sendin. Benim biraz başım dönüyordu." Campbell gürültülü gürültülü gülmeye başladı. Erickson'da gülümsüyordu.

Campbell yeniden söze girdi: "Milan bir meselemiz var. Sen bize yardımcı olabilirsin." Ordu tipi 45'likle intihar" denilen bir olayla karşı karşıyayız. Polis onu

göğüsünde bir kurşun yarası ile yatağında yatarken bulmuş. Sırtüstü yatıyormuş. Şimdi Milan bize söyle bu şekilde girişilecek bir intihar işinde mermi kovanı nereye gider?" Campbell durdu ve dikkatle dinlemeye başladı. Zaman zaman başını da sallıyordu. Campbell önüne bir kağıt çekti ve üstüne kabaca bir otomatik 45'lik tabanca resmi cizdi. Tabancanın namlusu aşağıya doğruydu. Çıkan kovan ise ileri doğru bir kavis çizerek fırlıyordu.

Campbell "Yani Milan kovan başının üzerinde bir yere düşer mi diyorsun?" diye sordu. Biraz şaşırmıştı. Erickson'a baktı, omuzlarını silkerek genç avukattan yeni bir soru gelip gelmeyeceğini düşünmeye başladı.

Erickson sabırsızdı "Sorun hemen. Caton tabancayı o biçimde tutarken emniyeti nasıl açmış acaba" dedi. Campbell olur anlamında başını salladı. "Milan, bir adam tabancayı namlusu aşağı doğru tutup emniyeti açıp ateşleyebilir mi?" diye sordu. Kısa bir duraklamadan sonra Erickson'a baktı "Olurmuş" gibilerden başını salladı.

Erickson, tavana bakıyordu. Bir elini yumruk yapıp ötekine vurdu.

"Bilmiyorum Milan, bir sigorta meselesi yüzünden ölümün sebebini ispat etmemiz lâzım. Ya intihar veya kaza. "Campbell zaman zaman karşıdan gelen cevaplar yüzünden susuyordu" Kaza olamaz mı?" diye Camphell tekrarladı. Sonra Erickson'a dönüp konuştu: "Emniyeti açıp aynı zamanda kaza eseri tetiği çekmesini pek akla yakın bulmuyor."

Erickson hemen sordu: "Peki cinayetten ne haber?"

Camphell ahizeye ayni şeyi tekrarladı "Cinayetten ne haber?" bir an sonra hem gülüyor hem de "Peki akıllı herif senin işkembenden ne haber?.." diye bağırıyordu. "Milan seninle görüştüğüme çok memnun oldum. Yanımdaki avukatları sana gönderiyorum. Çok para is-

teme. "Bir an durdu karşıdan söylenenleri dinledi "Az para; çünkü değerin o kadar koca kafalı. Tamam seninle işbirliği yapacaklarsa arayacaklar. İçkiyi fazla kaçırma. Marta'ya saygılarımı ilet" Yeniden sustu karşıyı dinliyordu. "Marta Havlicek, karın. O Marta işte.. Görüşelim, Milan." Campbell ahizeyi yerine koyarken halâ gülüyordu...

Erickson kağıtları çantasına doldururken bir yandanda söyleniyordu "Kendime bir koca bardak içki dolduracağım ve bir dikişte içeceğim."

G.Markham Hurst yardımcısına baktı "Ben sana ikram ederim" dedi.

Mark Campbell gülerek "Yahu siz doğuştan karamsarsınız" dedi "Gidin içkilerinizi için ve olay yerinin fotoğrafları gelince bana haber verin" dedi. Kapıyı açarak misafirlerine yol gösterdi.

Erickson ve Hurst Camphell'in elini sıktılar ve bürodan çıkarlarken genç avukat doktorun yüzüne baktı. Ama Campbell'in şeytanca gülüşü herşeyi gizliyordu.

Erickson sordu: "Keyfiniz hep yerinde midir Doktor?"

Camphell kapısını kaparken cevabı da verdi "Evet daima."

— 12 —

Mryl Caton gömüleli haftalar olmuştu. Harvey Higgs onun tabutunun içinde ne biçime girdiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Masasında oturmuş önündeki kağıtları okuyor ve G.Markham'ın kafasından geçirdiklerini tahmin etmeye çalışıyordu. Tavana baktı, sanki Tampa Bankası binasının katlarını delip Chatam, Kellog, Hurst, Mitchell ve Rodriguez'in bürolarını görmek istiyor gibiydi. Gözlüğünü alnının üstüne kaldırmıştı. Tombul elleri ile çıplak başını kaşıdı..

Gözleri tavanda bağırdı: "G.Markham bu defa ne Allahın belâsı işlerin peşindesin?"

"Sadece bizden yüzlerce dolar koparmak istiyor" diye cevapladı, Red Spencer. Spencer, Higgs'in Tampa bölgesi sigorta grubu bürosundaki yardımcısıydı. Red hukuk fakültesini gece okuyarak avukat olmuştu. Bir polis gibi düşünür, bir sokak çocuğu gibi işlerini yürütürdü. Red'e göre, herkes yalan söylerdi. Annesinin nikâh cüzdanının sahte olup olmadığından bile şüphele-

nebilirdi. Pencereden aşağıda uzanan şehrin ışıklarını seyrediyordu. Bu kattan baktığı zaman Tampa'yı doğduğu yer Atlanta'ya benzetirdi. Ama aşağıdan Tampa, Tampa'ya benzerdi. Aradan geçen 12 yıla rağmen buraya bir türlü alışamamıştı.

Söze Red başladı: "Anladığım kadarı ile her intihardan sonra akla gelebilecek bazı şüpheleri ortaya atacak, sorular soracaklar. Sonra da kaza deyip ödeme yapmamızı isteyecekler."

"Onlara herhangi bir anlaşma teklifinde bulunacak mıyız?" diye sordu Higgs.

"Pabucumun altını teklif ederiz" dedi Red "Eğer bizi sıkıştırırlarsa Yüksek Mahkemeye gitmek zorunda kalırlar."

"Red; sen de, ben de, onlar da biliyorlar, bizim didişmektense birşeyler ödemeye razı olacağımızı."

"Bu defa yok Harvey. Merkez bu çeşitten ödeme yapılmasını kesin olarak yasakladı. Biraz direnmemizi istiyorlar. Eyalet temsilcisi de firmanın danışıklı dövüşlere girerek sigorta primlerini arttırmasına razı değil."

Higgs ortağına dönüp söze girdi: "Bakalım, ellerinde neler var. İşte hepsi burada. Göğüste yara. Polis bunun intihar sırasında olduğunu söylüyor. İntiharı ispat etmek bizim görevimiz. Ama iddialarımızı hangi temele oturtacağız pek belli değil."

"Ama elimizde polis raporu, adli tabibin raporu var" dedi Red.

"Tabii.. Ayrıca elimizde bir 45'lik otomatik tabanca. Yatağın başına düşmüş bir boş kovan var. Sen ve ben hattâ aklı başında herkes, kapısı kapalı bir motel odasında yatağında ölü bulunan adamın intihar ettiğine inanır. Ama bazı jüri üyelerinin neler düşünebileceğini kim bilebilir. Sonra intihara ne sebep bulacağız?"
"Connecticut'taki en iyi müşterisini kaybetmiş. Se-

hir kulübünde herkes, karısının ortağı ile neler karıştırdığını biliyor. Ayrıca durmadan içermiş." Spencer hem konuşuyor hem de parmakları ile sayıyordu.

"Bırak şimdi bunları, olay yerinde çekilmiş fotoğrafları gördün mü?"

"Gördüm mü? O pislikleri kafamda canlandırıyorum. Çok iyi biliyorum bu fotoğrafları bize çok pahalıya malolabilir." Spencer odanın diğer köşesine giderek bir çekmeceden fotoğrafları çıkardı. 6 fotoğraf vardı. Hepsi 18X24 büyütülmüştü. Bazıları özellikle odanın belirli kısımları görülecek şekilde büyütülmüştü.

Spencer heyecanla konuşuyordu: "Bak şu kan lekelerine. Hurst ile şeytan Erickson'un kan izlerinin yönünü atlayacaklarını mı sanıyorsun? İstersen yargıca ve jüriye dans gösterileri yapalım ve bu kanin Connecticut tepelerinden akıp geldiğini söyleyelim." Durdu, sigarasını kocaman bir tablada söndürdü.

Higgs, Spencer'in sözünü ettiği fotoğraflardan birini aldı ve yeniden bakmaya başladı. Fotoğrafta Mryl Caton yatağında sırtüstü yatmış gözüküyordu. Gömleği yarı yarıya sıyrılmıştı ve sol göğsünün üzerinde kan vardı. Fotoğraf siyah-beyazdı ama gözüken bütün lekelerin kan olduğundan şüphe yoktu.

Red Spencer geldi gömlek üzerindeki kan lekelerini göstererek "Harvey oğlum, şunlara bak. Nasıl aktıklarını görüyor musun? Hepsi aşağıya doğru. Aşağıya, ayağına doğru. Vurulduğu zaman ya oturmuştu veya ayakta duruyordu." dedi.

Higgs hemen fikrini açıkladı: "Belki de vurulduktan sonra ayağa kalkmıştır."

"Aman; çok dangalaksın Harvey. Bu adamın göğüsünde bir 45'lik mermisi var sen herifi odanın ortasında dans ettirip sonra öldürüyorsun."

Higgs "Tamam açalım, çıkaralım adamı. Otopsi yok.

Kalbinde yara yok. Göğsünden yaralı. Bu tamam ama kalbinden değil" dedi.

"Açalım çıkaralım.. Açalım çıkaralım.." Spencer şarkı söyler gibi bu sözleri tekrarlayıp duruyordu. "Elinde kürek kapıda bekleyen mezar soyguncularına benziyorsun" dedi.

Harvey sabırlı bir tavırla söze girdi: "Peki bunu yaparsak ne kaybederiz? Eğer çıkış yarasında barut yanığı varsa bizim intihar iddiamız güçlenir. Eğer yoksa bu defa da bütün barutun gömleğe yayıldığını söyleriz. Unutma Red, Middlebrook polisi kanlı yatak takımları ile beraber adamın bütün eşyalarını yaktırdı."

Red Spencer "Doğru" anlamında başını salladı. Middlebrook polisinin karıştırdığı haltlar daha ilk anda Red'in canını sıkmaya başlamıştı. Eldeki bütün deliller yokedilmişti. "En azından çarşafı ve yatağı mermi deliği var mı yok mu diye incelemeliydiler" dedi.

Harvey Higgs onun taklidini yaparak "Niçin?" diye sordu "Hitchcock firmasının adamı çıkış yarası görmediği konusunda yeminli ifade vermiş."

Tamam ama Dr. Leatherman'ın bu konuda söylediklerini biliyorsun" dedi Spencer.

Dr.Leatherman, Miami adli tıbbının başhekimiydi. Ülkede New York'taki meslekdaşı hariç herkesten çok kurşun yarası görmüştü. Heyecanlı, saçları dökük 40 yaşlarında bir adamdı Jerry Leatherman. Meslekdaşları arasında bilgisi ile ünlüydü. Miami'de teşkilât kurulduğu zaman hemen buranın şefliğine tayin edilmişti. O zamandan beri de görev başındaydı. Genç yardımcıları onunla çalışmanın çok güç olduğunu söylerlerdi. Olağanüstü enerjisi, eşsiz zekâsı ile olayın içine girer, peşinden kimse yetişemezdi. Leatherman'ın tek zayıf noktası soruşturmasını yaptığı olaylardan hatıra toplamak merakıydı. Bürosu, mermiler, ev yapısı bombalar, içine fare zehiri konmuş konserveler, elektrikli

silâhlar, yanan otomobil fotoğrafları, Biscayne körfezinde bulunmuş yarısı yenmiş ceset resimleri, kemikler, kırılmış dişler, kırık otomobil farları, dinamit fokumları ile doluydu.

Leatherman en küçük fırsatı hemen değerlendirir, odasındaki her eşya ile ilgili olayı uzun uzun anlatmaya başlardı. Red Spencer onunla ilk karşılaşmasında bu zaafını anlamıştı. Fakat doktor kendisine tam bir saat Miami Üniversitesinde okuyan iki öğrencinin evlerinde bulduğu tank mayınının hikâyesini anlatınca hiç şüphesi kalmamıştı. Sonunda sigorta avukatı Red, onu Mryl Caton olayını incelemeye bu kadar gürültü arasında razı etmişti. Leatherman 45'lik mermisinin dışarıya çıkmasının şart olmadığını söylemişti. Ayrıca öldürücü silâh yarası ile olmadık işlere kalkışanları da biliyordu. Caton kendini yatağında yatarken vurmuş olabilirdi. Sonra kalkmış, oturmuş kolundan akan kan ayağının ucuna doğru gitmiş sonra düşüp ölmüştü. Çok ağır yaralı oldukları halde koşan, yürüyen,bisiklete binen, asansörle inip-çıkan,hattâ zıplayan ve sonra düşüp ölen insanlar görmüştü.

Harvey Higgs iskemlesinden kalkarak konuştu: "Dr. Leatherman'ın söyledikleri polisin çektiği fotoğraflarda doğan şüpheleri pek ortadan kaldırmıyor."

"Neden? Dr.Leatherman'ın sözleri en azından bu baş belâsı Caton'un ayakta veya otururken vurulduğu için kan lekelerinin ayağına doğru yayıldığı iddialarını ortadan kaldırıyor" dedi Spencer "Moruk G.Markham Hurst ile yakışıklı yardımcısı Erickson'un bu kan lekelerinin farkına vardıklarını sanıyor musun?" Spercer, hızlı hızlı sırtını kaşıdı.

Harvey Higgs hemen cevap verdi: "Hiç şüphem yok. Çölde koşan tavşanı gökyüzünde uçan kartalın gördüğü gibi.."

"Harvey, şimdiye kadar böyle birşeyden söz etmedi-

ler değil mi?"

Harvey Higgs yavaş yavaş konuşmaya başladı: "Bak sevgili Red, G.Markham Hurst, Hürriyet Abidesi'nin limana çişini yaptığını gösre kimseye birşey söylemez. Onun gibi bir baş belâsı dünyaya gelmemiştir."

"Fakat bu davada kaçırdıkları bazı noktalar olsa gerektir" dedi. Red Spencer "Yani dilekçelerini herhalde bu bir iki ayrıntı üzerinde vermediler herhalde.."

"Paul Erickson çok cesaretli. Bu pis intiharı ispatlayamayacağımızı anladığı an anlaşmaya razı olacağını sanırım. Bana kalırsa bütün iş Erickson'un başının altından çıkıyor."

"Pat hariç tabii.."

"Çok sayın, sadık Pat Erickson'u her dönüşünde biraz daha duvara doğru sıkıştırıyor. Hiç şüphem yok bu kadın, zavallı Hurst'ü daha davanın başında iki misli ilâç alacak kadar hasta etmiştir."

Spencer ilâve etti: "Jüri seçilmeden önce, Pat, Erickson ile yatağa girer mi?"

"Hiç şüphen olmasın. Daha bu dilekçe yazılmadan o işi halletmiştir" diyen Harvey Higgs sırıtarak devam etti "Dikkat et yoksa senin de ırzına geçer.."

Spencer elini sallayarak "Bana göre değil. Ben Palma Ceia Şehir Kulübündeki tiplerden değilim. Ben yalınayak, aptal, söz dinleyen kadınlardan hoşlanırım. Kimseyi eğlendirecek vaktim yok" dedi.

"Ne yani bir eskimo mu istiyorsun?" diye alay eden Harvey devam etti: "Ne biliyorsun Pat'ın Palma Ceia'daki tiplerden hoşlandığını. Onun kulüpten sağladığı şeyler para ve Kirby Morris. Mryl Caton'a uygun bir durum."

"Boş ver.. Mryl Caton kulübün yerini bile bilmezdi."

Red Spencer pencereye doğru dönüp ışıkları seyretmeye başladı. "Söyle bakayım, kim daha önce bu Middlebrook'u duymuştu? Bu baş belâsı herifleri sorguya çekerken, herhalde Ho Şi Minh'in Papa'yı sorguya çekerken düşebileceği güçlüklerle karşılaşacağım."

— 13 —

Middlebrook caddeleri kar ile kaplıydı. Paul Erickson adliye binasının merdivenlerini çifter çifter atlayarak içeri girdiği zaman yaşlı bir odacı basamakları süpürüyordu. Saatine baktı, daha 9 olmamıştı. Büyük holu bir koca radyatör ısıtmaya çalışıyordu. Ama geniş kapıdan her avukatın ve tanığın girişinde buz gibi hava içeriye doluyordu. Koridorun sonunda bir odanın önünde durdu. Büyük gürültü çıkaran tokmağı çevirip içeri girdi. Odada üç kişi vardı, Red Spencer, bir zabıt kâtibi ve teğmen Casper. Paul Erickson yüzünde kocaman bir gülümseme ile elini Spencer'e uzattı.

"Red burası çok soğuk."

"Tabii Paul, Atlanta'nın Haziran'ı değil.." diyen Spencer yanındakileri tanıştırdı. "Bu Teğmen Casper, Emniyet Müdürlüğünden, bu da zabıt kâtibi Ann Kane"

Paul Erickson önce polisin elini sıktı "Sizi tanıdığıma çok memnun oldum Teğmenim" dedi daha sonra kadına dönerek "Bayan Kane" diyerek selâmladı.

Erickson çantasını en yakın iskemlenin üstüne bıraktı. ve paltosunun düğmelerini çözmeye başladı.

Spencer hemen söze girdi: "Paul, tanıkları burada dinleyebiliriz. O vakit ne sen, ne ben ve ne de zabıt kâtibi tanıkları şehirde kovalamakla vakit geçirmeyeceğiz. Yargıç, birkaç gün duruşma olmadığını ve odayı kullanabileceğimizi söyledi."

Erickson çıplak odaya bakarken "Çok güzel" dedi. Tavandan 60 mumluk kısa kordonlu bir ampul sarkıyordu. Koyu kahverengi tahta masanın etrafına 8 iskemle dizilmişti. Masanın üzerinde bir-iki eski dergi duruyordu. Duvarlarda ise koca çerçevelerin içine konulmuş küçük resimler asılıydı.

Erickson, masanın ortasındaki iskemlelerden birini çekti. Karşı tarafta Spencer'in dosya yığını duruyordu. Polis teğmeni masanın başına oturdu. Zabıt kâtibi ise steno makinesinin kontrolunu yapıyordu.

Spencer zabıt kâtibine dönerek "Bu söylcyeceklerimi yazmayın" dedi ve devam etti: "Teğmenim, bu tanık dinleme oturumu, Tampa'da açılacak dava için gerekli hazırlıkların yapılmasında yardımcı olacaktır. Soruları sanki mahkemedeymiş gibi cevaplandıracaksınız. Yargıç ve jüri olmamasına rağmen iş normal şekli ile yürüyecek."

Teğmen "Olur" anlamında başını salladı.

"Zaman zaman Mr.Spencer ve ben söylediklerimize karşılıklı itiraz edeceğiz o vakit lütfen cevabını vermeden önce bize not tutacak zaman bırakın, tamam mı?" dedi Paul Erickson.

Teğmen Casper üniformasının düğmelerini düzeltirken "Beyler daha öncede tanıklık yaptım" dedi.

Red Spencer artistik bir tonda "Güzel, güzel.." dedi. "Tamam hanımefendi; beye yemin ettirin.."

Zabıt kâtibi ayağa kalktı ve sağ elini havaya kaldırdı. Teğmen Casper'da ayni şeyleri yaptı.

Bayan Kane monoton bir sesle yemin ettirmeye başladı: "Tanıklığınız sırasında, gerçeği yalnız gerçeği söyleyeceğinize Tanrının huzurunda yemin eder misiniz?"

Teğmen Casper sakin bir şekilde cevapladı: "Evet"

"Oturabilirsiniz" diyen Bayan Kane, steno makinesini iyice önüne çekti. Ann Kane 40 yaşlarındaydı. Yeşil bir kazak ve kahverengi yün bir etek giymişti. Pamuklu çorapları düşmüştü. Hemen yanındaki iskemleye akıl almaz büyüklükteki omuz çantasını bırakmıştı. Paul Erickson kadına bakıyordu. "Her halde ciklet çiğnemez" diyerek cebinden çıkardığı meyvalı sakızın kağıdını yırttı ve ağzına attı.

Red Spencer sorularını sormaya başladı: "Adınız lütfen?"

"Harrison Casper"

"Göreviniz?"

"Middlebrook Emniyet Müdürlüğünde Teğmenim"

"Bu yıl 15 Temmuz tarihinde de ayni yerde mi görevliydiniz?"

"Evet efendim, ayni yerdeydim."

"Kaç yıldan beri polis teşkilâtındasınız?"

"Askerlik dahil 23 yıl."

"Polis teşkilâtında bulunduğunuz bu 23 yıl süresince eğer varsa herhangi bir özel eğitim gördünüz mü?"

"Quantico'da FBI Akademisinde 6 haftalık bir kurs gördüm. Bu teğmenliğimden önceydi. Chicago Northwestern Üniversitesinde de cinayet soruşturmaları konusunda iki kısa kursa katıldım" Casper bu bilgileri gurur duyarak veriyordu.

"Burada Middlebrook'ta, genç polislerin eğitim programlarına da katıldınız mı?"

"Evet efendim. Olay yerinde araştırma, şüphelilerin sorguya çekilmesi, mahkûmların nakli ve rapor hazırlama konularında 12 konferanslık bir dersim var."

Teğmen sorularına cevap verirken Red Spencer, cep çakısının küçük ucu ile tırnaklarını temizliyordu.

"Teğmenim, emrinizde kaç kişi var?"

"Üç vardiya halinde çalışan, 20 kişi."

"Bunların hepsi cinayet masasında mı çılışıyor?"

Casper özür dilercesine cevap verdi: "Cinayet, tecavüz ve hırsızlık masalarında çalışıyorlar. Her konuya ayrı eleman verecek kadar geniş kadromuz yok. Memurlarımızı "Kişilere karşı işlenen suçlar" grubu adı altında topluyoruz."

"Teğmenim siz cinayet masasından sorumlu musunuz, değil misiniz?"

"Gerçekte Yüzbaşı Dunsmore Masa Şefi'dir. Ancak sorumluluğu bana verdi. Dunsmore emekli olmak üzere, ben de yüzbaşılığa yükseleceğim."

"Evet„ diyen Red Spencer sarı bir deftere not alıyordu. "Geçen Temmuz'da Caton olayını yüzbaşı Dunsmore soruşturmadı değil mi?"

"Hayır efendim. Soruşturmayı ben yaptım ve daha sonra raporumu yüzbaşıya verdim."

Red Spencer çantasından çıkardığı küçük defterin sayfalarını karıştırmaya başladı. Sayfalarda büyük harflerle yazılmış notlar vardı.

"Teğmenim bütün dikkatinizi 15 Haziran tarihine ve Caton olayına toplayın. Eğer isterseniz olay sırasında tutulan notlardan da faydalanabilirsiniz."

Teğmen, Paul Erickson'a baktı genç avukat başını sallayarak "Olur" dedi. Teğmen cekêtinin iç cebinden bir rapor örneği çıkardı.

Red Spencer sordu: "Teğmenim, 15 Temmuz'da neredeydiniz?"

Ann Kane'nin parmakları steno makinesinin tuşları üzerinde hızla gidip geliyordu. Makinenin tepesinden bir kağıt sarkıyordu.

"Polis merkezindeydim."

"Brownstone Motelinden sizi bir ceset bulduklarını söyleyerek mi çağırdılar?"

"Evet efendim"

"Tahminen saat kaçtı?"

Teğmen elindeki rapora bakarak cevap verdi: "Öğleden sonra 3'tü. Olay yerine giden bir üniformalı polis durumu bana bildirdi."

Spencer sorularına devam ediyordu: "Bu normal uygulama mıdır?"

"Evet efendim. Bu çeşit ihbarlarda önce üniformalı bir polis memuru gider. Soruşturulacak bir durum tespit ederse hemen Cinayet Masası'na haber verir. Biz de gider olaya el koyarız."

"Haberi alır almaz nereye gittiniz?"

"Brownstone Moteli'ne"

"Gördüklerinizi anlatır mısınız teğmenim?"

Red Spencer bir sigara yaktı ve dumanını kirli görünüşlü tavana doğru üfledi.

"Müdür olduğunu söyleyen Mr.Clyde Peabody ile karşılaştım."

Paul Erickson adamın sözünü keserek "Özür dilerim teğmenim. Lütfen bize, bizzat gördüklerinizi ve yaptıklarınızı anlatın. Başkasının size söyledikleri önemli değil" dedi ve gülümsedi.

Red Spencer başı ile kabul ettiğini belirten bir işaret yaptı. Sabrının tükenmeye başladığı yüzünden belli oluyordu. Teğmen notlarını bir sıraya soktu, gırtlağını temizledi.

"Mr. Peabody beni 15 numaralı odaya götürdü. Mr.Mryl Caton'un cesedini burada gördüm ve inceledim. Yatağında sırt üstü yatıyordu. Vurulmuştu" Casper yeni bir soruyu bekliyormuşcasına bir an durdu.

Red Spencer hemen sordu: "Kapı kilitli miydi Teğmenim?"

"Ben gelmeden önce Mr.Peabody emniyet zinciri-

ni çıkarmış."

Erickson yumuşak bir sesle "İtiraz ediyorum" dedi. "Teğmenim eğer zincirin yerinden çıkarıldığını görmedinizse lütfen ifadenizde belirtmeyin."

"Tamam" dedi Casper "Olay yerine geldiğim zaman kapının zinciri koparılmıştı. Kapı açıktı."

Erickson kibarca gülümsüyordu.

Spencer sorularına devam ediyordu: "Sonra ne yaptınız Teğmenim?"

"Her cinayet yerinde yaptığımız araştırmayı burada da tekrarladım. Ortada bir ceset olduğu için hemen adli tabibe haber gönderdim."

"Doktor Fortunelli'ye mi?"

"Evet efendim, Doktor Fortunelli"

"Doktor, motel odasına geldi mi?"

"Evet efendim. Caton'un ölmüş olduğunu belirterek şöyle dedi.."

"Hop hop..." diyerek teğmenin sözünü kesen Erickson bir kaşını havaya kaldırmış parmağını da "Olmaz" gibilerden sallıyordu.

Casper yumuşak bir şekilde "Özür dilerim" dedi.

"Olay yerinde başka neler yaptınız veya yaptırdınız?"

"Teknisyenime olay yerinin fotoğraflarını çekmesini emrettim. Daha sonra cesedin Hitchcock Cenaze Levazımatçısına gönderilmesine izin verdim.

Red Spencer bir paket fotoğraf çıkartarak teğmene verdi.

"Bunlar olay yerinde çektirdiğiniz fotoğraflar mı?"

Erickson hemen konuşmaya girerek "Durun bakalım. Bu fotoğrafları kendisinin çekmediğini, çektirdiğini söyledi. Onun için üzerinde konuşulmasına itiraz ediyorum" dedi.

"Fakat Paul" dedi Spencer "Eğer istersen polis fotoğrafçısını da sorguya çekeriz. Bütün istediğim teğme-

nin, fotoğraflardaki görüntüler ile olay yerinin ayni olduğunu söylemesi."

Erickson "Peki" dedi "Fotoğraflardaki görüntü ile olay yerinin ayni olduğunu söylesin. Ama teknisyen tarafından çekilmiş fotoğraflar üzerinde tespit yapılmasına karşıyım."

"Devam edelim Teğmenim. Fotoğraflara bakın ve sıraya koyun. Bayan Kane de numaralasın."

Zabıt kâtibi fotoğraflara ayrı ayrı numara koydu.

"Teğmen fotoğraflara büyük bir dikkatle bakarak konuşmaya başladı: "Bunlar Brownstone Motelinin 15 numaralı odasının içinde çekilenler. Mryl Caton'un cesedi yatağında görülüyor. Burada yerde duran silâh var. Şurada iskemlenin ve döşemenin üzerindeki elbiseler görülüyor. Bu ise banyonun girişi. Bu da 16 numaraya açılan kapı."

Spencer sordu: "Bu silâhın kimin olduğunu biliyor muydunuz?"

"Caton'un" Teğmenin konuşması bitmeden Erickson itiraz etmeye hazırlanıyordu.

Erickson canının sıkıldığını belli eden bir şekilde konuşuyordu:

"Teğmenim, eğer silâhın sahibini bizzat tespit etmedinizse, lütfen bu konudaki yorumunuzu bildirmeyin."

"Bu tabancanın Mr.Caton'a ait olduğunu bizzat tesbit etmiş miydiniz Teğmenim?" diye sordu Spencer.

Casper yumuşak bir tonda cevapladı: "Hayır."

Erickson sarı defterine birşeyler yazıyordu.

"Daha sonra ne yaptınız Teğmenim?"

"Doktorla beraber mermi deliğini inceledikten sonra, olay yerinin temizlenmesini istedim?"

Spencer sordu: "Mermi deliğini nasıl incelediniz?"

"Bilirsiniz işte.. Baktık. Sonra bir kalemle derinliğini tespit ettik. Bu özellikle doktorun meraklı olduğu bir noktadır. Ne bileyim herif ölmüştü, soğumuştu iş-

te. Bir intihardı."

Erickson yaralı sanki kendiymiş gibi yapmacık bir ifade ile "Aman Teğmenim" dedi."Lütfen.."

"Evet en azından, olay konusunda bir sürü soru sormaya başlayıncaya kadar.." diyen Casper kendini savundu..

Erickson sevinçle sordu: "Yani şimdi şüpheleriniz mi var teğmenim?"

"Lütfen Paul" dedi Spencer "Senin de sıran gelecek". Tekrar Casper'a dönerek "Teğmenim konu ile ilgili olarak kimseyi sorguya çektiniz mi?"

"Connecticut Vadisi firmasındakilerle konuştum". Notlarına bakarak devam etti: "Vincent İrafino ve Angelo Gaito."

"Bunlar Mr.Caton'u tanıyorlar mıymış?" diye sordu Spencer.

"İtiraz ediyorum."

"Tamam sorumu geri alıyorum." Spencer notlarına baktıktan sonra yeniden Teğmen Casper'a döndü "Teğmenim yaranın etrafında barut lekesi gördünüz mü?"

"İtiraz ediyorum. Teğmenim, barut lekesini diğer lekelerden ayıracak uzmanlığını ortaya çıkarmadan bu soru sorulamaz."

"Fakat Paul biz burada birşeyler bulmak için çaba harcıyoruz."

"Tamam eğer ben itiraz etmesem duruşmada sorarsın" dedi Erickson.

"Teğmenim soruları cevaplamaya devam edelim" İtirazlar mahkemede yargıç tarafından karara bağlanır. Eğer yargıç itirazı uygun görmezse soru ancak o vakit cevaplandırılır.

"Giriş yerindeki yaranın olduğu kısımda barut lekesi gömleğe yayılmıştı." dedi Casper "Kocaman bir daire halindeydi."

"Teğmenim barut yanığı yakından ateş edilme sonucu muydu?"

Erickson yeniden itiraz etti.

Spencer Teğmeni sıkıştırmaya başlamıştı. "Soruları cevaplayalım."

"Çok yakındı. Bir temas yarasıydı belki de"

"Teğmenim temas yarası ne demek?"

"Yani, silâhın namlu ağzı ateş sırasında gömlekle temas halindeymiş."

"Teğmenim, bu delillerin ışığında olayı nasıl değerlendirdiniz?"

Casper soğuk bir şekilde cevapladı: "İntihar."

Spencer, Erickson'a dönerek "Tanık sizin" dedi.

Erickson çok kibar bir şekilde sorularını başladı: "Teğmenim, silâhta parmak izi aradınız mı?"

"Hayır"

"Teknisyenleriniz parmak izi aradılar mı?"

"Hayır"

"Mryl Caton'un cesedinde çıkış yarası buldunuz mu?"

"Hayır."

"Bakmış mıydınız?"

"Yani, pek dikkatli değil." Casper'in canı sıkılmıştı "Fakat Hitchcock söyledi.."

"Hoop... Teğmenim" diye Erickson yeniden uyardı "Siz bakmış mıydınız?"

"Hayır."

"Şimdi silâh nerede?"

"Polis merkezinde. Bayan Caton'a yazdık. Ama cevap vermedi. Genellikle dul hanımlar silâhı geri istemezler"

Erickson defterine yeniden birşeyler yazdı. Spencer de notlar alıyordu.

"Yandaki odaya açılan kapı kilitli miydi?"

Casper yumuşak bir şekilde cevap verdi:"Bilmiyorum."

Erickson "Anlayamadım?" diye sordu.

"Bilmiyorum efendim. Bu Allahın belâsı kapıya kimsenin bakıp bakmadığı konusunda raporlarımızda bir şey yok. Bu kapıyı kilitlemediğime eminim."

"Yani biri bu kapıdan girmiş olabilir mi?" diye sordu Erickson.

"Bu mümkündür."

"Yan odanın boş mu, dolu mu olduğunu araştırdınız mı?"

"Sonradan baktım."

"Ve?" diye sordu Erickson. İki avukatta birdenbire ilgi çekici bir noktaya geldiklerini anlayarak dikilmişlerdi.

"Angela Gaito tutmuş."

"Erickson yavaştan bir ıslık çaldı.

"Connecticut Vadisi firmasından Angela Gaito mu?"

"Ta kendisi."

Erickson sordu "Kendisi ile görüştünüz mü?"

"Bayan Gaito ile uzun bir görüşme yaptım. Bu odayı dostu ile.. Affedersiniz bayan Kane, yani gece Mr.Caton'la kalmak için.."

Erickson alaycı bir tavırla sordu: "Yani, kadından Caton'u ben vurdum demesini bekliyor muydunuz?"

Spencer kızgın bir şekilde lâfa karıştı: "Bırak Paul, ciddi olalım."

Casper soruyu cevaplandırdı: "Kadın Caton'a göre çok ufak tefekti. Eğer kadın vurduysa neden silâhı yanına almasın?"

"Almamış mı?" diye sordu Erickson.

Casper heyecanlanmıştı "Angela konusunda böyle konuşamazsınız. Yani kendisi aptal kaltağın biri. Hepsi o kadar. Olayla bir ilgisi yok." dedi.

"Bundan pek emin görünüyorsunuz?" dedi Erickson.

"Evet.. Yani durum ortada işte.." diyen Casper adeta kendini savunuyordu.

"Angela Gaito'yu daha önceden tanıyor muydunuz?"

"Neden önce?"

"Olaydan önce"

Casper heyecanlanmıştı: "Evet. Tamam.. Yani ne olmuş? Angela Gaito'yu biliyorum. Ama şimdi ortada birşey yok. Sular köprünün üzerinden geçiyor."

Erickson alaylı alaylı söylendi: "Üstünden değil, altından"

"Köprünün altından. Ama Angela'yı tanımanız bu olayı tarafsız bir şekilde soruşturmanıza engel olmadı değil mi Teğmenim?" Erickson soruyu çok saldırgan bir ifade ile sormuştu.

"Hayır. Hayır. Asla böyle olmadı. Bir intihardı. Şüphe götürmez bir intihardı" diyen Casper'in yüzü bembeyaz olmuştu "Hepsi bu kadar" dedi.

"Bitiyor" dedi Erickson "Yatak çarşafının ve elbiselerin yakılmasına kim izin verdi?"

"Casper hafifçe "Ben" dedi.

Cevabı duymayan Bayan Kane "Lütfen tekrarlansın" ricasında bulundu.

Teğmen bu defa bağırdı "Ben.."

Erickson gülerek "Teşekkür ederiz Teğmenim. Şimdilik bu kadar" dedi.

Red Spencer "Bir nokta daha var" dedi. İskemlesinden kalmak üzere olan teğmen yeniden oturdu. "Angela Gaito'yu sorguya çektikten sonra, olay konusundaki kararını değiştirebilecek herhangi bir şey buldunuz mu?"

Casper kendinden emin cevapladı: "Hayır efendim."

"Bir intihar mı idi?"

Casper başını sallayarak "İntihardı" dedi.

"Teğmenim, ifadenizi isterseniz hemen imzalayabilirsiniz. Ama isterseniz okuduktan sonra bu işi yapabilirsiniz." diyen Spencer durumu açıkladı.

"İmzalayacağım." Teğmen ayağa kalktı. Notlarını topladı, avukatların ellerini ayrı ayrı sıkarak odadan çıktı.

Spencer söyleniyordu "Angela Gaito.."

Erickson gülerek "Akşama makarna yiyelim mi?" diye teklifte bulundu.

Red Spencer, Bayan Kane'ın duymaması için elini ağzına götürerek yavaşça "Daha poponu bir yere kaldırma."

Erickson saatine bakarken "Sırada kim var?" diye sordu.

Bayan Kane çok resmî bir şekilde cevap verdi "Mr.Peabody daha sonra da oda hizmetçisi". Bayan Kane steno makinesine yeni bir kağıt bobini yerleştiriyordu.

— 14 —

Clyde Peabody ve hizmetçi Ruby Green'in sorguları çabucak bitti. Spencer, Ruby'nin kilidi maymuncuğu ile açtıktan sonra Peabody'nin kapı zincirini kopardığını tespit etti. Erickson da, Peabody'nin Caton'un vücudunda çıkış yarası olup olmadığını, yatak çarşafının delinip delinmediğini bilmediğini anladı. Ruby'nun ifadesinden ise çok az şey öğrendiler. İlk gün başka dinlenecek kimse olmadığı için celse tahminlerinden de önce bitti.

"Paul, seni motele götüreyim mi?" diye sordu Spencer.

"Hayır biraz dolaşacağım."

"Gününü geçirirsin."

"Red, yarın görüşürüz.."

"Bu gece yemekte beraber olalım mı?"

"Belki, ama gene de bana bağlanma Red. Yarın karşımıza çıkacakları sorguya çekmeden önce biraz çalışmak istiyorum."

"Ah sizin gibi avukatlar. Enerji dolusunuz. Niye kendine şöyle rahat bir sigorta avukatlığı bulmuyorsun. Üstelik göbeğini de büyütürsün."

"Niye gidip bir sigorta şirketine bana her ay maaş verin diyeyim? Zaten onlardan keyif sürecek kadar parayı aşırıyorum." Erickson paltosunu giymeye başladı. Zabıt kâtibine iyi günler diledi. Spencer'e alaylı şekilde elini sallayarak odadan çıktı.

Spencer hemen kapıyı açıp, Erickson'un arkasından bakmaya başladı. Onu ta caddeye çıkıncaya kadar gözleri ile takip etti.

Paul Erickson Brownstone Motelindeki odasına döndüğü zaman kendini rahatlamış hissetti. Adliye binasından notele kadar iki kilometreden fazla yol yürümüştü. Kardan ayakkabıları ıslanmıştı. Buraya gelmeden önce Peabody ile konuşmuş ve kendisine 15 numaralı odanın ayrılmasını sağlamıştı. Oda yeniden boyanmış ve yeni bir yatak konmuştu. Bunların dışında Mryl Caton'un kaldığı günkünden farklı bir şey yoktu. Erickson kapıyı açtı. Girişte durup rezervasyon bürosunu görmeye çalıştı. Ağaç görüşünü kapıyordu. Ağacın Temmuz'da yapraklarla dolu olduğunu düşündü.

Çantasını masanın üzerine bıraktı bir tekme vurup kapıyı kapadı. İç geçirip köşedeki koltuğa oturdu. Mryl Caton'un cesedini yatağa uzanmış yatarken düşündü. Çantasından fotoğrafları çıkarıp yeniden bakmaya başladı. Objektifin tespit ettiği bütün ayrıntılar şimdi önündeydi. Yürüdü yandaki odaya açılan kapıyı açtı. Giriş kapısı 16 numaradan kilitlenmişti. Erickson ani olarak geri döndü paltosunu giyerek odadan çıktı. Biraz öteden bir taksi geliyordu. Erickson elini kaldırarak durdurdu.

Taksi şoförü başını sağ omuzunun üzerinden uzatıp sordu: "Ahbap nereye?"

"Beni Batı Colazzi Caddesi 2036 numaraya götür."

Erickson koltuğa iyice yaslandı ve kadının bu ziyaretini nasıl karşılayacağını düşünmeye başladı. Angela kendisi ile Connecticut Vadisi Firmasında buluşmayı istememiş evine gelmesini istemişti.

Zihninde; siyah saçlı, tombulca, sırtında basit bir elbise bulunan bir kadın portresi çizmeye çalıştı. Belki de kadın biraz Anna Magnani'ye (*) benziyordu. Hiç şüphesiz koyu bir İtalyan aksanı ile konuşuyordu. Erickson odada içi meyva dolu bir tabağın bulunduğunu ve mutfaktan bol baharatlı bir İtalyan yemeğinin kokusunun geldiğini düşünüyordu.

Şoför "İşte burası" dedi. "4 dolar 20 sent vereceksiniz. "Erickson adama 5 dolar verdi ve kapıdan el sallayıncaya kadar beklemesini istedi. Şoför bilmiş bilmiş gülüyordu. Erickson önünde bir mavi Pinto otomobil duran kapıya doğru yürüdü.

Kravatını düzeltti ve kapıyı çaldı. Biraz bekledi, yeniden çaldı, kapı açıldı. Angela Gaito ile yüz yüze geldiler. Erickson'un kafasında Anna Magnani hayali bir anda silindi gitti.

Erickson çok kibar bir şekilde sordu "Bayan Gaito mu?"

"Evet benim." Bacaklarında yuvarlak kalçalarının bütün güzelliğini ortaya çıkaran bir siyah pantalon, sırtında yakası dantelli Afrika desenleri ile süslü bir gömlek vardı. Ayakları çıplaktı.

Erickson elini uzatarak yavaşça "Ben Paul Erickson" dedi. "Caton davası ile ilgili avukatım."

"Şimdi benden ne istiyorsunuz Mr.Erickson."

"Bayan Gaito size sadece birkaç soru sormak istiyorum. Sizi sorguya çekmeden önce aklıma takılan bazı pürüzleri gidermek istiyorum." Erickson palto-

(*) "Çizdiği gürültücü, kadın tipleri ile büyük üne kavuşan bir İtal yan film sanatçısı."

sunu çıkardı köşede duran divanın kenarına ilişti.

Angela bir iskemleye oturdu ve ellerini dizlerinin üzerinde kenetledi. "Ben zannettim ki avukatlar bana bütün soruları mahkemede soracaklar. Yani mahkemeden gelen davetiyeden bunu anladım."

Erickson gülerek "Haklısın" dedi "Fakat ben duruşmadan önce birkaç soru sormak istiyorum. Ben Bayan Caton'un avukatıyım. Biliyorsunuz ölüm sebebinin tespitini istiyoruz. Karşımızda sigorta şirketi var."

Angela sessizce başını salladı.

"Mr.Caton'un Middlebrook'a son gelişini hatırlıyor musunuz?"

"Evet"

"Mr.Caton'u iyi tanırmıydınız?"

"Oldukça iyi." Caton'un elleri onunkileri tuttuğu zaman terlerdi. Şimdi Angela da ellerinin terlediğini hissediyordu.

"Sizi Mr. Caton'un arkadaşları arasında sayabilir miyiz?"

"Zannederim."

"Buraya geldiği zaman kendisi ile yalnız kalırmıydınız?" Erickson çok nazik bir şekilde soruyordu. Angela başını salladı ve gözlerini yere indirdi. Erickson kadının zayıf anını yakaladığını hissetti ve hemen harekete geçti.

"Bayan Gaito" dedi bu arada elini uzatıp kadınınkileri tuttu. "Kötü hatıralarınızı yeniden canlandırmak istemem. Ama gerçeğin bizim için ne kadar önemli olduğunu takdir edersiniz. Davamız için bütün gerçekleri bilmemiz gerek. Ancak bu şekilde Mr.Caton'un dul eşinin haklarını en iyi şekilde savunabilirim." Angela; "Caton'un dul eşi" sözünü duyunca ani bir hareketle elini çekti. Erickson konuşmasına devam etti:

"Bu Caton denilen adam kadının geleceğini hiç düşünmemiş."

Angela "Ben ve Mryl çok iyi arkadaştık. Birbirimize çok yakındık" dedi.

Avukta ısrarla sordu: "Gerçekten yakın mıydınız?"

Angela başını salladı ama bu defa yere bakmıyordu.

"Bayan Gaito size Angela diyebilir miyim?" Erickson havayı yumuşatmaya çalışıyordu.

"Lütfen deyin."

"Angela, bütün bunların şimdi size çok güç geldiğini biliyorum. O gitti ve kimse artık onu geri getiremez. Hepimiz onu severdik Angela." Erickson gerçekte Caton'u hayatı boyunca görmemişti bile.

Angela başını salladı sağ gözünden dökülen bir damla yaşı işaret parmağı ile durdurmaya çalıştı.

"Çok büyük bir dosttu." dedi Angela.

"Büyük dost." Erickson bu sözü sanki mikrofon başında futbolcuların adlarını ilân eden bir spiker havasında tekrarlamıştı.

Angela ani olarak sordu "Bir bardak şarap veya başka birşey içmek ister misiniz?" Adam "olur" anlamında başını salladı. Kadın kalktı mutfağa gitti. Parmaklarının ucu ile gözlerinin yaşını siliyordu.

"O gece Caton ne kadar sarhoştu?"

Angela mutfak kapısında konuşmadan öyle duruyordu. Bir elinde şarap dolu bardağı tutuyordu. Diğerinde ise içerisinde kırmızı İtalyan şarabı bulunan bir sürahi vardı. Erickson gülerek bakıyordu. "Kendine de bir bardak doldur" dedi.

"Tamam" dedi "Oradaydım. Bunu polislere de söyledim" kadın bir dikişte şarabını içti ve yeniden doldurdu.

Erickson şaşırmış gibi sordu "Neredeydiniz?"

"Orada.. Onun odasında.. Onunla beraberdim."

"Öldüğü gece mi?"

Angela başını salladı. "Öldüğü zaman değil. Anlıyor musun. Kendini vurmadan önce yanından ayrıl-

dım. Vincent İrafino ile beraber onu görmek için motele gittik. Şehre henüz gelmişti. Beraberce içki içtik onu görmek için daha sonra geri döndüm." Angela kırmızı şarabını gene bir dikişte bitirdi.

Erickson "Yavaş ol" diye uyardı. "Öyle hemen kendini vurmadan önce filan deme.."

"Pis.." dedi Angela "Söyle bakalım eğer kendini vurmadıysa kim vurdu ha? Ben mi?" Angela güldü ama Erickson'un suratında bir tüyün bile oynamadığını görünce dondu kaldı.

Erickson ellerini havaya kaldırarak. "Ben Caton'u kimin öldürdüğünü söylemedim? Ama bildiğim bir şey varsa intiharın tam anlamı ile ispatlanmadığıdır. Hiç şüphem yok sigorta şirketi de bunu beceremeyecek" dedi.

"Ne yani, beni bir köşeye sıkıştırıp o dul kadına sigortadan birkaç bin dolar mı koparmaya çalışıyorsun?"

"Bak Angela ben ne seni,ne de başkasını köşeye sıkıştırmayı düşünmüyorum. Buna inan. Bu davada ayni taraftayız. Bütün istediğim ne olup bittiğini öğrenmek."

"Zamanını boşuna harcıyorsun. Bu saçmalıklara kimse inanmaz. Middlebrook'ta hiç kimse benim Mryl'i vurduğuma inanmaz. Bak avukat oğlum, herkes seninle alay eder" Angela güldü ve şarabından bir yudum aldı.

Erickson bardağını şişeye doğru uzatarak "Seninle bir bardak daha içebilirim" Angela hemen avukatın bardağını doldurdu. Kendisininkini de yeniledi.

Tampa'lı avukata bakan Angela konuşmaya başladı: "Her şeyi anlayacak kadar akıllı bir adamsın. Buraya geldin, herkesi bu davaya bulaştıracaksın, ortalığı karıştıracaksın sonra çekip Florida'ya gidip bizi unutacaksın"

Erickson itiraz etti "Hayır Angela, davayı karıştı-

rıp herkesi tedirgin ettikten sonra çekip gitmek gibi bir düşüncem yok. Caton'un intihardan başka bir sebepten ölmüş olabileceğini açıklamaya çalışıyoruz. Öyle zannediyorum ki eğer yardım edersen başırırız da."

Angela alaylı alaylı sordu: "Niye yardım edeyim?"

Erickson divana iyice yerleşti. Kravatını gevşetti. Şarabından bir yudum daha aldı. Sonra bardağı ışığa doğru kaldırarak bakmaya başladı. Sanki kalite kontrolu yapan bir şarap uzmanıydı. "Çünkü" dedi "Mahkemenin Angela Gaito ile daha yakından ilgilenmesini önlemek, Caton'un öldüğü gece nerede bulunduğunu daha derinden kurcalatmamak için.."

"Piç oğlu piç" dedi Angela. Erickson omuzlarını kaldırarak şarabının yarısını içti. "Beni astıramazsın"

Erickson ani olarak "Bak" dedi "Sen bana yardım edersen, ben de sana ederim. Senin o gece için ispata ihtiyacın var. Benim de intihar iddialarını çürütecek bazı delillere."

Angela durdu ve şarabına bakmaya başladı.

Angela çok yumuşak bir şekilde yalvarırcasına "Bana düşünmem için biraz zaman verin" dedi. Erickson "olur" anlamında başını salladı. Şarabını bitirdi ve ayağa kalktı.

"Bütün gece düşün" dedi Erickson. Paltosunu giydi. Düğmelerini ilikledi. "Ben Brownstone'da kalıyorum. Eğer birşey söylemek istersen beni oradan ara. Erickson kapıya doğru yürüdü.

"Hangi numarada kalıyorsunuz?"

Avukat gülerek "15" dedi.

Bayan Gaito birden bire değişerek "Seni gidi namussuz seni" diye bir küfür savurdu. Telefon çalmaya başladı ikisi de bakıyorlardı. Angela odanın diğer köşesine giderek ahizeyi kaldırdı.

"Evet" diye cevapladı Angela. Bir yandan dinliyor bir yandan da Erickson'u gözlüyordu. Yüzünün şekli

değişti. Erickson'a bakmaya devam ediyordu.

"Burada" dedi. "Dediğinden de beter Harry. Tamam. Dikkat edeceğim. Henüz olmadı ama kandırmaya çalışıyor. Tamam. Teşekkür ederim" Angela ahizeyi yerine koydu.

"Casper mi?". diye soran Erickson şarap sürahisi kafasında patlamadan hızla kapıyı açıp dışarı çıktı.

Angela şimdi Anna Magnani olmuştu.

— 15 —

Zabıt kâtibinin okuduğu yemin metnini dinleyen Vincent İrafino "Evet" cevabını verdi. Tanık sandalyesine oturmuş, karşısındaki avukatların kağıtlarını karıştırmalarını sinirli bir şekilde takip ediyordu. Önündeki kağıt bardaktaki kahveden büyük bir yudum aldı.

Paul Erickson makine gibi sordu: "Adınızı söyleyin?".

İrafino yavaşça ve büyük bir dikkatle cevap vermesine rağmen Bayan Kane hecelemesini istedi.

"Nerede çalışıyorsunuz?"

"Connecticut Vadisi Firması."

"Burada uzun süreden beri mi çalışıyorsunuz?"

"19 yıl."

"Doğum yeriniz?"

"Burası"

"Mryl Caton'u tanır mıydınız?"

"Evet"

"Ne zamandan beri"

"Hıı- " İrafino durdu, odanın tavanına bakmaya başladı. "Zannederim 10 yıl oldu. Buraya domates satmaya geldiği günden beri."

"Caton size domates mi satardı?"

"Allah kahretsin, evet. Ne olmuş yani? Bunları bilmiyor musunuz?"

"Mr.İrafino, bizim bildiklerimizin önemi yok. Burada tanıkları dinliyoruz. Bazı sorular size saçma gelebilir. Fakat sizin sorulara tam cevaplar vermeniz gerekli." Red Spencer koca İtalyan'a uygulamayı anlatırken inanılmaz ölçüde sabırlıydı.

İrafino saatine bakarak "Tamam, tamam" dedi.

"Bu işi elimizden geldiği kadar çabuk bitireceğiz" diyen Spencer insanı deli edecek bir yavaşlık içerisindeydi.

İrafino pencereden baktı sonra iskemlesini düzelterek "Evet bu işi erken bitirelim" dedi.

Erickson baktı ve gülümsedi. İrafino'nun son sözüne kadar İtalyan ile Spencer arasındaki konuşmaya dikkat bile etmemişti. Ama şimdi cevapları merakla bekliyordu.

Spencer diliyle adeta zehir saçıyordu: "Birkaç dakika sonra o sebze çöplüğünüze döneceksin."

Koca İtalyan'ın suratı kıpkırmızı olmuştu. Bağıra bağıra konuşmaya başladı: "Sebze çöplüğüymüş. New Haven ve Hartford'un dışında bölgenin en büyük sebze deposu.. Çöplükmüş."

Erickson artık kendini tutamıyordu. Gülmeye başladı. Kağıtlarını sıraya koyarak ıslık çalıyordu.

"Ateşe körükle gitmeye lüzum yok" dedi Spencer "Mr.İrafino senin yardımın olmadan da benden yeteri kadar nefret ediyor."

İrafino iki avukata da boş nazarlarla bakıyordu. Sor-

gu çok soğuk bir havada sürdü ve 45 dakikada tamamlandı. Red Spencer; Vincent Irafino'nun Caton ile dövüştüğünü, İrafino'nun Caton'un silâhı ile ateş ettiğini tespit etti. İrafino, Caton'a karşı kötüniyet beslemediğini açıkladı. Zaten Middlebrook polisi de kendisini temize çıkarmıştı. Cesedi almaya geldikleri zaman gerek Bayan Caton'a gerekse Kirby Morris'e ellerinden gelen kolaylığı göstermişlerdi. Sonra ne İrafino'nun,ne de Connecticut Vadisi Firmasının Caton'un ölümünden bir kazancı olamazdı.

Red Spencer kağıtlarını topladı. Paul Erickson'a dönerek "Tanık sizin" dedi ve dönüp pencereden bakmaya başladı.

Bayan Kane yorgun parmaklarını çıtlatarak dinlendirmeye uğraşıyordu.

Erickson hiç beklenmedik bir şekilde ilk sorusunu sordu: "Angela Gaito ile ne zamandan beri yatıyorsun?"

"Hiç bir zaman" diye cevapladı İrafino. Daha konuşacaktı ama Spencer'in araya girmesi ile sustu.

"Paul bırak bu saçmalıkları. Ne biçim pislik bunlar? Kendine gel" Spencer parmağını uzatıp "Bayan Kane lütfen bunları kaydetmeyin" ricasında bulundu.

Erickson kendinden emin emir verdi: "Kaydedin Bayan Kane" İrafino ayağa kalkmış Erickson'un üzerine yürüyordu.

"Beyefendi, şimdi popona bir tekme vurur seni pencereden aşağı atarım" diyen İrafino'yu gene Spencer susturdu. Sigorta avukatı ikisinin arasına girerek büyük bir kavgayı önledi.

"Bir dakika durun bakalım" dedi Spencer "Eğer burada kavga etmeye niyetliyseniz önce ben sizi ezeyim."

İrafino "Gel bakalım" diye karşılık verdi.

Erickson arsız arsız gülüyordu. "Sonra?" dedi. Bayan Kane büyük bir çaba ile söylenenleri not etmeye

uğraşıyordu.

İrafino, Spencer'in omuzunun üzerinden uzanarak Erickson'un gömleğini ve kravatını yakaladı. "İster avukat ol, istersen bilmem ne. Hissene düşeni yiyeceksin" diyen İrafino Erickson'u kendine doğru çekti. Spencer ikisinin arasında eziliyordu. Birbirlerine vurmadan dans eder gibi zıplıyorlardı. Birdenbire kapı açıldı gök gürültüsü gibi bir ses havada patladı.

"Beyler lütfen.." ses halâ sanki her yere hakimdi. Üçü birden kapıya döndüler ve kapıda gür kaşlı sert bakışlı G.Markham Hurst duruyordu. İrafino neden Paul Erickson'un yakasını bıraktığını hala bilmiyordu. Yerine döndü. Koyun gibi bakan iki avukat da bir kaç saniye sonra iskemlelerine oturdular. Sessizce G.Markham'ın elini sıktılar. Yaşlı avukat selâmlama işini bitirdikten sonra yıpranmış çantasına sıkı sıkı yapıştı.

"Sorgu mu yapıyorsunuz, yoksa mahalle kavgası mı?" diye sordu Hurst.

Erickson bir yandan üstünü başını düzeltirken bir yandan da cevap yetiştirmeye çalışıyordu. "Özür dilerim efendim. Hepsi benim yüzümden oldu.." Erickson daha sonra özür diler gibi elini İrafino'ya uzattı. İtalyan, avukatın elini sıktı ve sıkıntılı sıkıntılı yerine oturdu.

Red Spencer "Sizi beklemiyorduk Mr.Hurst" dedi. 'Fakat Middlebrook'a hoş geldiniz."

G.Markham odaya bakarken "Geldiğime memnunum. Zabıt kâtibi nerede?" diye sordu.

Masanın altından ince bir ses geldi "Buradayım. "Bayan Kane yerine oturmaya çalışırken bir yandan da yazıyordu.

"Korkmanız için bir sebeb yok" dedi G.Markham Hurst "Ama ne olursa olsun şu sonuncu soruyu yazmayın" Üç avukatta gülmeye başladılar.

"Başka sorum yok" diyen Erickson halâ gülmekte olan arkadaşlarına katıldı.

İrafino iyice şaşırmış boş nazarlarla adamlara bakıyordu.

"Gidebilirsiniz Mr.İrafino" dedi Red Spencer.

İrafino iyice alıklaşmış tekrarlıyordu "Gidebilir miyim?"

"Evet gidebilirsin. Haydi git, git, git..." Erickson sesini bir çocuğunkine benzeterek bağırıyordu. Bir eliyle de kapıyı gösteriyordu.

İrafino kapıya doğru yürürken söyleniyordu "Siz avukatlar delisiniz. Hem de iyice kaçıksınız."

Bayan Kane adamın arkasından "Şimdi mi imzalayacaksınız?" diye sesleniyordu. Kadının bu sözleri üç avukatın yeniden gülmeye başlamalarına yolaçtı. Elleri ile birbirlerinin omuzlarını tutmuşlar gözlerinden yaşlar gelinceye kadar gülüyorlardı.

G.Markham kadına dönerek "Şimdi artık yemek yenir" dedi. Spencer ve Erickson da bir yandan kağıtlarını çantalarına koyuyorlar bir yandan da kesik kesik gülmeye devam ediyorlardı.

"Dr. Campbell'i de beraberimde getirdim" dedi Hurst "Ümit ederim bizimle yemek yiyecek ve odaya bakacak kadar zamanı vardır. Anlaşıldı mı Red?"

"Tabii tabii.." Red Spencer kendini toparlamış olacakları bekliyordu.

Paul Erickson heyecanlı bir tavırla sordu "Doktor burada mı?"

"Hayır motelde. Polis merkezine uğradıktan sonra beraberce yanına gideceğiz."

Red Spencer sordu "Polis merkezine mi?"

"Evet, müvekkilerimizden birine ait bir eşyaya bakmak istiyorum" diyen G.Markham Hurst cebinden bir kağıt çıkartarak Red Spencer'e verdi ve sonra Erickson ile kapıya doğru yürüdü.

''Müvekkilim bayan Caton, kocasının tabancasını istiyor. Zannederim mahkeme kadıncağızın bu arzusunu reddetmez'' diyen Hurst sanki hiç birşeyi umursamaz bir tavır takınmıştı. Hurst, Erickson'un kolundan çekerek onu kapıya sürükledi. Red Spencer sessizce kağıdı okuyordu.

— 16 —

Paul Erickson ve G.Markham Hurst Brownstone'a geldikleri zaman Dr.Campbell odayı öçmekle meşguldu: Yatağın ortası ile kapının arasındaki mesafeyi ölçüyor, yatağın yüksekliği ile kapı girişindeki tavan arasındaki açıyı tespit ediyor ve elindeki 35 mm'lik bir Minolta makine ile fotoğraflar çekiyordu.

Erickson kapının girişinde durdu ve doktorun çalışmalarını takip etti.

"Doktor, bize davayı kazandıracak birşeyler buldunuz mu?" diye sordu Erickson.

Campbell durdu kapıya doğru bakarak gülümsedi. Genç avukatın elini sıktı.

Campbell alaylı alaylı cevap verdi: "G.Mahkham size yeterli her çeşitli yardımın yapıldığını düşünüyor."

"Şüphesiz en değerli yardımcıyı getirmiş" diyen Erickson'a Dr.Campbell gülerek karşılık verdi ve işine döndü.

G.Markham sessizce odaya girdi.

"Mark, birşeyler buldun mu?"
"Oooo, arenadan dönmüşsün. Silâhı aldın mı?" diyen doktor bir an durdu sonra döşemeye bakmaya başladı. G.Markham başını salladı ve elindeki kağıda sarılı paketi gösterdi.
"Almama izin verdiler. Usülü biliyorsun, balistik denemesini yaptıktan sonra silâhı mahkemeye teslim etmemiz lâzım."
"Tampa'da balistik denemeleri yaptırırız. Ancak paketteki polis mühürünü koparmamaya dikkat edin" Campbell avukatı uyarırken bir yandan da ölçmelerine ve fotoğraf çekmeye devam ediyordu.
Paul Erickson sordu "Doktor, neyi ölçüyorsunuz."
"Sadece yatakta oturan bir adamın sol göğsü ile kapının girişi arasındaki mesafeyi ve açıyı tespit etmeye çalışıyorum."
"Yatakta oturmuş mu?" diye Erickson hayretle sordu.
Campbell sakin bir şekilde açıkladı: "Oturduğunu kesin olarak bilmiyoruz, ama sizin hırsız kapıdan ateş ettiği zaman uzanıp yatmadığından da eminiz."
Erickson itiraz etti: "Bu görüşü kullanamayız. Hiç birşey çalınmamış."
"Belki de hırsız Caton'u vurduktan sonra korktu ve birşey almadan kaçtı gitti."
Erickson burnunu kıvırdı. Bu hikâyenin kafasına pek yatmadığını göstermek istiyordu.
"Paul" dedi Campbell yavaşça "Gerçekten de bir hırsıza ihtiyacımız yok. Bu davada bize gerekli şey ipuçları. Hırsız fikri karşımıza çıkabilecek çeşitli durumlardan sadece biri."
Erickson karşılık verdi: "Tamam, fakat sizin hırsız Caton'u vurduktan sonra kapının zincirini içerden kim takmış olabilir?"
"İstiyorsan sen.." dedi Campbell "Bu senin fikrindi.

"Erickson'a bir elbise askısı uzattı. "Çengeli zincirin yuvaya giren kısmına tak sonra yukarı doğru kaldır" Erickson söylenenleri yapıyordu. Kapı tam kapanmamıştı.

Erickson "Böyle mi?" diye sordu.

"Şimdi ucu kapıdaki yuvasına sok.

Erickson zincirin ucunu kaldırdı ancak yuvaya sokamadı.

"Bırak bana, göstereyim" diyen Campbell askıyı avukatın elinden aldı ve kapının dışına çıkarak hiç bir zorluk çekmeden zinciri yerine taktı. Dr, "Bütün mesele pratik yapmakta" dedi. Daha sonra askıyı Erickson'a vererek odaya girdi.

"Peki adamınız bu işi yaparken motel bürosundan görülemez mi?" diye sordu Erickson.

"Kim görecekmiş? Sen hiç bütün gece ayakta durup etrafı gözleyen otel kâtibi gördün mü? Bunlar eğer televizyon seyretmezlerse muhakkak iskemlelerinde uyuklarlar."

"Seninle beraberim" dedi G.Markham "Ama bir koca 45'likle ateş ettikten sonra, kapının zincirini takıp çekip gidecek bir katilin olabileceğini sanmıyorum."

"Kapıda birisi var diyelim" dedi Campbell.

Erickson olup bitenden hoşlanmamış gibi başını salladı ve "Peki, silâhı odaya nasıl koyacaksın?"

Campbell hemen cevap verdi: "Birçok yolu var. Birincisi kapıdan içeriye fırlatmak. Veya içeride bırakmak. Bir diğer ihtimal de, Caton'u öldüren silâh döşemede bulunan değildir."

"Fakat eğer yerdeki 45'likle vurulmadıysa vücudundaki 45'lik kurşunu nereden geldi?" diye sordu Erickson.

"Peki size kim dedi Caton'un vücudundaki kurşunun 45'likten çıktığını. Nereden biliyorsunuz?"

"Hitchcock Cenaze Levazımatçısı."

Camphell sordu: "Böyle bir şey söyler mi? Yani bu adam polis raporunu görmüş, şimdi neden fikrini değiştirsin. Hiç şüphem yok Hitchcock belki de Caton'un sırtına bakmadı bile."

"Ya adli tabib Dr.Fortunelli?" diye sordu G.Markham Hurst

Dr. başını üzgün üzgün salladı. "Kendisi ile telefonla konuştum. Hiç de parlak bir adam değil."

"Peki, iyi bir doktor değil mi?" diye sordu G.Markham.

"Bir sarhoş" dedi Campbell "Adli tabib olarak çok zayıf. Sıradan raporlar yazıyor. Bazen hiç birşey yazmıyor."

Erickson yeniden başlangıç noktasına döndü: "Peki niçin katili yandaki odadan getirtmiyorsunuz? Girip Caton'u uyurken vurmuştur. Sonra yeniden odasına girmiştir."

"Tamam da pek inandırıcı olmuyor. İsmi ne idi. Ha Angela kapıdan giriyor" dedi Campbell.

"Niye Angela olmasın?"

"Evet, Angela olması mümkündür" dedi doktor "Ama ben gene de Angela'nın gelip Caton'u vurduktan sonra hiç birşey olmamış gibi burada oturup işi gücü ile meşgul olabileceğini sanmıyorum."

G.Markham banyoda birşeylere bakarken fikrini açıkladı "Peki, Vincent İrafino olamaz mı?"

Erickson şefini desteklemek istercesine "Caton'u vurmuş mu?" dedi.

"Niçin olmasın. Angela Gaito'nun önünde güneyli bir domatesçiden dayak yemek hoşuna gitmemiştir." dedi G.Markham.

Erickson "Çok sinirlenmiştir" dedi.

"En azındn kızmıştır" diye cevapladı Hurst "Caton'un canına okumak istemiştir değil mi doktor?"

"Akla yakın" doktor çerçevelere bakıyordu.

G.Markham onun ilgisini çekmek için bağıra bağıra anlatmaya başladı. "Düşünelim, o gece İrafino geri döndü."

"Özür dilemek için mi?" diye sordu Erickson.

G.Markham hızlı hızlı "Hayır hayır" dedi. Oturmuş düşünmüş, düşündükçe kızgınlığı artmıştır. Angela'yı aramış bulamamıştır."

Campbell hikâyeyi destekliyordu "Şüphelenmeye başlamıştır."

"Doğru buraya gelmiş ve kadının otomobilini görmüştür. Kadının kapısını çalmıştır." Hurst başını sallaya sallaya anlatıyordu.

Erickson "Kapı açılmamıştır" dedi.

Doktor cevap verdi: "Paul bunu bilmiyoruz. Devam et G. Markham."

"Her nasılsa kadının kapısı açılır. Irafino içeriye girer. Ara kapıya gider. Burası açıktır. Diğer odada kadını Caton ile yatakta görür. Ve adamı vurur."

Erickson hemen sordu "Ne ile vurmuş?"

"Ne dersiniz, Caton'un kendi tabancası ile" dedi G.Markham.

Dr.Campbell dudağını iyice sarkıttı. "İrafino gitti tabancayı Caton'un Cadillağından aldı" Campbell bunu söylerken hiç de inanmışa benzemiyordu. İşaret parmağını uzattı hayali birine ateş eder gibi yaptı. "Peki, Angela bu işler olup biterken neredeydi?"

Erickson "Caton'un yatağından İrafino'yu görünce fırlayıp çıkmıştır" dedi.

Doktor ilâve etti: "Ama içine aşk karışan olaylarda adam daima kızı da vurur. Böyle olsaydı kimse intihardan şüphelenmezdi. Çünkü yatakta çırılçıplak yatan delik-deşik bir kadın ve erkek cesedi akla yalnız cinayeti getirirdi. Başını sallayarak odanın dört yanına baktı. "Cinayeti düşünmeden önce bu davada ortadan kaldırmamız gereken bir sürü intihar ihtimali var."

"İyi bir noktaya temas ettin" dedi G.Markham "Ama İrafino bütün bir öğleden sonra düşünmüş ve Caton'a bir ders vermeyi kararlaştırmıştır. Angela'nın otomobilini motelde görünce işini bitirmiş ve olaya bir intihar süsü vermiştir."

Campbell hemen atıldı ve "Belki de tehdid ederken silâh kazara patlamış olamaz mı?" dedi.

Erickson çabucak karşılık verdi "Ama bu da cinayet."

"Evet, kanunen öyle" dedi doktor. "Belki de İrafino Caton'un silâhını Cadillak'tan alıp içeri girmiş ve onu tehdid etmiştir. Angela'yı bırakmasını istemiştir."

"Çok şairane bir manzara.. Kendi silâhı ile.." diyen G.Markham şöyle devam etti: "Öğleden sonra kavga ettikleri ayni silâhla onu tehdid ediyor."

Erickson söze girdi: "Silâhı Caton'un gömleğine dayayarak tehdid etmiştir. İşte size barut lekesi de çıktı."

"Barut lekesi olunca alın size bir intihar" dedi Dr.Campbell.

G.Markham konuşmaya başladı: "Ne derseniz deyin bütün bu anlattıklarımız İrafino'nun Caton'a onu öldürecek kadar kızdığını ortaya koymuyor. Yani demek istiyorum ki, İrafino büyük bir ihtimalle Caton ile Angela'nın arasındakileri daha önceden biliyordu."

"Tamam da, hiç bir İtalyan böyle bir manzara karşısında soğukkanlılığını koruyamaz. Hem belki de kadından artık Caton'u görmeyeceği yolunda söz de almış olabilir." dedi Erickson.

"Ve onlara buluşmalarını sağlayacak ortamı yaratıyor. Ne yani bu? Bir cins aşk denemesi mi?" diye sordu doktor.

"Niçin olmasın " diye karşılık verdi Erickson "Sorgu sırasında halâ Angela ile yatıp yatmadığını sorduğun zaman deliye dönmüştü.."

"Sen de kızmaz mısın?" diye sordu G.Markham "Üstelik bir adamı da öldürmüşsen."

Erickson cevapladı: "Ben olsam böyle bir soru karşısında çok daha soğukkanlı davranırdım."

Camphell "Olabilir. Ama sen bir avukatsın. İrafino'nun bildiğinden çok daha fazla psikoloji bilirsin.

Hepsi iyice yorulmuşlardı. Karşılıklı birbirlerine lâf atıp güldüler. Ama Dr.Campbell odada hâlâ birşeyler araştırmak istiyordu.

G.Markham doktorun bu isteğini hissedince Paul Erickson'a çıkmaları için işaret etti.

İki Florida'lı avukat Connecticut'un buz gibi havasını iliklerinde hissettiler.

G.Mahkham yardımcısına "Kendisine odada biraz daha yalnız kalmak imkânını vermemiz iyi oldu" dedi.

Paul, "Doğrusun. Ama ben bu adamı seyretmeyc ve kendisi ile konuşmaya bayılıyorum." karşılığını verdi. "Federal Mahkemede kendisi ile bol bol konuşmak imkânını bulacaksın."

"Tamam" Paul Erickson ellerini birbirine sürtüyordu. Bu defa soğuktan çok,kabaran heyecanı onu böyle yapmaya itiyordu.

— 17 —

Angelo Gaito adliye binasına bir taksi ile geldi. Beyaz-siyah karışık bir yün etek ve bir pembe kazak giymişti. Sol kolunda her hareketinde şangur şungur sallanan bir uğur bileziği vardı. Erickson bir gece öncesinin sarhoşluğundan daha kurtulamamıştı. Bileziğin her hareketi kafasında patlayan bir bomba tesiri yaratıyordu.

Angela Red Spencer'e gülümseyerek masada kendisine ayrılmış yere oturdu. Paul Erickson'a bakmamak için özel bir gayret harcıyordu.

Red Spencer birdenbire sordu: "Adınızı söyleyin?"

Yumuşak bir şekilde cevapladı: "Angela Gaito"

Spencer emreder gibi seslendi: "Biraz yüksek sesle konuşun. Zabıt kâtibinin sizi duyması lâzım Bayan Gaito."

Bu defa daha yüksek sesle tekrarladı "Angela Gaito"

"Affedersiniz" dedi zabıt kâtibi "Tanığa yemin ettirmem lâzım." Kadın sağ elini kaldırdı, Angela'nın

kendisini taklid etmesini istedi. Bilinen şekilde yemin edildi.

"Teşekkür ederim Bayan Gaito. Lütfen bize geçen yıl 14 Temmuz gecesi hatırladıklarınızı söyler misiniz?" Spencer sorguya devam ediyordu.

"Birşey hatırlamıyorum."

"Belki o gece ne yaptığınızı hatırlarsınız?"

"Hıfık.."

"Lütfen bize kendi kelimelerinizle o akşam üstü ile ilgili bildiklerinizi anlatın."

Angela iskemlesinde rahatsız rahatsız hareket etti. Boş nazarlarla Red Spencer'e bakıyordu.

"Evet, biliyorsunuz" diye söze başladı Angela." Onu görmeye gittim.

Spencer sordu: "Kimi görmeye Bayan Gaito?"

"Mryl'i."

"Brownstone'da mı?"

"Evet, fakat hemen değil."

"Peki ilk önce nerede buluştunuz?"

"Yani, biliyorsunuz. Gece telefon etti, dışarıda yemeğe çıkmayı isteyip, istemediğimi sordu. Peki dedim. Nereye gidelim dedi. Geraci dedim. Tamam dedi. Gel beni al dedi."

Spencer üstüne basa basa sordu "Size, gel beni al mı dedi?"

"Evet. Sarhoştu. Benim arabamla gitmek istedi."

"Gittin mi?"

"Tam değil."

"Ne demek, tam değil?"

"Caddenin karşı tarafında Fitzpatrick'de buluşmamızı istedi. Ben de olur dedim."

"Fitzpatrick mi?"

"Brownstone'nun karşısındaki köşede küçük bir bar."

"Devam edin Bayan Gaito" dedi Spencer.

"Gittiğim zaman onu Fitzpatrick'de buldum. Bir-iki kadeh içip sonra çıktık."

"Yemeğe mi gittiniz?"

"Evet ama Mryl önce odasından birşeyler almak istedi."

"Otomobilinizi nerede park ettiniz?"

"Motelin diğer köşesinde. İkinci odanın önüne." Angelo masaya bakıyor ve yeni bir sorunun sorulmasını bekliyordu.

"Niye böyle yaptınız? Neden Caton'un Cadillağı'nın arkasına park etmediniz?"

"Çünkü dedikodu yapılmasını istemiyorduk."

"Dedikodu mu? Kim duymasın?"

"Biliyorsunuz, Vincent'i"

"Vincent İrafino mu?"

"Ha... Bazen çok belâ olur. Aklına birşeyler gelmesini istemedim. O yüzden otomobilimi diğer tarafa park ettim."

"Peki Caton'un odasına nasıl girdin?"

Angela durdu cevabına yardımcı olabilecek bir sorunun daha sorulmasını bekliyordu. Ne Spencer'den ne de Erickson'dan bir yardım geldi.

"Mryl benim için yandaki odayı tutmuştu. Fitzpatrick'teyken söyledi. Otele uydurma bir isim verdiğini Vincent'in hiç birşey anlamayacağını söyledi."

"Caton kendisininkine bitişik odayı mı tutmuştu?"

Angela "Evet" anlamında başını salladı. "Anahtarı gece görevlisinden almış."

"Anahtarı size verdi mi?"

"Fitz'de."

"Yani bu odaya mı girdiniz?"

"Hıı.."

Spencer ve Erickson heyecanlı bir şekilde öne doğru uzandılar.

"İki kapıyı da açmış mıydı?"

"İki oda arasındaki mi?" diye sordu Angela.

"Evet, odaların arasındaki."

"Zannediyorum. İçeriye girdiğim zaman ikisi de açıktı."

"Caton ne yapıyordu?"

"Banyoda idi."

"Yıkanıyor muydu?"

Angela heyecanlandı. Bayan Kane'ye baktı. Ama o, çıtır çıtır yazmakla meşguldu.

Angela yavaşça "Hastalanmıştı" dedi.

"Midesinden mi?"

Angela başını salladı. "Bu kadar içmenin sonu işte."

Erickson hak verircesine başını salladı. Red Spencer ise gülümsüyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Spencer.

"Mryl kendini yatağa attı. Deli deli konuşmaya başladı."

"Hangi konuda?"

"Ne bileyim... Karısı, karısının arkadaşları, Şehir Kulübü. Florida'daki ortağı.. İşte böyle şeyler."

"Karısı ve ortağından şikayetçi miydi?"

"Şimdi dur bakalım Red.." dedi Erickson. "Bu kadar ileriye gitmeyelim. Seninle işbirliğine hazırım ama bu kadar sıkıştıramayız."

"Tamam" dedi Spencer. Sarı defterindeki notlarını gözden geçirdi ve sordu: "Bayan Gaito daha sonra birşey yaptınızsa anlatın lütfen?"

"Onunla yatağa uzandım. Biraz konuştuk."

"Bütün gece beraber kaldınız mı?"

"Bir süre sonra idaresi güç bir hale geldi."

"Ne demek bu?"

"Yani biliyorsunuz. Saldırgan olur. Saçma sapan konuşur."

"Fakat daha önce de kendisi ile beraber olmuştun değil mi, Angela?" diye sordu Spencer.

"Tabii. Ancak sarhoş olduğu zaman hiç bir şey yapmasına izin vermezdim."
"Niçin?"
"Sarhoşken iyice çamurlaşır."
"O gece de öyle miydi?"
"Biraz"
"Biraz ne demek?"
"Oh.. Etekliğimi çekti, işte bu çeşit saçmalıklar. Ama ileri gitmesine izin vermedim."
"Peki ama niye odasına gittin?"
"Motele dönmesine yardım etmem lâzımdı. Kendisini barda o halde bırakamazdım. değil mi?"
"Daha sonra ne yaptınız?"
"Beni rahat bırakmasını istedim. Biraz uyumasını, daha sonra kendisini uyandırarak dışarıya yemeğe çıkabileceğimizi söyledim."
"Bu saat kaçta oldu, Angela?"
"Tahmenin 10, 10.30. Tam bilemiyorum. Bu sıralardaydı işte."
Red Spencer sordu: "Caton teklifini kabul etti mi?"
"Evet. Biraz sonra uyku gözlerinden akmaya başlamıştı. Oturdum. Kendisi ile konuştum. Sakinleşmişti. Ardından horlayarak uykuya daldı."
"Siz de uyudunuz mu?"
"Evet ama onunla değil. Odama gittim. Yandaki odaya açılan iki kapıyı kilitledim. Çok horlardı. Tahammül etmeye imkân yoktu. Şöyle uzanayım, daha sonra gece yarısına doğru onunla birşeyler yemeye çıkabiliriz diye düşündüm."
"Sonra ne oldu?"
"Zannederim tahminimden daha yorgundum. Gece yarısından çok sonra uyandım. Yan kapı kilitliydi."
"Hâlâ uyuyor muydu?"
"Horlamıyordu. İçeride olup olmadığını bilemiyorum. Yatağıma girdim ve sabaha kadar uyudum."

"Gece herhangi bir gürültü duydunuz mu?"

"Nasıl yani?"

"Bir kavga, bir silâh sesi. Ne bileyim, herhangi birşey." dedi Spencer.

"Hiç birşey duymadım. Ölü gibi yatarım". "Ölü gibi" dedikten hemen sonra sanki birşey kaçıracakmış gibi elini ağzına kapadı.

"Yanınızdaki odada gerçek bir ölünün bulunduğunu kimden duydunuz?"

"Harry Casper'dan."

"Teğmen Casper mi?"

Angela başını salladı.

"Teğmen Casper sizinle Caton'un ölümü hakkında ne vakit konuştu?"

"Cesedi bulduktan sonra. Ertesi gün öğleden sonra."

"Casper'e ne dedin?" diye sordu Spencer.

Erickson hemen söze girdi "Red, itiraz ediyorum."

Spencer, Erickson'a baktı ve yeniden tanığa döndü. "Casper senin ve Caton'un ilişkilerinden haberdar mıydı? Caton'u gördüğünü biliyor muydu?." Spencer bir an durdu sonra "Yani arkadaşlığınızı" dedi.

"Haa. Zannederim biliyordu. Casper işi gereği bu baş belâsı kasabada olup biten herşeyi bilir."

"O gece Brownstone'da gördüklerin ve duydukların hakkında seni sorguya çekti mi?"

Angela başını salladı. "Harry bana Mryl'in intihar ettiği anlaşılınca benim bu işe daha fazla bulaşmama gerek olmadığını söyledi. Çok memnun oldum."

"Caton'u tekrar ne vakit gördünüz?" diye sordu Spencer.

Angela çantasından bir kağıt mendil çıkararak göz pınarlarında biriken yaşları sildi "Hiç görmedim."

"Brownstone'da cesedi hiç görmediniz mi?"

Angela başını iki yana salladı ve burnunu sildi.

"Ertesi sabah, moteli terkettiğinizde, Caton'un ara-

bası odasının önünde duruyor muydu?"

"Bilmiyorum. Etrafa bakmadım."

"Saat kaçta çıktınız?"

"Sabahleyin; 6-6.30 sularında. Saatim yoktur." Kolunu kaldırarak saatinin olmadığını gösterdi. Uğur bileziği avucuna doğru düştü.

"Ayrılırken kimseyi gördünüz mü? Bir konuşma duydunuz mu?"

Angela başını iki yana salladı "Kimseyi görmedim."

Spencer sarı defterine birşeyler yazdı. Daha önce aldığı notlara baktı.

"Paul, tanık senin" dedi Spencer.

Erickson sessizce yerinde oturuyor ve Angela'ya bakıyordu. Kadın gözlerini yere indirdi. Sanki masanın kıvrımlarında birşeyler arıyordu.

Yumuşak bir ifade ile "Angela" dedi Erickson. "Caton'u kimin vurduğunu biliyor musun?"

Kadın hemen cevap verdi "Kendi kendini vurdu sanırım."

"Neden böyle bir yola başvurduğunu biliyor musun?" diye sordu Erickson.

Spencer hemen araya girerek meslekdaşının sözünü kesti. "Paul sonuca götürücü soru sormana izin veremem. Bu delil toplamak olamaz. Ama herşeye rağmen Bayan Gaito devam edin. Not etmek için cevabınızı bekliyoruz."

Şaşıran Angela iskemlesinde kımıldanıp duruyordu. "Bilmiyorum. Garip bir adamdı."

"Garip mi? Nasıl yani?" diye sordu Erickson.

"Ne bileyim. Bazen iyice vahşileşirdi. Kavga ederdi. Bana bu çeşit şeylerden söz ederdi."

"Kiminle dövüştüğünü söyledi mi size?"

"Belirli biri yok. Florida'da bir Meksikalıyı veya bir zenciyi patakladığından bahsederdi."

Erickson sıkıştırıyordu "Caton'mu böyle derdi?"

"Evet.. Hattâ İrafino ile bile kavga etmişti."

"Yumruklaşmışlardı demek istiyorsun?"

"Hıı. Ama bütün kabahat Mryl'in değildi. Vincent oraya belâ aramak için gitmişti. Vincent'i bilmezsiniz. Kafasına bir şey koyduktan sonra onu kimse geri döndüremez."

"Paul" dedi Spencer kibarca. "Bu konu üzerinde artık durmayalım."

"Peki Red. Ama biz buraya birşeyler avlamaya geldik. Aldığımız parayı haketmemiz lâzım" diye cevapladı Erickson "Duruşmadan önce bu işleri bitirmemiz lâzım."

Spencer, omuzlarını kaldırarak saatine bakmaya başladı.

Erickson sorularına devam etti: "Bayan Gaito, niçin kavga etmişlerdi?"

"Oh benim için. Yani öyle sanıyorum." Sonra birden bire konuşmasını kesti. "O kavga Vincent'in, Mryl'in silâhı ile ateş etmesi yüzündendi. Ama Vincent oraya kafası iyice dolu gitmişti. Ona Mryl ile artık arkadaşlık etmeyeceğimi söylemiştim."

"İrafino'ya, Mryl'i bundan böyle görmeyeceğin yolunda söz mü vermiştin?" Erickson kadının garip ve karmaşık bağlılığını daha iyi anlamak istiyordu.

"Evet. Vincent, ikimizi biraraya getirerek ne olacağını görmek istemişti. Sanırım bir çeşit deneme yapmak arzusundaydı."

Erickson bastırıyordu "Sonuç ne oldu Bayan Gaito?"

"Vincent kavga etti ve Caton'un silâhını ateşledi."

"Bu olay tam ne zaman olmuştu."

"Caton'un, Middlebrook'a geldiği gün."

"Yani cesedi bulunmadan bir gün önce mi?"

"Evet. Birşeyler içtik. Vincent ortalıkta dolaşıyor-

du. Gitti Caton'un arabasından silâhı aldı ve kazara giriş kapısının basamağına ateş etti. Kimseye bir zarar gelmedi. Hiç bir şey olmadı. Ama Caton Vincent'e küfretti. Kavgaya başladılar. Vincent kavgada pek iyi değildir. Onun için hemen çekip gitti." durdu anlattıklarını dinleyip dinlemediklerini öğrenmek istiyordu.

"Vincent bu olaydan sonra Caton'a çok kızmış mıydı?"

Spencer hemen atıldı "İtiraz ediyorum" dedi.

"Vincent motelden ayrıldıktan sonra üzgün görünüyor muydu?"

"Ayni şekilde itiraz ediyorum."

"Vincent'le beraber mi çıktınız?"

"Tabii" Angela hızlı hızlı konuşuyordu "Caton'. çok kızmıştı."

"İrafino'nun, Caton'u öldürmekten söz ettiğini duydunuz mu?"

Spencer kızgın kızgın söyleniyordu "Ne Allahın belâsı şeyler soruyorsun."

"Hiç bir zaman duymadım" diye cevap verdi Angela.

"Fakat Vincent, Caton'un tabancasını arabada sakladığını biliyordu değil mi?"

"Hıııı."

"Ayrıca senin Caton'la daha önceki buluşmalarınızdan da haberdardı?"

Kadın yumuşak bir şekilde "Sanırım" dedi.

"Vincent İrafino ile de buluşur muydun?"

"Hıııı."

"Sık sık mı?"

"Ne demek sık sık mı?"

"Nasıl anlıyorsan öyle Angela"

"Kendisi ile bazen buluşurdum."

Erickson kibarca sordu "İkisi ile de yatar mıydın Angela?"

Angela cevap vermedi. Masanın üzerine bakıyordu.

Erickson yeniden seslendi "Angela"

"Bütün bu sorulara cevap vermek zorunda mıyım?" diye sordu kadın.

Spencer cevap verdi: "Burada da aynen bir yargıcın karşısındaymış gibi hareket etmek zorundasınız."

Erickson "Doğru" anlamında başını salladı.

Angela yardım ederler umudu ile avukatlara bakıyordu. Ama kimseden ses çıkmadı. Ağzından zorla bir "Evet" çıktı. Daha sonra zabıt kâtibine baktı, makinenin tuşunun tek çıtırtısı ile son söylediği de kaydedilmişti. "Fakat ikisi ile beraber değil."

Erickson gülümsedi "Biliyorum. Beraber değil Angela. Yani değişik zamanlarda demek istemiştim."

Kadın yavaşça başını salladı.

"Bu defa İrafino'ya, Caton ile buluşmayacağına dair söz mü vermiştin?" diye sordu Erickson.

"Söz verdim demedim."

"Buna benzer birşey herhalde?"

"Evet."

"O gece seni Caton ile beraber yakaladı mı?"

"Kim?"

"Tabii Vincent. Başka kim olabilir."

"Hayır. Kavgadan sonra Vincent'e, Mryl ile artık aramda hiç bir şeyin kalmadığını söyledim. Sanırım ikisine de hayrandım."

Caton'un ölü bulunduğu haberini size Teğmen Casper'in verdiğini söylüyorsunuz." dedi. Erickson "Teğmen Casper'i yakından tanır mısın?"

"Onu oldukça iyi tanırım."

Erickson hemen atılarak sordu: "Onunla da buluşur muydunuz?"

"Hayır. Devam etmiyor. Hayır.."

"Daha önceleri?"

"Uzun süre önce. Daha o zamanlar çavuştu." Angela

yerinde rahat değildi. Bu durum Erickson'un gözünden kaçmadı.

"Yani, Caton'un ölümünden beri mi demek istiyorsun?."

Angela yeniden masanın etrafında oturanların yüzlerine baktı. Ann Kane cikletini çiğniyordu. Susadığını hissetti.

"Hayır." dedi Angela yavaşça.

Erickson sordu: "Senin ve Caton'un ilişkilerini biliyor muydu?"

Kadın, kızgın kızgın sordu: "Kim?"

"Teğmen Casper."

Angela burnunu buruşturdu. "Bildiğini sanmıyorum."

"Peki, Vincent İrafino ile olan durumu?"

Angela başını iki yana salladı. "Vincent Casper ile iyi geçinemez."

"Hiç senin yüzünden kavga etmişler miydi?"

"Yok böyle bir şey. Sadece birbirlerini pek görmek istemezlerdi. Vincent ikide-bir Casper'i başıma kakardı. Bu yüzden Casper ile buluşmaktan vazgeçtim. Böyle daha iyi olur diye düşünmüştüm. Üstelik Casper'in gerçekten cadı bir karısı vardı. Casper karısından çok korkardı."

Erickson dostça bir gülümseme ile sordu: "Angela, oldukça popülersin buralarda değil mi?"

"Sanırım insanlar beni beğenirler. Herkesle iyi geçinirim."

Erickson "Seni gerçekten kıran bir erkeği vurabilir misin?" diye sordu.

Angela durdu "Yani saldırgan, çekilmez olursa mı demek istiyorsun?"

Erickson "Evet" der gibi başını salladı.

"Evet.. Yapardım Mr. Erickson" kadın durdu ve sonra şöyle devam etti: "Sanırım, her kız gerekirse ayni şe-

yi yapar."

"Teşekkür ederim Bayan Gaito" dedi Ericksor. "Başka diyeceğin var mı Red?"

Spencer başını iki yana salladı. Kağıtlarını toplamaya başladı. Spencer keyifsiz görünüyordu. Erickson ise çok memnundu.

Erickson meslekdaşına dönerek "Eğer acele edersek Tampa uçağını yakalayabiliriz."

— 18 —

G.Markham Hurst silâh uzmanını bürosunda "Sizinle görüştüğüme çok memnun oldum, Mr. Havlicek" diyerek karşıladı.

"Bende sizi gördüğüm için çok sevinçliyim Mr.Hurst Mr.Erickson sizden söz etti" diyen Havlicek belirli bir Orta Avrupa aksanı ile konuşuyordu.

Havlicek, Hurst'ün masasının önündeki bir iskemleye oturdu ve piposunu çıkararak yaktı.

G.Markham hemen söze girdi: "Zannederim Paul size bu davada karşı-karşıya olduğumuz silâh meselesinden söz etmiştir."

Havlicek başını sallayarak piposundan derin bir nefes çekti.

"Kendilerine bu konuyu kaba çizgileri ile anlattım. Detayları biraraya geldiğimiz zamana sakladım" dedi Erickson.

Hurst devam etti: "Birkaç dakikaya kadar Dr.Campbell'de gelecek."

"İyi iyi" dedi Milan Havlicek. "Mark Campbell'i bir yıldan beri görmedim. Çok garip birşey. Chicago polis teşkilâtından emekli olup İndiana Üniversitesinde çalışmaya başladığım günlerde kendisini yılda birkaç defa görürdüm. Adli Tıp Akademisinin toplantılarına muhakkak katılırdı. Şimdi emekli oldum, şurada Sun City'de oturuyorum bir türlü buluşmak mümkün olmuyor." İki avukat bu konuşma karşısında hafifçe başlarını salladılar.

G.Markham "Korkarım ki dünyanın gidişidir bu profesör" dedi.

Paul Erickson heyecanlı bir şekilde anlatmaya başladı: "Şundan hiç şüpheniz olmasın ki şu aralık benimle bol bol görüşeceksiniz. Caton davasına başlamadan önce, balistik, mermi delikleri, özellikle Amerikan ordu tipi otomatik 45'lik Colt üzerinde duracağız."

" Colt 45'ler ve balistik konularında size çok şey söyleyebilirim. Kurşun deliği meselesini siz en iyisi Campbell'e sorun" dedi Milan Havlicek.

Markham "İkinizden de bilgi alacağız" dedi.

Paul Erickson, Havlicek'e dönerek bir soru sordu: "Profesör bir Colt 45'liği nasıl tanımlarsınız?'.

"Bu, otomatik, gazlı, 45'lik mermi atabilen, kabzası avuç içine sığabilen bir silâhtır. 1.250 gr. ağırlığındadır. Şarjöründe 7 mermi bulunur. Namlu ivmesi saniyede 830 fit'tir."

"Tamam birini bu silâhla vursanız.."

"Tabanca" diyerek düzeltti Havlicek.

"Yani tabanca.." diyen Erickson devam etti: "Ne çeşit bir zarar meydana gelir?"

"Bu Dr. Campbell'i ilgilendiren bir sorudur" dedi Havlicek "Tabii ki ben de bu tür silâhlarla meydana gelmiş birçok yara gördüm. Ancak biz adli tıp ile uğraşanlar konuyu iki uzmanlık dalına ayırırız. Birisi silâhtır. Diğeri de daha çok tıbbın ilgilendiği yaralardır."

"Peki, size bu silâhı yani tabancayı göstersek bunun bizim müvekkilimizi öldüren silâh olup olmadığını söyleyebilir misiniz?" diye sordu Erickson.

"Mümkündür, ayrıca mermiyi de görmem lâzım."

"Onu öldüren mermiyi mi?" diye sordu Erickson.

"Ayni silâhla atış denemesi yapabileceğim başka bir mermi de olabilir" diyen Havlicek durumu açıkladı.

G.Markham Hurst konuşmaya girdi: "Sonra bu mermileri karşılaştıracak mısınız?"

"Elbette" diyerek karşılık verdi Havlicek "45'lik otomatik Colt'un 5 yivi vardır. Bunlar sola doğru sıralanırlar." Profesör durdu. Erickson şaşırmıştı.

Meselâ; bir Smith Wesson tabancada sağa doğru giden 5 yiv vardır." Profesör halâ Erickson'un yüzünde bir anlayış belirtisi arıyordu.

Paul kibarca başını salladı.

"Namlunun içerisinde çok dikkatli bir şekilde açılmış, helezon biçiminde yivler vardır. Bu helezonlar namlunun en altından namlu ağzına kadar devam eder ve mermi bunların üzerinde yol alır. Anlaşıldı mı?"

İki avukat gene başlarını sallamakla yetindiler. Söylenenleri büyük bir dikkatle dinliyorlardı.

"Bu helezonlar mermiye dönüş sağlamak için fabrikada yapılmıştır".

"Hız vermeye ne lüzum var?" diye sordu Erickson.

"Bu dönüş merminin havada uçuşunu düzenler. Hemen düşmesini önler ve tesirini arttırır." dedi Havlicek.

"Tamam, devam edin."

"Her namlunun içerisinde yivlerle beraber bazı çıkıntılar da bulunur. Bunlara set denir."

"Setler ve yivler" diyerek tekrarladı Erickson.

"Doğru. 6 yiv ve 6 set." diyen Havlicek önce G.Markham'a daha sonra da Erickson'a bakarak söylenenleri takip edip etmediklerini anlamak istedi.

"Mermi namluya doğru hızla geldiği zaman barut patlaması sonucu bir itilmeye uğrar. Bütün bu işlemler namlu içerisinde olur. Yüzeyle temas sırasında mermi üzerinde minik sıyrıltılar meydana gelir. 45'lik Colt'ta bunlar sola doğru dönerler. Diğer silâhlarda bunlar sağa doğrudur."

Paul heyecanlanmıştı "Yani bir mermiye bakıp bunun Colt'tan çıkıp çıkmadığını söyleyebiliyorsunuz" dedi.

"Mümkün" dedi Havlicek. "Yivleri sola doğru olan başka tabancalar da vardır. Fakat bunlar Amerika'da pek kullanılmaz. Avrupa'da yapılan tabancaların çoğu da sola yivlidir. Meselâ, İtalyan yapısı 7.65 mm.'lik Beretta'ların yivleri sağa doğrudur."

"Peki neden bazı tabancalardan söz ederken "milimetre", diğerlerinde ise "kalibre"yi ölçü olarak kullanıyorsunuz?" diye sordu G.Markham.

"Bu sadece geleneklere bağlı olan bir şeydir. Amerikalılar ölçü işlerinde inç kullanırlar. Avrupalılar ise milimetreyi tercih ederler."

"45 kalibre demek bir merminin her inçinde yüzde 45'lik bir ölçümün uygulanacağı demektir."

Erickson ve Hurst birbirlerinin yüzlerine baktılar ve anlamış gibi başlarını salladılar.

Kapı açıldı içeriye Mark Campbell girdi. Geç kaldığı için özür diledi, avukatları selâmladıktan sonra hararetli hararetli Milan Havlicek'in elini sıktı.

"Milan, seni gördüğüme çok sevindim."

"Teşekkür ederim sevgili dostum."

"Emeklilik daha seni öldürmedi mi?"

"Eh hemen hemen" dedi Havlicek "Bu iş beni uyurken düşmekten, balık avlarken suya yuvarlamaktan kurtaracak."

Elini birbirine süren Dr.Campbell konuşmaya başladı: "Milan size silâh dünyasından söz etti mi?"

G.Markham gülerek "Profesör Havlicek bir ayaklı ansiklopedi" dedi.

"Bir atış ansiklopedisi" diye düzeltti Dr.Campbell.

"Bize Colt'un içerisindeki yivleri setleri ve mermi üzerinde yapacağı sıyrıltıları anlattı" dedi Erickson.

"Eğer bu işten anlayan bir kişi varsa o da Milan'dır" dedi Campbell. Elini silâh uzmanının omuzuna dostça koydu.

"Mark, Profesör Havlicek size mermi yaraları konusunda yardımcı olacaktır" dedi G.Markham Hurst.

"Doktor Campbell travmatik pataloji alanında gerçek bir otoritedir" dedi Havlicek "Vurulmuş, bıçaklanmış, parçalanmış cesetler hep çok iyi bildiği şeylerdir."

Paul Erickson heyecanla sordu: "Peki, Dr.Campbell, bu davada konu edilen yara için ne düşünüyorsunuz? Karşımıza nasıl bir şey çıkacak."

"Evet" dedi Dr.Campbell yavaşça. "Eğer kullanılan silâh gerçekten yakın mesafeden ateşlenmiş bir otomatik 45'lik Colt ise, önde geniş, göğüs içi bir yara, arkada da bir dış yara var demektir."

Milan Havlicek arkadaşını desteklediğini belli etmek için başını sallıyordu.

"Mermi vücudun içinde kalabilir mi?" diye sordu Erickson.

Campbell hemen açıkladı: "Eğer kemiğe takılmışsa veya uzaktan ateş edilmişse bu mümkündür."

Havlicek bu açıklamayı tamamladı. "Uzaktan ateş edilirse mermi hedefe ulaşıncaya kadar uzun bir yol almak zorunda kalır, enerji kaybına uğrar ve tesiri azalır. Bu yüzden, vücudun bir yerinden girip diğer tarafından dışarı çıkamaz."

"Fakat Caton bir motel odasında vuruldu" dedi Erickson.

G.Markham "Yani biz böyle biliyoruz" diye genç avukatın sözlerini yumuşattı.

"Tamam" dedi Erickson "Belki de odanın kapısı açıktı. Düşündüğümüzden daha uzun bir mesafeden vurulmuş olabilir. Belki de gece görevlisi onu motel bürosundan vurmuştur."

Kimse sesini çıkarmadı sadece Havlicek homurdandı.

"Kendi kendini vurmamışsa, kimin ateş ettiği umurumda değil." dedi Erickson Hurst alaylı bir ifade ile "Gerçeği bulmanın açlığı" dedi.

"Boş ver. Bırak da Spencer ile Higgs gerçeğe açlık duysunlar. Benim korunması gereken bir müvekkilim var" dedi Erickson.

Campbell hemen atıldı "Ve toplanacak paran."

"Ücret önce, adalet onun arkasından gelir" dedi Erickson. Kendisi ile alay edilmesinden pek hoşlanmamıştı.

Hurst havayı yumuşatmak için söze girdi: "Baylar olay yerinin fotoğraflarına göz atar, düşündüklerinizi söyler misiniz? Dr.Campbell siz bunları daha önce görmüştünüz ama bir kere daha bakın, Profesör Havlicek ile belki yeni birşey bulabilirsiniz." Yaşlı avukat masanın arkasından büyütülmüş fotoğrafları alarak Dr.Campbell'e verdi.

"Gömlekte çok kan var. Onun için barut lekesini görmeye imkân yok" dedi Havlicek.

"Gömlek nerede şimdi?"

Erickson cevapladı: "Gitti. Connecticut'ta polisler yaktırmışlar."

Havlicek'in iyice canı sıkıldı. İç geçirdi ve omuzlarını silkti. Elini fotoğrafların üzerinde gezdiriyor yatak ile 45'lik arasında olabilecek mesafeyi bulmaya çalışıyordu.

"Colt ile ateş edilmiş olabilir" dedi Havlicek. "Horoz çekili. İkinci defa ateş etmeye hazır" Havlicek tabancayı döşeme üzerinde gösteren fotoğrafı göster-

di.

Erickson "Belki de silâh boştu" dedi.

Havlicek çabucak karşılık verdi "Sanmıyorum"

Erickson bastırıyordu: "Niçin?"

"Çünkü, otomatik Colt'ta son mermi sıkıldıktan sonra mandal açık kalır. Eğer boş ise silâhın sahibi horuzu indirir." Başını sallayan Havlicek devam etti: "Ama ortada bu dediğimize benzer bir durum yok. Tabanca dolu ve ateşe hazır."

"Eğer size bu silâhı verirsek inceler bize bir rapor verir misiniz?" diye sordu G.Markham Hurst.

"Silâhı kontrol etmek benim için bir zevk olacaktır baylar" dedi. Milan Havlicek "Fakat size bir tavsiyem var. Dr.Campbell cesetten mermiyi çıkarıp incelemeden silâha bakmayalım derim."

Campbell başını iki yana sallayarak "Milan, cesedin içinde bir mermi bulabileceğimizi sanmıyorum" dedi.

Erickson hemen atıldı "Fakat cenaze hazırlayıcıları.." dedi.

Dr.Campbell ders verir gibi konuşuyordu: "Cenazeyi hazırlayanın veya adli tabibin ne dediği umurumda değil. Eğer 45'lik odanın içinde ateşlenmiş ise mermi bir yerden girip öteki yandan da çıkmıştır."

Erickson "Eğer kemiğe takılmışsa" diyerek bir hatırlatmada bulundu.

"Peki, bunu sadece bir ihtimal olarak kabul ediyorum. Fakat sadece bir ihtimal" dedi Campbell "Fakat Milan herşeye rağmen haklı. Önce ceset üzerindeki incelemeleri yapmamız gerek. Silâh bundan sonra gelir."

"Mezar açılır siz de daha sonra kararınızı verirsiniz" dedi Hurst.

Dr.Campbell hemen atıldı "Başka ne yapabiliriz?"

Erickson'un ağzından birden bire "Bırakalım kazıp çıkarsınlar" cümlesi çıktı.

Odaya sessizlik çöktü. Diğer üç adam genç avukata

bakıyorlardı.

"Kim çıkarsın? Spencer ile Higgs mi?" diye sordu yaşlı avukat.

"Evet" dedi Erickson. "Onlar daha başından beri bunu istiyorlardı. İspat etmek zorundalar. Bizim cinayeti ispat etmemize lüzum yok. Ama onların intiharı ortaya çıkarmaları şart."

Hurst "Ama sen Bayan Caton'a mezar açtırıp otopsi yapılmasına izin vermeyeceğini söylemiştin" dedi.

Erickson gülerek cevap verdi: "Doğru ama onların bu işi mahkeme kararı ile yapmalarını istiyorum. Jüri üzerinde tesirli olur."

"Peki Higgs böyle birşey yapmak istemezse?" diye sordu Hurst.

Erickson garanti verircesine "İsteyecek. Eğer istemezse, eğer Spencer onu böyle bir işe zorlamazsa o vakit onu biz açar çıkarırız" dedi.

Hurst, Campbell'e sordu "Otopsiyi kim yapacak?"

"Leatherman" dedi Campbell. Havlicek de başını sallayarak onu destekledi.

"Miami'deki Leatherman mı?" diye sordu Erickson.

"Ya o veya Pittsburgh'dan Irving Lefsthay" diye karşılık verdi Dr. Campbell.

Havlicek "Leatherman olmalı" dedi "Miami'de Leatherman gibi iyi bir uzman varken da Pittsburgh'a gitmenin alemi yok. Ayrıca Leatherman'ı böyle bir zevkten nasıl mahrum bırakırsınız? O iğrenç tabutu bürosunun köşesine yerleştirmekten herhalde büyük bir zevk alacaktır." Hepsi güldüler.

"Ben Leatherman'a hafta içerisinde telefon eder sigortacıların kendisini arayıp aramadıklarını öğrenirim" dedi Campbell "Pek ilgilenmiyormuş gibi davranırım. Birkaç defa gerekli gereksiz telefon edersem neyi soruşturduğumu anlamaz bile."

G.Markham Hurst uzmanlara dönerek şöyle dedi:

"Lütfen fotoğraflar sizde kalsın. Polis raporunu da alın. Boş zamanlarınızda inceler birşeyler çıkarmaya çalışırsınız."

"Zamanınız hep dolu olacak" dedi Erickson.

"Ücret herşeyden önce gelir" diyen Campbell ile gülmeye başladılar.

Erickson sırıtarak karşılık verdi "Siz bilirsiniz."

— 19 —

Sis mezarlığın hemen altındaki yolun çukur kısmını doldurmuştu. Ancak yandaki tepe üzerinde sabah güneşinin ilk ışıkları parlıyordu. Tepe, yanlarından beyaz saçlar sarkan bir başa benziyordu. Hillsborough Bahçelerine ana yoldan sonra doğrudan doğruya iki kanatlı bir demir kapıdan giriliyordu. Kapının üzerindeki levhada mezarlığın güneşin batışından sonra kapalı olduğu, belirtilen saatten sonra girenler hakkında soruşturma açılacağı yazılıydı. Hillsborough Bahçelerinde serserilerin mezarlara zarar verdikleri pek duyulmamıştı. Diğer mezarlıklarda taşlar kırılır, serseriler motosiklet yarışı yaparlardı. Orangeburrow mezarlığında kanuna aykırı olarak yapılan tek şey, kızların buraya getirilerek iğfal edilmesiydi.

Spottswood'un ekibi sabahın erken saatlerinde sessiz bir şekilde yol alıyordu. Spottswood, cenaze otomobilinin ön kısmında hafifçe kestiriyordu. Siyah otomobil Hillsborough Bahçelerine doğru yönelmişti. Şoför

gözü kapalı yolunu bulacak kadar buraların ustası idi. Cenaze arabasının arkasından gene Spottswood firmasına ait başka bir otomobil geliyordu. İkinci otomobil sessizce mezarlığın yeni açılan bölümüne doğru döndü.

Bu bölümdeki isimler mezarlığın eski bölümündekilere pek benzemiyordu. Bordy'ler, Kleins'ler, hattâ Caton'lar göze çarpıyordu. En azından bir taşta Caton yazılıydı. Mezar yedinci sıradaydı.

Otomobiller durdu içinden Spottswood'un adamları indi. Cenaze arabasının arkasında birkaç kürek duruyordu. Mezarlık boştu. Ne bir yaslı insan,ne de Caton'un bir yakını vardı.

Kürekler işini iyi bilenlerin elindeydi. Ekiptekilerin hepsinin duymaya alıştıkları bir tempoda toprağa dalıyor ve dolu dolu çıkıyordu.

Diğer otomobildeki iki kişi uzun yıllardan beri Spottswood'da çalışıyorlardı. Cenaze kaldırma işinde uzmanlaşmışlardı. Aslında bildikleri işi yapabilmek için geniş bir bilgi hazinesine ve çabaya da gerek yoktu. Bütün marifetleri çalışırken göze pek görünmemekti. Zenciler cenaze kaldırma işine pek alınmazlardı. Ama kürekçilerin ikisi de zenciydi. Spottswood yanına zenci almaktan çekinmezdi.

Spottswood halâ cenaze arabasındaydı. Radyodan haberleri dinliyor, Tampa Tribune gazetesini okuyordu. Spottswood zaman zaman kürekçilere talimatlar da veriyordu. Firmanın diğer iki adamı siyah elbiseler içindeydiler. Çok ciddi bir görünüşleri vardı. Parlak ayakkabılarına taze kazılmış toprak bulaşmaması için büyük gayret harcıyorlardı. Eldivenli ellerinin avuçlarının içerisine sakladıkları sigaralarından zaman zaman derin nefesler çekiyorlardı.

Kürekçiler çıkardıkları toprağı bir çadır bezine dolduruyorlardı. Daha sonra bunları yandaki mezarın kenarına yaydılar. Spottswood dinlenmelerini emretti.

"Tamam arkadaşlar işi bırakın. Şöyle aşağılara doğru gidin gezin" dedi. Spottswood camı yarıya kadar açmış konuşuyordu.

Adamlar küreklerini taze toprağa sokup uzaklaştılar.

"Tabutun üstü gözüktü mü?" diye sordu Spottswood

"Hemen hemen efendim" cevabını verdi bir yardımcı.

"Şu Allahın belâsı sigorta şirketinin adamlarını bekleyin. Bütün gün doktor denilen herifi de beklememiz lâzım" dedi Spottswood.

Ön koltuğun altından bir termos ve üç bardak çıkardı ve içlerine dumanı tüten sıcak kahve doldurdu. İki bardağı yardımcılarına uzattı. Genç adamlar büyük bir ciddiyetle kahvelerini yudumlarlarken zenciler gelip yeniden işe giriştiler.

Mezarlığın kapısından giren bir otomobilin farlarının parıltısı görüldü.. Spottswood dikiz aynasından yaklaşan ışığı seyrediyordu.

"Geliyorlar" diyen Spottswood arabadan indi kravatını düzelterek beklemeye başladı.

Spencer'in Buick'i, ikinci otomobilin arkasında durdu. Farlarını söndürdü. Otomobilin içinde bir an ışık yandı ve iki ön kapı hızla açılıp, kapandı. Spencer ve Leatherman cenaze arabasına doğru yaklaştılar. Spencer, gelin olan kızını tanıtan bir baba edası ile Leatherman'a cenaze levazımatçısını "Mr.Spotsswood" diye anlattı. Sonra döndü "Bu da Miami'den Dr.Leatherman" dedi.

Spotswood doktorun elini hararetle sıkarken "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Bizim çocuklar tabutun üstünü açtılar" diyerek kazılan yeri gösterdi.

"Güzel güzel Mr.Spottswood" dedi Jerry Leatherman.

Spottswood doktora ve avukata gürültülü bir şekilde

"Kahve ister misiniz?" diye sordu. Kürekçilerden biri durdu başını kaldırdı, alnında biriken terleri siyah eliyle silip yeniden işine döndü.

Spencer hemen cevap verdi: "Teşekkür ederiz aşağıda bir kahvede içtik. Ben şimdi sizi Dr.Leatherman ile başbaşa bırakarak büroya dönmek istiyorum."

"Çok mu işiniz var, yoksa ödlek misiniz?" diye sordu Leatherman.

"Doğruyu söyleyeyim. Mezarlıkları pek sevmem."

Spottswood avukatın bu bir dantel gibi işlenmiş bahçeye "Mezarlık" dediğini duyunca üzüldü.

"Burada size zarar verecek kimse yok" dedi Spottswood.

"Tabii yarasalar, hortlaklar ve geceleri ortaya çıkıp güneş doğunca kaybolan kanatlı minik yaratıklar hariç" dedi Leatherman.

"İşinizi bitirince beni arayın. Bürodayım" diyen Spencer arabasına döndü. Birkaç saniye sonra Buick hızla mezarlıktan ayrılıyordu.

Spottswood ve Leatherman mezara doğru yaklaştılar. Adamlar beton kapağa çekicinin iplerini yerleştirmekle meşguldüler. Kısa bir süre sonra beton kapak büyük bir gürültü ile yerinden çıktı.

Tabut beton bloğun altında sessiz sedasız duruyordu. Üstüne toprak parçaları dökülüyordu. Tabutun yarısı karanlıktaydı.

İşçiler hemen kaldırıcı ile yana çektikleri beton kapağı ipten kurtarıp bir kenara koydular. Adamlardan biri mezara inip yandaki çıkıntılara ayaklarını açarak koydu.

"Diğer doktorun gelmesini bekleyelim mi?" diye sordu Spottswood. Bu arada saatine de bakıyordu.

"Mark tabutu çıkarmamıza bir şey demez. Kendisi ile nasılsa sizin büroda buluşacağız. Tabutu açmadan önce kendisini bekleyeceğiz" dedi Leatherman.

Spottswood adamlarına dönüp bir işaret yaptı. Cengeller bu defa tabuta takıldı. Çekicinin hareketi ile tabut yükselmeye başladı.

"Onu arabaya yerleştirin çocuklar."

İyi giyimli yardımcılar koşarak cenaze arabasının arka kapısını açtılar tabutun yerleştirileceği rayların üstünü temizlediler. Sonra tekrar mezarın başına dönerek işe sarıldılar. Sonra 4 adam tabutun iki yanına geçerek tutamaklara yapıştılar. Sessizce arabaya doğru yürümeye başladılar. Tabut büyük bir dikkatle otomobile yerleştirildi. Kapılar büyük bir dikkatle kapatıldı.

Yardımcılardan biri koşarak Spottswood ve Leatherınan için sağ ön kapıyı açtı. Daha sonra diğer tarafa geçerek şoför mahalline oturdu. Kazmacılar ve diğer yardımcı biraz daha aşağıda parkeden ikinci otomobile bindiler.

Kürekler ve kaldırıcı makine mezarın başında bırakılmıştı. Bir kenara da üzerinde "Spottswood-Orangeburrow" yazılı bir de levha dikmişlerdi.

Güneş şimdi biraz daha yükselmişti. Sis çukur kısımlara doğru çekilmişti. Bir küçük serçe, bir mezar taşından diğerine uçuyor sanki yeni kazılmış toprağın sıcaklığını duymak istiyordu.

— 20 —

Spottswood'un küçük kafilesi vakit kaybetmeden Orangeburrow'un beyaz pancurlu en eski cenaze levazımatçının önüne geldi. Otomobiller binanın arka tarafına gitti. Görevlilerden biri koşarak cenaze arabasının kapısını açtı. Tabutun üzerinde durduğu rayın kilitlerini kaldırdı. İki yardımcı ve kazmacılar tabutu metal kulplarından tutarak hazırlama odasına taşıdılar. Tabutu yere bıraktılar ve beklemeye başladılar.

Leatherman'a bakan Spottswood emir verdi "Çocuklar orada bırakın."

Doktor "Olur" anlamında başını salladı ve "Doktor Campbell biraz sonra burada olur" dedi. Leatherman elindeki siyah çantayı tabutun önüne bıraktı ve konuşmaya başladı: "Mr. Spottswood hazırlama odanız mükemmel."

"Teşekkür ederim doktor isterseniz size diğer bölümleri de gezdireyim."

Spottswood önde yol göstererek doktor Leathemıan'a

cenaze evini gezdirmeye başladı. Her yer taklid ve gerçek antika eşyalarla doluydu. Ama bütün bunlar gayet düzensiz bir şekilde sıralanmıştı. Hepsi kullanılmaktan iyice eskimişti. Spottswood büyük bir kapıyı açtı ve sanki bir tiyatro sahnesinde oynuyormuş gibi elini açarak "İşte kilisemiz" dedi.

Leatherman yavaşça "Çok güzel" dedi.

Kilise gerçekten temizdi. Portatif iskemleler katlanmış sıra sıra dizilmişti. Spottswood eşyaların büyük bir kısmını,yenileştirilen bir kiliseden almıştı. Rahip Billie'nin defalarca tören yönettiği mihrap ön kısımda hazır bekliyordu.

Dr.Leatherman kiliseden çıkarken halâ söyleniyordu: "Çok güzel.." Spottswood misafirini büro olarak kullandığı bir odaya buyur etti. Leatherman odada dev bir masa görmeyi ümit etmişti. Üstü formika kaplı iki yanında çekmeceler bulunan modern masa ile karşılaşınca hayret etti. Masanın üstü çok düzenliydi. Leatherman hiç bir zaman bu kadar düzenli olamamıştı. Bir köşede, Paskalya'da düzenlediği ayin dolayısiyle Spottswood'a hatıra olarak verilmiş bir küçük çan duruyordu.

Leatherman odaya şöyle baktı. Duvarlar fotoğraflar ve sertifikalarla doluydu. Bunların birbirine benzediğini bildiği için okumak zahmetine katlanmadı. Ancak gözü Bavyera tipi guguklu saate takıldı. Saat tam 9'u gösteriyordu. Ancak ne gonk vurdu ne de guguk kuşu gözüktü. Leatherman, Spottswood'un cenaze töreni sırasında ötmemesi için kuşu ortadan kaldırdığını düşündü.

Spottswood'un telefonu yumuşak bir şekilde çaldı.

"Evet?"

" .Campbell burada"

"Tamam hemen geliyoruz" diyen Spottswood ahizeyi yerine koydu. " Campbell hazırlama odasında

bekliyor."

İki adam bürodan çıktılar. Halı ile kaplı,döşemeleri gıcırdayan salonu geçip sondaki kapının önünde durdular. Kapının üstündeki plâstik levhada. "İşi olmayan giremez" yazılı idi.

Leatherman gülerek Campbell'in ellerine yapıştı "Mark, nasılsın?" dedi.

"Teşekkür ederim Jerry. Sen nasılsın?"

"Hiç daha iyi olmamıştım. Mr.Spottswood da burada."

Campbell, Spottswood'un elini sıktı. Bir anda ölü bir balık başını tuttuğu zannına kapıldı.

Spottswood çok kibar bir tavırla "Üniversitede yaptığınız mükemmel çalışmaları biliyorum" dedi.

"Teşekkür ederim. Yeni Tıp Fakültesinde bir adli tıp bölümü kurmak benim için bir zevk oldu. Ama doktor Leatherman'ın Miami'deki merkezi bütün ülkede büyük üne sahiptir. Daha bizim üniversite yokken orası herkesin bildiği bir yerdi" dedi Campbell.

"Bütün yeni donatımı almışsınız" dedi Leatherman.

"Tabii. Hiç bir şeyiniz yoksa daima yeni malzeme almak şansına sahip olursun."

"Benim yaptığım tek şey gürültülü bir cinayet veya ırzına geçilmiş bir çocuk olayını beklemektir. Daha sonra gazete ve televizyonlarda "Yeni malzeme lâzım" diye yaygara koparırım." Leatherman güldü ve "Bu yolla halkı harekete geçiririz." dedi.

Leatherman, tabutun yanına bıraktığı çantasını aldı ve yandaki masanın üzerine bıraktı.

"Aletlerim" dedi. Daha sonra çantayı açtı ve içinden çıkardığı paslanmaz çelikten yapılmış aletleri büyük bir dikkatle masaya dizmeye başladı.

Campbell "Ben hiç bir şey getirmedim" dedi "Eğer gerekirse .herhalde Mr.Spottswood bana bıçak ve pens

verir."

"Bütün malzemelerimiz emrinize amadedir doktor Campbell" diyen Spottswood ile odanın bir köşesinde duran camlı dolaptaki aletleri gösteriyordu.

"Teşekkür ederim Mr.Spottswood. Bu sabah burada bana sadece seyircilik düşecek. Doktor Leatherman herşeyi yapacak."

"Bana bak pis herif" dedi Leatherman "Eğer burada öyle efendi gibi oturacağını, benim de tek başıma bu kokmuş cesetle uğraşacağımı sanıyorsan aldanıyorsun. Sen de eldivenlerini giyip işe girişeceksin. Bu ortak bir çalışma olacak."

"İşte bundan korkuyordum" diyen Campbell ceketini çıkartıp duvarlardaki bir sürü cengelden birine astı. Diğer çengellerde lekeli plâstik gömlekler sallanıyordu. Campbell bunlardan birini aldı. Tersine yüzüne dikkatlice baktı. Spottswood iyice şaşırmıştı. Campbell soyunmaya devam ediyordu. Kravatını çıkardı, gömleğini ve atletini de çıkardıktan sonra gömleği giydi.

Leatherman hâlâ aletleri ile uğraşıyordu. 22 numara yeni bir Bard Parker bıçağı çıkardı. Bıçak kırmızı plâstikten dört tutacağın üzerine oturtulmuştu.

"Tabutu açalım mı?" diye sordu Spottswood. Temiz giyimli iki yardımcısı ellerinde tornavidalar hazır bekliyorlardı.

"Ben hazırım. Sen ne dersin Mark?" diye sordu, Leatherman gömleğinin kollarını sıvadı, çantasından yeni bir plâstik önlük çıkardı.

"Ben hazırım. Yalnız işe başlamadan önce vantilâtörleri açalım Mr.Spottswood" dedi Campbell.

Yardımcılardan biri fırladı duvardaki vantilâtörü açtı.

Spottswood sessizce tabuta doğru döndü ve iki yardımcısı hücuma geçtiler. Tornavidalarla tabutun altında, kapağı tutan vidaları açmaya başladılar. Daha son-

ra sıra tabutun çevresindeki vidalara geldi.

"Bir keresinde hatırlıyorum, toprak altında uzun bir süre kalan tabutu açanlar son vidayı yerinden çıkardıkları zaman içerideki gaz patlayarak herşeyi suratlarına yapıştırmıştı" dedi Leatherman.

Campbell hemen ekledi: "Evet. Üstelik bu gaz yanıcıdır da. Tabut açılırken kimse sigara içmesin."

"Sen hiç böyle bir gazı yakmayı denedin mi?" diye sordu Leatherman.

"Düşündüm ama ben aslında korkağım. Bütün cesedin patlayamacağını garanti edemem" dedi Campbell.

"Bütün mesele karın gazlarında. İlk bıçağı vurduğunuz anda bunlar patlar ve mavi bir alevle yanmaya başlar" dedi Leatherman.

Yardımcılar bir an iki doktor arasında geçen bu konuşmalar sürerken durdular. Spottswood hemen bir işaret vererek iki genci yeniden işlerine döndürdü.

Vidaları çıkarılan kapak Spottswood'un yardımcıları tarafından kaldırıldı. Herkes sanki Leatherman'ın sözünü ettiği gaz çıkmadığı için şaşırmıştı. Odayı bir anda mumyalama işinde kullanılan ilâcın kokusu sardı. Mryl Caton elbiseleri ile tabutun içerisinde yatıyordu. Caton'un elleri göğsünde birleştirilmişti. Bunlar siyahlaşmış, kösele görüntüsü almışlardı. Gözleri kaykılmıştı. Susuzluktan yanaklar çukura kaçmıştı. Boynunun iki yanında şişen bademciklerin yumruları görülüyordu. Saçları hiç dağılmamıştı. Yardımcıların en genci cesede büyük bir dikkatle bakıyordu. Gömüldükten sonra bile saçların uzadığını duymuştu. Ama öyle aşırı bir uzama görmedi.

Yüzünün sol kısmı siyahlaşmıştı. Bu kısım sağ parçaya nazaran biraz daha aşağıda duruyordu. Caton'un başı taşınma sırasında sarsıntıdan yana doğru düşmüştü.

Leatherman mırıldandı "Neyse kurtlanmamış."

"Bir-iki hafta kapalı kalmış bir cesedi bulduğunuz zaman bu pis hayvanları ne yaparsınız?" diye sordu Campbell.

"Herşeyi deneriz" dedi Leatherman "Sıvı öldürücüleri pek kullanmayınız."

"Peki hiç kuru buz püskürtücüsünü denediniz mi?"

"Evet. Ama kurtlar buzun tesiri geçtikten sonra morgun her yanını kaplıyorlar."

"Yapılacak en doğru iş otopsiyi bu pis yaratıklar donmuşken bitirmek."

"Bu arada formamdide batırılmış havlu ile cesedi kaplayarak da kurtları öldürmek mümkündür. Ama bu defa da alkol testi yaparken bazı zorluklar ortaya çıkıyor" dedi Leatherman. Daha sonra Caton'un ayakkabılarını çıkararak tabutun içine attı. Leatherman keskin bir ameliyat makası ile pantalonunun bacaklarını boyuna kesti. Aynı işi ceket üzerinde de tekrarladı. Büyük bir itina ile iliklenmiş gömleğinin arkası ve yanları erimeye başlayan yağ dokuları yüzünden siyahlaşmıştı.

Leatherman gömleğin kollarını kesti, düğmelerini çözdü. Mryl Caton külotu hariç çırılçıplak kalmıştı. Doktur külotuda çıkardı. Artık Domates Kralının herşeyi ortadaydı.

"Onu çevirmeden birkaç renkli fotoğrafını çekelim" dedi Leatherman. İki doktor cesedin çeşitli açılardan fotoğraflarını çektiler. Ard arda patlayan flaşların ışıkları odaya garip bir hava veriyordu.

Leatherman konuşmaya başladı: "Mark, giriş yarasının fotoğrafını şimdi mi almak istersin yoksa masaya yatırdığımız zaman mı?"

"Tabuttan çıkardığımızda bu işi yapalım" cevabını verdi Campbell.

Yardımcılar ellerine deri eldivenleri giydiler ve doktorlara cesedin tabuttan çıkarılması işinde yardımcı ol-

dular.

Ceset katılığını kaybetmişti. Arka kısımdaki yağlanma yüzünden Caton'u neredeyse ellerinden kaydırıp yere düşüreceklerdi. Neyse sonunda cesedi mermer masaya yatırdılar.

Campbell Caton'un sol göğüsündeki büyük yuvarlak deliğe baktıktan sonra "Bu bir 45'lik yarasına çok benziyor" dedi.

Leatherman ilâve etti "Hem de çok yakından ateş edilmiş. Bak yaranın etrafındaki barut lekelerine." Leatherman, yaranın ucundan deriye doğru yayılan siyahlığı gösteriyordu.

Campbell gülerek "Tamam bu siyahlığı kabul ediyorum ama hemen barut lekesidir diyemem" dedi.

"Anlaşıldı ücretini hakkedeceksin" diye mırıldanan Leatherman devam etti: "Eğer sen karşı taraftan olmasaydın bu siyahlık için ne derdin?"

"Acaba barut lekesi mi derdim. Ama kıllara bak hiç biri yanmamış."

"Haklısın" diyen Leatherman, Campbell'in elindeki büyüteci alarak dikkatlice bakmaya başladı. "Tahminime göre bütün yanma gömlekte olmuştur."

"Ve gömlek imha edildi" dedi Campbell

"Yatak çarşafları da" diye söylendi Leatherman.

"Çarşaf" sözü iki doktorunda aklına ayni şeyi getirdi. Hiç konuşmadan birbirlerini anlamışlardı. Leatherman ve Campbell cesedi yüzüstü yatırdılar. Yardımcılardan biri incelemelerini kolaylaştırmak için Caton'u tutuyordu.

"O..... coçuğu" diye bir küfür savurdu Leatherman.

"Çıkış yarası yok" dedi Campbell.

Caton'u tekrar sırsütsü çevirdiler. İkisi de birbirinin yüzüne bakıyordu. Leatherman iki parmağı ile Caton'un karnında trampet çalıyordu.

"Herhalde kurşun kemiğe takılmıştır" dedi Leat-

herman.

Campbell "Sanırım" diyerek bu fikri destekledi.

"Evet arayıp bulmak çok zamanımızı alacak."

Yeniden çeşitli açılardan fotoğraflar çektiler sonra kameralarını çantalarına koydular. Leatherman bıçağı ile Caton'un göğsüne derince bir işaret koydu. Daha sonra keskin bıçağı ile iki omuz arasını kesti sonra hızla karma doğru indi.

Campbell hiç konuşmuyordu. Bir dakika içerisinde Caton'un göğüs adaleleri yüzüne doğru açıldı. Göğüs derisi de serbest kalmıştı. Barsaklar mumyacıların soktukları borular yüzünden birkaç yerinden delinmişti.

Leatherman, kurşunun geçtiği boşluğu buldu. Daha sonra keskin bir testere ile kaburgaları kesmeye başladı. Testere sanki elektrikliymiş gibi çalışıyordu. Kıvrık alt bıçağı, kemiğin alt kısmını koparırken üstteki keskin kısım rahatlıkla kemiğin içine giriyordu.

"Kalpten geçmiş" dedi Leatherman. Göğüs kafesi açılmıştı. Organların hepsi görülüyordu. Kalbin karıncığında büyük bir yara görülüyordu. Pıhtılaşmış kan parçacıkları kalbin altında göğüs boşluğunda göze çarpıyordu. Sol akçiğerin kalbe yakın sol lobunda da bir yara ve ezilme vardı.

Leatherman kalbi yerinden çekti çıkardı. Parmağını yaraya sokarak Campbell'e gösterdi.

Leatherman alaylı bir tavırla sordu: "Yani kalbinde bu delikle bu adam odada da dönmüş durmuş mu?"

Leatherman kalbi aldı, Caton'un bacaklarının arasına bıraktı. Kalp susuzluktan ve mumyalanma yüzünden rengini değiştirmiş kahverengi bir görüntüye bürünmüştü.

Campbell küçük bir taburenin üzerine çıkmış göğüs boşluğuna dikkatle bakarken bir yandan da soruyordu: "Mermiyi görebiliyor musun?"

Leatherman olumsuz bir şekilde başını salladı. "Her-

halde vertebralardan birinin içerisindedir" cevabını verdi.

Leatherman sol akciğeri bir kenara çekti ve Campbell elini organın altına soktu. Sonra usta parmakları ile araştırmaya başladı ve sertleşmiş bir delik buldu.

"Herhalde burada" dedi Campbell.

Leatherman da elini soktu ve deliğe dokundu. Masanın diğer yanındaki meslekdaşına gülümsedi.

"Şimdi akciğeri çıkaralım da giriş yolunu bulalım" dedi Leatherman.

Campbell eldivenli eline bıçağı alarak akciğeri tutan parçaları kesti. Bronşlar, büyük damarlar ve küçük damarlar yıllarca aldıkları tozlar yüzünden siyahlaşmışlardı. Hepsi Leatherman'ın bir hareketi ile koptular. Sol akciğer karına doğru düştü. Campbell tuttu akciğeri dışarı çıkardı merminin geçtiği yola baktı ve daha sonra onu da kalbin yanına bıraktı. Akciğerde kurumuştu. O bilinen süngersi görünüşünü kaybetmişti.

Leatherman sol göğüs boşluğundaki kırmızı renkli bir pıhtı parçasını alarak masanın kenarına takılı plâstik torbanın içine attı. Pıhtı daha küçük parçalara ayrılarak torbanın dibine kaydı.

Leatherman üzerinde yara izi belli olan kemiği göstererek "Herhalde T-6'nın içerisindedir" dedi.

Campbell kamerasını iyice yaklaştırarak kemiğin ve yaranın fotoğraflarını çekti.

Leatherman sağ akciğeri de çıkararak öteki iki organın yanına koydu. Seri hareketlerle elindeki bıçakla diyaframın arka kısmındaki ve barsakların dibine kadar olan bütün bağlantıları kesti. Bütün karın organları sanki bir bütün halindeymiş gibi çıkarıldı.

Campbell elektrikli testereyi hazırlarken, Leatherman da fişi duvardaki prize soktu. Leatherman döndü testereyi aldı. Campbell de kordonu organlardan çıkan

sıvıya bulaştırmamak için yukarıya doğru kaldırdı.

Elektrikli testere meyve sıkma makinelerinde duyulan bir vınlama ile çalışıyordu. Süngerleşmiş kemik keskin dişler arasında bir kaç saniyede parçalandı. Leatherman yaranın üstünü ve yanlarını genişletti.

"Gene de şanslıyım şu lânet merminin yarısını gördüm" dedi Leatherman. Alnında ter tanecikleri birikmişti. Spottswood temiz bir havlu ile doktorun alnını sildi.

"Teşekkürler Spottswood" dedi Leatherman "Çok iyi bir ameliyathane hemşiresi olurdun" Leatherman ve Campbell şaşıran Spottswood'un haline bakıp kıkır kıkır güldüler. Yardımcılardan genç olanı da bir an güldü ama Spottswood'un sert bakışı zavallının gülücüğünü yüzünde adeta dondurdu.

"Merminin ucunu görüyorum" dedi Campbell. Eli ile de kemiğin arasından çıkan grileşmiş bir metal parçasını gösteriyordu.

Leatherman olumlu bir şekilde başını salladı ve testereyi bir kenara bıraktı. Bu defa da eline küçük bir çekiç ve keski aldı. Keskiyi merminin takıldığı kemik çıkıntısına dayadı ve çekiç ile seri darbeler vurmaya başladı. Mermi iyice ortaya çıktı. Leatherman parmağını sokarak mermiyi yerinden oynattı. Büyük bir dikkatle hiç bir yere çarpmadan çıkardı ve Campbell'in avucuna bıraktı. Merminin baş kısmı ezilmişti. Ama genellikle biçimini korumuştu.

Leatherman karın organlarını bir-iki yerinden keserken sordu: "Balistik uzmanları bu mermi üzerinde rahatlıkla çalışabilirler mi?"

"Tabii" cevabını verdi Campbell. Daha sonra mermiyi parmakları arasında çevirdi her yanına dikkatle bakıyordu.

Leatherman mermiyi Campbell'in elinden aldı dip tarafındaki markaya baktı. "JL" yazıyordu. Memnuni-

yeti yüzünden belli oluyordu. Daha sonra çantasından bir tüp çıkardı, içine biraz pamuk koydu ve mermiyi yavaşça içeriye bıraktı. Daha sonra tüpe küçük bir etiket yapıştırdı ve ağzını lâstik tıpa ile kapadı. Gömlek cebine yerleştirdi.

Campbell karın organlarına bakıyordu. Leatherman birkaç yeri kesmiş hiç bir anormallik görememişti. Karaciğer kahverengiydi. Campbell elindeki çekecekle safra kesesine dokununca içinden iki-üç tane taş düştü.

Böbrekler normal biçimdeydi. İdrar yolları ile ilgili herhangi bir hastalığın izine rastlamamışlardı.

Campbell "Mide boş" dedi.

"Ya hiç bir şey yememişti. Ya da mumyacılar içinde ne varsa çekip çıkardılar.." diye söylendi Leatherman.

Leatherman Caton'un göğüs derisini şöyle bir yana itti. Elindeki metal aletle Caton'un saçlarını tarayarak keseceği ikinci yeri tespit etti.

Leatherman keskin bıçağı ile bir kulaktan diğerine derince bir çizgi çekti. Çok seri çalışıyordu. Sonunda Caton'un kafatası ortaya çıktı. Spottswood'un yardımcıları yapılanları daha yakından görmek için masaya iyice yaklaşmışlardı. Leatherman testeresi ile kafatasını kesti. Caton'un şekli bozulmamış beyni ortaya çıktı. Beyin bir koca ceviz içine benziyordu.

Leatherman beyni tutan bağları kesti ve organı meslekdaşına uzattı.

Campbell Caton'un çürümeye başlayan beynini eline aldı. "Bu düşünürdü. Ümit ederdi. Hayal kurardı ve korkardı" diye yavaşça söyleniyordu.

"Ama hiç bir zaman dua etmezdi" dedi Leatherman. Bu arada beyinciği de yerinden çıkardı.

"Seninki de" dedi Campbell. Güldü, Leatherman'da ayni şekilde cevap verdi.

Leatherman beyini ikiye böldü ve parçaları ayrı ayrı Campbell'e gösterdi. İkisi de bunlarda herhangi bir anormallik tespit edemediler. Beyin yumuşamış, gaz-bakterileri yüzünden yer yer kistler meydana gelmişti ama hiç bir yara izi görülmüyordu.

"Bana çektiğin slaydlardan bir seri gönderir misin?" diye sordu Campbell. Bu arada saatine de bakıyordu.

"Bu hafta içerisinde yollarım."

Campbell eldivenlerini ve plâstik önlüğünü çıkarırken "Öğle yemeği için bir yere sözün var mı? İstersen üniversiteye gel sana bizim merkezi gezdireyim."

"Çok iyi olurdu Mark. Ama şu sigortanın avukatlarına sözüm var. Öğleden sonrayı beraber geçireceğiz ve davayı inceleyeceğiz."

"Tamam. İskelet kesip biçmeye devam et" dedi Campbell. Benim üçüncü sınıf öğrencileri ile zehirlenmeler konusunda bir dersim var. Gidiyorum." Kollarını bir lavabonun içerisine sokarak ameliyata hazırlanan bir operatör gibi yıkamaya başladı.

"Öğrencilerine bu intihardan da söz et" dedi Leatherman. Daha sonra organları alıp hepsini büyük bir hızla yerleştirmeye başladı. Kalp prostatın yanında bir yerde duruyordu. Şık giyimli yardımcılar kollarını sıvayarak masaya yanaştılar ve bir futbol topunu dikiyormuş gibi Caton'u birleştirmeye başladılar.

Leatherman eldivenlerini attı ve Campbell'in yanına giderek yıkanmaya başladı.

Leatherman kibarca sordu: "Raporu beraber yazalım mı?"

"Bırakalım bu konuda avukatlar bir karara varsınlar. Ayrıca seninki dava ile ilgili resmî rapor olacak. Benimki ise bir çeşit açıklama."

Leatherman, Spottswood'un uzattığı havluya ellerini kurularken döndü meslekdaşına sordu: "Kaç para alacaksın bu işten?"

"Kucak dolusu" cevabını veren Campbell, gömleğinin düğmelerini ilikleyerek ceketini giydi. Leatherman ve Spottswood'un ellerini sıktı "Mr.Spottswood hazırlama odanızı alt-üst ettik. Yardımlarınız için teşekkürler."

İşinin ustası Spottswood hemen cevap verdi: "Size hizmet bizim için zevktir."

Leatherman ceketini giydi, kravatını düzeltti ve Spottswood'a dönerek tabutu gösterip "Gömmeyi unutmayın ha" dedi.

Spottswood yüzünde garip bir gülümseme ile "Bir daha çıkmamak üzere" dedi.

"Eğer şansınız varsa" dedi Campbell ve kamerasını alıp bir iki fotoğraf çekti.

Leatherman birden bire "Durun" dedi ve makinesindeki son kareye bastı. Mark Campbell, Spottswood ve yarı dikilmiş Caton'u tespit etti.

"Jerry çok iyiydi." dedi Campbell, "Seninle yakında görüşeceğim." Meslekdaşının elini sıkarak kapıya yöneldi.

"Yolun Miami'ye düşerse beni ara" diye bağırdı Leatherman "Nasılsa mahkemede buluşacağız."

"Umalım ki mahkemeye gitmesinler" dedi Campbell "Anlaşma duruşmadan iyidir."

"Seninkilere de söyle" diyen Campbell dışarı çıktı.

Leatherman cesedin kurumuş, siyahlaşmış yüzüne baktı. "Ona ne söyledin?" diye sordu Mryl Caton'a. Sanki Caton dudağını sarkıtıp gülümsüyordu.

– 21 –

Şehir Kulübünün yemek salonunu dolduran doktor, avukat, işadamı kalabalığı arasında bir masaya karşılıklı oturmuş dört kişi kimsenin dikkatini çekmiyordu. Bunlar Caton davasının avukatları idi. Bir yanda Hurst ve Erickson diğer yanda da sigortanın avukatları Spencer ve Higgs. Karşıdan bakanlar pek dostçasına konuştuklarını sanırdı.

Şehir Kulübü büyük bir binanın üst katını tamamen kaplıyordu. Tepeden şehrin ve körfezin manzarası çok güzeldi. G.Markham Hurst görüntünün çok daha parlak olduğu günleri hatırlıyordu. Ama şimdi doklardan ve endüstri bölgelerinden kopup gelen pis bir duman şehrin üzerine asılıp kalmıştı.

"Sizi mahkeme salonunda karşılıklı bırakacağız genç kaplanlar. Biz arkada oturup not tutacağız. Birbirinizi yiyin, öyle değil mi G.Markham?" diye sordu Higgs.

"Çok mükemmel bir iş bölümü" cevabını verdi G.Markham.

Hervey Higgs masaya gelen garson kıza isteklerini sıralıyordu: "Ben bir salçalı pirzola ve köy peyniri istiyorum."

Erickson kızın mini eteğinin altında bütün yuvarlaklığı ortaya çıkan kalçalarını seyrederken dayanamadı "Ben bunları istiyorum" dedi.

Kız büyük bir nezaketle "Anlayamadım efendim?" diye sordu. Şehir kulübünde bir-iki yıl çalıştıktan sonra bütün garson kızlar müşterilerin bu tür sözlerini duymamış gibi davranmayı, sofrayı toplarken yaşlı bir beyin kalçalarına çimdiği bastığı zaman çığlık atmamayı öğrenirlerdi. Bu çeşit hareketlere ters cevap veren kızların işlerine hemen son verilirdi. Masadakilere gülümseyen kızlar ise lüks otomobillerde gezer güzel evlerde otururlardı.

Erickson gözleri genç kızın kalçalarında, eliyle servis masasında duran tabağı göstererek "Bu pirzoladan bir parça istiyorum" dedi.

"Tamam efendim" dedi garson kız. "Nasıl emredersiniz". Genç kız Erickson'un gözlerinin içerisine bakıyordu. Genç kız Erickson'un elinden listeyi alırken büyük bir ustalıkla yakışıklı avukatın elini okşamayı ihmal etmedi.

Spencer olup biteni gördü. Erickson'a dönüp "Eski bir arkadaşınız mı?" diye sordu.

"Evet, bu hanım birçok kişinin eski arkadaşıdır" cevabını verdi Erickson. Daha sonra önündeki ekmek sepetindeki peksimet paketini açmaya başladı.

G.Markham havayı değiştirmek için konuşmaya başladı: "Dinlenecek tanıkları tespit ettiniz mi?" Dört avukat bir anda asıl konularına döndüler. "Yani demek istiyorum ki, iki taraf da bu kasabadaki herkesi ve Connecticut'un da yarısını sorguya çekti. Ama gerçekten yargıç karşısına kimleri çıkaracağız?"

"Middlebrook'taki polis ve otel müdürü" diyen Her-

vey Higgs bir yandan da parmakları ile sayıyordu. Higgs konuşurken karşısında oturan mesai arkadaşı evet anlamında başını sallıyordu.

"Herhalde motel müdürünün ilk sorguda söylediklerini sunmakla yetinmeyeceksiniz?" diye sordu Erickson. Genç avukat müdürün duruşma salonunda hazır bulunmasını istediğini belli ediyordu.

"Şirketimiz hesabına buraya gelecek Paul, kendisini tanık olarak dinleteceğiz" diyen Spencer müdürün savunmanın en güçlü kozlarından biri olduğunu ortaya koydu.

Higgs bir parmağını daha kıvırıp saymaya devam ediyordu" Ve tabii Dr.Leatherman."

Erickson yavaşça başını salladı.

"Connecticut'lı kız yok mu?" diye sordu Higgs Spencer'e. Parmağı yarım kıvrılmıştı.

Spencer başını bir yana sallayarak "Yeni ne söyleyecek?" diye sordu.

Paul Erickson çok yumuşak bir tonda konuşmaya girdi: "Kadını biz de kullanacağız Red. Bayan Gaito ve patronu Vincent İrafino'yu dinleteceğiz."

"Kız belki de Caton'un bazı alışkanlıklarını karakter yapısı konusunda bize faydalı olabilir" dedi G.Markham Hurst.

Spencer "Alışkanlıkları ve karakteri konusunda mı?" diye bağırdı. Daha sonra çıkardığı gürültünün gereksizliğini anlayarak belli belirsiz bir küfür savurdu.

G.Markham bütün yumuşaklığı ile söze devam ediyordu: "Ve tabii bayan Caton. Yalnız müvekkilimiz olarak değil, ana tanıklardan biri olarak da duruşma salonunda konuşacak."

"Duruşmayı Yargıç Michael F. Haran yönetecek. Siz bu tanıkları zor dinletirsiniz" diye uyarıda bulundu Hervey Higgs.

"Deneyeceğiz" dedi Erickson. "Bize şu Allahın belâsı otopsi raporunuzu vermeyeceğinize göre, birşeyler yapmamız şart."

Spencer söze karıştı: "Yargıç Haran otopsi raporunun, savunmamızın temel noktası olduğunu kabul etti. Üstelik sizin de uzman doktorunuz olduğuna göre bizim raporumuza ne ihtiyacınız var?"

"Bu konuda sizinle anlaşan tek adam Yargıç Haran. Ama Eyalet Mahkemesinde olsaydık bu raporun bir örneğini de bize teslim etmeniz gerekecekti." dedi Erickson.

"Ama bizim işe federal mahkeme bakıyor" karşılığını veren Hervey Higgs, bir yandan da Erickson'un gözüne soka soka parmağını sallıyordu.

"Bunların hepsini biliyoruz" dedi G.Markham. Aslında federal mahkemelerin düzenini ve disiplinini severdi. Özellikle Yargıç Michael Haran'ın yönetimini beğenirdi. onun sürdürdüğü duruşmalarda aptalca hareketlere izin verilmezdi. Bütün bunlar G.Markham'ı memnun etmeye yeten özelliklerdi.

Erickson birdenbire sordu: "Peki adlî tabib için ne düşünüyorsunuz?"

Bu soruya hemen cevap vermediler. Spencer ve G.Markham ortaklarına dikkatli dikkatli bakıyorlardı.

"Fortunelli mi?" diye sordu Spencer.

Erickson yüzünde bir gülümseme ile "Ih ıhh." dedi.

"Biz sadece onun hazırladığı ölüm kağıdını kullanacağız. Yoksa kendisini tanık olarak çağırmayacağız Paul" dedi Spencer. Gözlerini Hervey Higgs'e dikmişti.

"Biz doktoru çağırmak zorundayız" dedi Erickson.

Spencer "Sahi mi?" diye sordu.

"Yani doktor ikimizin de tanık listesinde" dedi Erickson.

Hervey Higgs çabuk çabuk konuşmaya başladı: "Ta-

mam Paul, sizinle beraberiz. Ama Dr.Fortunelli'yi tanık kürsüsüne getirip ne yapacaksınız?"

Dört avukatın da kafasından ayni şey geçiyordu. Yeteneksiz bir adlî tabib ne yapacaktı? Savunma avukatları olarak Spencer ve Higgs, Dr.Fortunelli'yi ölüm sebebini ortaya çıkaracak tanıklardan biri olarak görüyorlardı. Ölüm kağıdını hazırlayarak imzalayan biri olarak doktorun tanıklık etmesi ilk bakışta çok normal gözüküyordu. Ama bunun dışında ona daha derinlemesine sorulacak sorular sigorta şirketinin durumunu sarsabilirdi. Fortunelli sorguya çekilirse ölüme intiharın sebep olduğunu söyleyecekti. Ama Leatherman ve Campbell gibi işinin ehli iki uzmanın karşısında bocalayacak ve jüri üzerinde hiç de müspet bir etki yapmayacaktı. Bir yerde Dr.Fortunelli sigorta şirketinin intihar iddiasını zayıflatabilecek bir tanıktı.

Paul Erickson çatalı ile peynirinden büyücek bir parça kopardı. Ortaya konan, fakat kimsenin henüz cevap vermediği sorular karşısında gülümsemeyi uygun gördü.

"Dr.Fortunelli" diye söze başlayan Erickson sesine sanki Nobel Ödülünü kazanmış bir alimin ismini açıklıyormuş gibi bir hava vermişti. "Evet Dr.Fortunelli'nin vereceği ifade ölüm sebebi konusunda çok faydalı olacaktır. Yani, nihayet kendisi polisin doktorudur. İncelemesini resmen yapmıştır."

G.Markham gülecekti ama ağzına kocaman bir lokma attı.

"Fakat doktorun raporu elinizde" diyen Spencer daha fazla konuşmamak için dilini ısırdı. Dr.Fortunelli'nin polise verdiği o zavallı raporu düşündü.

"Anladığım kadarı ile doktorun raporu ile polisin ki birbirini tamamlıyor" dedi G.Markham.

"Tabii tabii" diyen Higgs "Hepsini size vereceğiz."

"Yani diyorum ki, bizim yapacağımız tek şey sizin Dr.Fortunelli'nin jürinin kafasını karıştırmasına engel

olmaktır'' dedi Erickson.

Garson kız yaklaşarak ''Başka bir arzunuz var mı?'' diye sordu. Erickson'un önündeki tabağı kaldırırken göğüsünü de yakışıklı avukatın kulağına dokundurmayı ihmal etmedi.

Spencer sırıtarak ''Başka birşey istemiyoruz'' diyerek Erickson'a baktı.

Hervey Higgs hesap pusulasına uzandı ama G.Markham ondan önce davranmıştı.

— 22 —

Paul Erickson trafik ışığına baktı. Kırmızı yanıyordu ama sabahın saat 8.30'unda önemi yok diyerek kendini caddeye attı. Daha bir iki adım yürümemişti ki arkasından korna çalan bir taksi çantasını sıyırıp geçti.

Caddenin karşı tarafındaki kiliseden birkaç dindar çıkıyordu. Erickson Zack Caddesi boyunca yürüdü. Federal dairelerin bulunduğu binanın önünde durdu. Ağır camlı kapıyı açıp içeri girdi. İki yanına posta kutuları dizilmiş holde yürürken döşemeler gıcırdayıp duruyordu.

Erickson yıpranmış mermer merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ikinci kata geldi. Koridorun tam ortasında federal bürolar vardı. Ayni katta Birleşik Devletler Sağlık Teşkilâtının da büroları bulunuyordu. Üçüncü kata da ayni hızla çıktı ve duruşma salonuna girdi.

Garip, modası geçmiş siyah bir elbise giyen mübaşir kapıdan başını uzatarak "Siz Mr.Erickson musunuz?" diye sordu.

"Ta kendisi"

"Yargıç dinlenmenizi istedi. Kendisi de yarın saate kadar burada olacak" diyen mübaşir sessizce odadan çıktı.

Duruşma salonu çok eskiydi. Yerdeki parkeler yer yer kırılmıştı. Dinleyici sıralarının dizilişi, ön kısma konan kalın kadife kordon buraya mahkeme salonundan çok bir kilise havası veriyordu.

İç kısımda iki tahta masa vardı. Her birinin çevresine üç koltuk konmuştu. Paul Erickson çantasını jüri bölümüne yakın duran masanın üzerine bıraktı.

Erickson boş jüri sıralarına baktı ve burayı dolduracak 12 kişinin kimler olacağını düşündü. Daha önce iki defa yargıç Haran'ın karşısına çıkmıştı. Jüri üyelerinin bir kısmının avukatların kendilerini sorguya çekmelerine izin vermediklerini çok iyi biliyordu. Eyalet mahkemelerinde yargıç avukatları jüriyi sorguya çekmeleri için adeta teşvik ederdi. Bu şekilde jüri üyelerinin peşin fikirli olup olmadıkları, davayı anlayıp anlamadıkları ortaya çıkardı. Eyalet mahkemelerinde çok ender olarak yargıçlar bu uygulamaya karşı çıkarlar ve kendileri jüriye soru sorarlardı. Fakat federal mahkemede yargıç jüriye gerekli soruları bizzat sorardı. Bu konuda avukatlara çok az şans tanınırdı. Amerika Birleşik Devletleri Bölge Yargıcı Michael F.Haran avukatlardan kesin disiplin isterdi. Bazı federal yargıçların göz yumduğu durumlarda bile Haran çok acımasız davranırdı. Aslında yargıcın davranışlarının nereden geldiğini aramaya gerek yoktu. Bunların hepsi Haran damgasını taşırdı.

Duruşma salonunun kapısı gıcırdayarak açıldı. Önce Spencer gözüktü. Başı arkada ortağı Hervey Higgs ile konuşuyordu.

Yaşlı avukat, Erickson'a elini salladı. "Günaydın Paul" diye fısıldadı, sinirli sinirli yargıcın giriş-çıkış

için kullandığı kapıya baktı. Kaplanın kafesi henüz açılmamıştı.

"Hervey, Red" diye seslendi Spencer. ayağa kalkarak yeni gelen meslekdaşlarının yanına gitti. Ellerini sıktı.

"Güzel bir gün" diyen Spencer ellerini birbirine sürerek sordu "G.Markham nerede?"

"Biraz gecikecek herhalde. Ama onu bekleyemeyiz. Jüri gelir gelmez seçmeye başlamalıyız." Erickson yürüdü masasına giderek oturdu.

"Yani yargıç Haran hazır olur olmaz jüri seçimine mi gidecek?" dedi Spencer.

Higgs ders verir gibi konuşuyordu: "Bana bak yargıcı sakın kızdırma. Tam bir belâdır."

'Ona söyleme, Hervey" diyen Spencer kıkırdıyordu. 'Bırak da Paul'ü içeri tıksın. Biz de evimize gideriz" diyen Spencer bir yandan da eli ile Erickson'a işaret ediyordu.

Erickson oturduğu yerden cevabını verdi: "Merak etmeyin daha önce iki defa yargıç Haran'ın karşısına çıktım. Siz ne zannediyorsunuz yani burada serseriler yargılanmayacak."

Higgs yargıca ağzına geleni söylüyordu. Bazı avukatların ondan "Faşist domuz" diye söz ettiğini anlatıyordu.

Spencer onun cübbesi sırtında uyuduğunu iddia ediyor, Erickson elindeki demir çubukla herkesi hizaya soktuğunu söylüyordu.

Nihayet kaplan kafesi açıldı ve yargıç Haran içeri girdi. Cübbesinin etekleri yeri süpürüyordu. Elindeki bir defteri ve iki kanun kitabını büyük bir gürültü ile masasına bıraktı ve üç avukata bakmaya başladı. Çok keskin bakışları vardı. Önünde ayakta sessizce bekleyen avukatların adeta içlerini okumaya çalışıyordu.

Yargıç soğuk bir sesle avukatları selâmladı "Günay-

dın beyler." dedi. Başlarını eğerek karşılık verdiler. "Yargıç kim sigara içiyordu" diye bağırdı. Kürsüsünden sarkmış, bir av köpeği gibi havayı kokluyor, bağırıyordu "Benim duruşma salonunda kimsenin sigara içmesine izin veremem" . "Truman, Truman" diye avaz avaz haykırmaya başladı.

Üç avukat birbirlerine aptal aptal bakıyorlardı. Erickson gırtlağını temizleyip konuşmaya başlayacakken mübaşir içeriye girdi. "Hiç kimse sigara içmi..."

Yargıç Haran "Truman" diye haykırdı "Benim duruşma salonumda bu üç adamdan hangisi sigara içiyordu. Mübaşir büyük bir hızla kül tablası aramaya başladı. Ama hiç bir masada göremedi. "Sayın yargıcım sigara içilmemiş herhalde" dedi mübaşir.

Yargıç Haran yavaşça yerine otururken gözlerini gene avukatlardan ayırmıyordu. Eli ile mübaşire uzaklaşmasını bildirdi.

Soğuk bir şekilde "Tamam" dedi yargıç. "Şimdi size kaidelerden söz edeceğim. Burası federal mahkemedir" durdu, avukatların daha da şaşırmasını bekledi. Sonra yeniden tekrarladı "Burası federal mahkemedir, beyler" Avukatların yüzlerine ayrı ayrı baktı sonra yumuşak yavaş bir şekilde yeniden konuşmaya girdi: "Bu davada gereksiz davranışlara yer yok. Anladınız mı?"

Avukatlar yavaşça olumlu şekilde başlarını salladılar. Halâ ayakta bekliyorlardı.

"Sizi buraya çağırmamın sebebi duruşma sırasında konuşmalarınız veya hareketlerinizle hukuk mesleğinin şerefini lekelemenize izin vermeyeceğimi bilmeniz içindir. Burada, bazı eyalet mahkemelerinde jüriyi şaşırtmak, yargıçları eğlendirmek için yapılan gösterilere göz yumulmaz." Yargıç daha sonra arkasına dönerek duvardaki millî amblemi göstererek "Amerikayı şunun veya bunun gözünde küçük düşüremez-

siniz. Anlaşıldı mı?"

Avukatlar gene başlarını salladılar. Sanki bir başöğretmen, öğrencileri ile konuşuyordu. Erickson birdenbire G.Markham Hurst'ün neden geciktiğini anladı. Yaşı ve hukukçular arasındaki yeri, onun yargıç Haran'ın azarlarından geç kalarak kurtarmıştı. Herhalde yargıç Haran'ı duymak pey hoşuna gitmezdi.

"Herhangi bir sorunuz var mı beyler?" diye sordu yargıç.

Spencer kesik kesik öksürdü. Hervey Higgs topuğuna bir tekme attı. Spencer hiç birşey olmamış gibi konuşmaya başladı "Sayın yargıcım davanın takdimi sırasında kara tahtada şekiller çizmemize izin verecekmisiniz?"

"Bu tür şeyleri sevmem beyler. Kara tahta filân duruşma salonunu okula döndürür. Ayrıca tiyatro sahnesine yakışır hareketlere de gerek yok. Eğer çabanız gerçekten jüriye birşeyler anlatmak içinse belki hoş görülebilir. Ama büyütülmüş fotoğraflar kullanabilirsiniz." yeniden avukatlara baktı. Sanki başka budalaca sorularınız var mı demek istiyordu. Kimse birşey sormadı. Yargıç giriş kapısında büyük bir saygı ile bekleyen mübaşire döndü.

"Truman" diye seslendi "Jüriyi 10 dakika sonra getirebilirsin." Sizde beyler isterseniz salonda oturabilirsiniz. İsterseniz çıkın gezin. Ama burada karşılıklı konuşmanız kesin olarak yasak. Anladınız mı?" Gene başlar sallandı. Yargıç defterini aldı, sayfadaki notlara şöyle bir göz attı,hiç bir şey söylemeden salondan çıktı.

"Niye annemin sözünü dinleyip de dişçi olmadım?" diye sordu Red Spencer. Ellerini iki meslekdaşının omuzlarına koydu. Hiç bir zaman bu kadar yakın olmamışlardı. Dışarı çıkıp bir boş helâ aramaya başladılar.

— 23 —

Pat Caton Cadillağını kilisenin arkasında bulduğu boş bir yere kolaylıkla park etti. Yandaki otomatik park saatine bir miktar bozuk para attı. Bu otomobilin ancak 1 saat süre ile durmasına yeterdi. Görevlilerin fazlasını da bir fatura yaparak sileceğe sıkıştıracaklarını düşündü.

Pat çok dikkatli bir biçimde giyinmişti. Florida Caddesinin köşesini dönerken birkaç kişi bu çekici kadına bakmaktan kendilerini alamamışlardı. Çevresindekiler halâ çok sevdiği insanı kaybetmiş bir dul olduğuna inandırmak için elinden geleni yapıyordu. Kocasının ölümünün üzerinden aylar geçmiş bu dulun,o ilk günlerin şaşkınlığı içinde olmasına gerek yoktu. Ama gene de siyah elbiseler giyiyor, çok az süs eşyası takıyordu. Sırtındaki elbiseyi Paul Erickson seçmişti. Siyah, pahalı görünüşlü bir Maas Kardeşler ürünüydü.

Duruşmanın yapılacağı binanın girişinde, üst kısımda üzerinde "Amerika Birleşik Devletleri" yazılı bir ke-

mer vardı. Pat bunu okuduğu zaman sinirlendi ve kendini emniyette hissetmedi. Duruşmanın neden federal mahkemede yapıldığını halâ anlamamıştı. Bu konuyu yeniden Erickson'a sormaya karar verdi. Daha önce de meseleyi açmış,genç avukat da kendisine vatandaşlık yasalarından, birçok eyaletin bu konuda doğrudan doğruya hareket etme isteğinden söz etmiş,ancak anlatılanların hiç biri kafasına girmemişti.

Ağır bronz kapıya yanaştığı zaman kanadın kendiliğinden açıldığını gördü. Kirby Morris'in sırıtkan yüzü ile karşı karşıya geldi.

"Kirby, kendine kolay resmî bir iş mi ayarladın?"

"Günaydın Pat; burayı bulmakta güçlük çektin mi?" Kirby kadını kolundan tutarak üst kata, duruşma salonunun bulunduğu yere çıkacakları küçük merdivenlere götürdü. Kirby hafif, kahverengi kumaştan bir gabardin elbise giymişti. Başında bir panama şapka, ayaklarında ise siyah-beyaz karışımı deriden yapılmış ayakkabılar vardı.

Pat mırıldanır gibi konuşmaya başladı: "Çilek tarlasından gelmiş bir köylüye benziyorsun."

"İşte tam o söylediğindenim şekerim" dedi Kirby "Çilek yetiştiricisi, şimdi domates kralı oldu."

Pat kızgın kızgın kolunu Kirby'nin elinden kurtardı. "Kralmış? B.... kralı" dedi Pat "Aç da Ruscaton'un hesaplarına bak, bebeğim. Mryl'in ölümünden bu yana Gainsville'den, Pahokee'ye kadar bütün Meksikalı köylülerin durumu bizden iyi.."

"Üzülme Pat, davayı kazandığımız zaman bütün üzüntülerimiz bitecek. Domatesler sadece..."

"Bizim davamız mı? Nedenmiş ha? Aşşağılık piç" Pat yıpranmış mermer merdivenin basamağında durmuş bir basamak aşağıda bekleyen Kirby'e hakaretler yağdırıyordu. Morris'in gözlerine baka baka "Şunu kafana iyice yerleştir" diye bağırdı. "Bu benim da-

vamdır. Anladın mı? Benim, Kirby." Kadının kızgınlıktan sanki göz bebekleri dışarıya uğrayacaktı.

Kirby "Tamam, tamam" diyerek onu susturmaya çalışıyordu. Merdivenin bir aşağısına bir de yukarısına baktı kimse yoktu. "Tatlım haydi çıkalım. Herkesin içinde bu kadar gürültü çıkarmana gerek yok" dedi. Gülümsüyordu ama canı iyice sıkılmıştı.

"Öyleyse hareketlerine dikkat et. Artık saçma sözlerini dinlemek istemiyorum. Duyuyor musun beni?" Kirby olur anlamında başını sallayıp duruyordu. "İyice sarhoş olduğumuz zamanlarda yatağıma giriyorsun diye bu davanın yarısının senin olduğu yolunda düşüncelere kapılma. Firma sigorta parasından hissesine düşeni alacak. Bu konuda Paul'ün söylediklerini hatırla?"

"Evet.. Şimdi de Paul mü?"

Pat pek birşey anlamamıştı. "Evet Paul. Ne olacak?" dedi.

"Hiç birşey. Hiç birşey. Belki de bir süre sonra G.Markham Hurst'ün başındaki "G." harfinin ne anlama geldiğini bana söylersin." diyen Kirby bir yandan da sırıtıyordu.

"Sen tam anlamı ile kokuşmuş bir yaratıksın Kirby" kadın hem başını sallıyor hem de kendi kendine tekrarlıyordu "Demek istiyorum ki tam anlamı ile kokuşmuşsun.."

"Kimse mükemmel değildir" dedi Kirby "Özellikle sen bebeğim. Eğer bu merdivenleri yalnız başına çıksaydın, Mryl'in ölümü ile ilgili bazı soruların cevaplarını bulurdun."

"Ne demek istiyorsun?"

'Eğer beni bu davanın dışında bırakmaya kalkışırsan başın tam beláya girer. Mryl'in öldürüldüğünü ispat etmek için yardıma ihtiyacın var. Unutma ki adamın senin yüzünden hayatına kıydığına herkes kolaylıkla inanır."

"Peki sana da sormazlar mı, Mryl'i ortadan kaldırarak firmanın üzerine oturmayı düşünüp düşünmediğini?"

"Sen şüpheli adam aramak sevdasından vazgeç. Bu işi avukatlara bırak" dedi Kirby.

Pat yenidan sırıtarak koluna giren Kirby'e karşılık vermedi. Üçüncü katın giriş kapısının yanına asılı levhaları okuyarak girecekleri odanın numarasını tespit ettiler.

Kapının karşısındaki asansör açıldı içinden Erickson ve Hurst çıktı. Birbirlerini selâmladılar.

"Bugün bizim günümüz" dedi Erickson "Hazır mısın Pat?"

"Asıl mesele, sizin hazır olmanız."

Hurst kendinden emin bir tavırla "Herşey mükemmel" karşılığını verdi.

Duruşma salonunun kapısına yaklaştıkları zaman bir adliye polisi önlerine çıktı ve trafik memuru gibi elini kaldırarak onları durdurdu. Pat, Paul Erickson'a "Ne oluyor?" demek ister gibi baktı. Genç avukat parmağını dudağına götürüp "Sus" işareti yaptıktan sonra ileriyi gösterdi. Karşıdan kadınlı erkekli bir grup geliyordu. Müze gezen turistlere benziyorlardı. Pat 30-35 kişi var diye içinden geçirdi.

Adliye polisi gelenlere kapıyı açtı, hepsi içeri girdiler ve dağınık bir şekilde dinleyici sıralarına oturdular. Duruşma jürisi bunların arasından seçilecekti.

Paul Erickson, Pat'a dinleyici bölümünden kırmızı kadifeden bir kordon ile ayrılmış avukatlar masasında yer gösterdi. G.Markham sağdaki iskemleyi çekti, sol taraftakini Erickson'a bıraktı. Kirby biraz şaşkın biraz sıkkın bakıyordu. Kendisi için iskemle yoktu.

Paul Erickson, Kirby'nin kulağına "Dinleyici sıralalarının önünde bir yere oturun" diye fısıldadı.

Kirby üzgün bir tavırla sordu "Niçin?"

"Çünkü siz teknik yönden bu davanın tarafı değilsiniz. Sonra biz sizi tanık olarak kullanmak da istiyoruz." diyen Erickson durumu açıkladı.

G.Markham omuzunun üzerinden arkaya dönüp "İşin kötüsü belki de bütün duruşma boyunca dışarıya çıkarılacaksınız" dedi.

"Dışarı çıkarılmak mı? Bu da nesi?"

"Usul böyle. İki tarafın da tanıklarının birbirlerini duymamaları için salonda oturmamalarını isteyebiliriz"

"Ama bu çok çılgınca birşey" dedi Kirby.

"Çok iyi bir usûldür" dedi Erickson "Çünkü bu yola başvurulmazsa tanıklardan hep ayni şeyleri duymak mümkündür".

"Peki orada otururum. Yalnız öteki adamlar kim?" diye sordu Kirby. Bir yandan da parmağı ile dinleyici sıralarındaki kalabalığı gösteriyordu. Mübaşir yoklama yapıyordu. Erickson bir an o tarafa baktı.

"Allah rızası için hiç biri ile konuşma Kirby. Bunlar jüri üyeleridir." Erickson sözde bütün bunları Kirby'nin kulağına fısıldıyordu ama sesini ister istemez yükseltmişti.

Pat hayretle sordu: "Hepsi mi jüri üyesi?"

'Hayır. Sadece 12'si" cevabını verdi G.Markham.

Pat dinleyici bölümünde oturanlara şöyle bir baktı ve "Hangi 12?" diye sordu.

G.Markham dönmüş oturanları yavaşça süzüyordu. Kirby ve Pat ise merakla yaşlı avıkatın cevabını bekliyorlardı.

"Keşke bilebilseydik" cevabını verdi Erickson. Genç avukat konuşmasını sürdürdü: "Biz 13 kişi seçeceğiz. 13. zavallı yedekte bekleyecek."

"13. jüri üyesi de bütün duruşmalar boyunca oturur. Diğerleri gibi herşeyi büyük bir dikkatle dinler. Eğer üyelerden biri hasta olursa o yerine geçer." diyen Hurst durumu açıkladı.

Pat yavaşça söylendi "Vah zavallı."

"Aslında hepsi zavallıdır" dedi Erickson "Jüride görev yaptıkları için birkaç dolar alırlar. Bazan cinayet davalarında veya büyük anlaşmazlıklarda hepsi geceyi kapıları kilitli bir otelde geçirirler. Ailelerini bile göremezler."

G.Markham ilâve etti: "Televizyonsuz, gazetesiz bir yere tıkılıp kalırlar. Bir çok insan jüriliğin ne kadar güç bir iş olduğunun farkında değildir. Meselâ, düşünebiliyor musunuz büyük bir işadamının jüri üyeliği sırasında hergün uğradığı zararı?"

Pat yeniden jüri adaylarına baktı ve "Paul" diye seslendi.

"Evet Pat?" genç avukat bir yandan bazı kağıtları sıraya koyuyordu.

"Yargıç benimle konuşacak mı?" diye sordu Pat. Sinirliydi.

"Eğer kötü bir kız olursan evet." Erickson elini kadının omuzuna koydu ona güven vermek için kolunu sıkarak, "Merak etme herşey yolunda gidecek" dedi.

"Hemen başlasın istiyorum. Burada bekleyip duruyoruz. Sinirlerim bozulmaya başladı" dedi Pat.

G.Markham bir baba tavrı ile "Sir Laurence Olivier (*) bile temsilin ilk gecesinde sinirli olur herhalde" dedi. Daha sonra genç kadının bileğini; yumuşak, üstü damarlı buruşuk eli ile okşadı.

"Ama Sir Laurence hayatında mahkemeye çıkmamıştır herhalde" dedi Pat. Sesi garip bir şekilde incelmişti.

Avukatlar birbirlerinin yüzlerine baktılar ve gülümsediler.

"Sen de çıkmadın" dedi G.Markham. "Bu bir cinayet davası değil. Bir hak isteme davası. Buradakilerden

(*) "Sir Laurence Oliver, dünyaca ünlü İngiliz tiyatro ve sinema oyuncusudur(Z.A.)

hiç biri hayatları boyunca yargılanmamışlardır. Pat. Biz katili bulmak istemiyoruz. Bizim için gerekli olan tek şey kocanın intihar etmediğini ispat etmek."

Paul Erickson hemen söze karıştı "Burada üzerinde tartışılan tek şey paradır."

"Benim param" dedi Pat. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, sinirlerinin gerginliği azalmıştı.

Erickson gülerek karşılık verdi: "İşte bu yüzden ne ben, ne de G.Markham sinirleniyoruz" Pat'da gülmeye başladı. Birdenbire terleyen avuçlarını birbirlerine sürerek temizledi. Döndü, dinleyiciler bölümünün ilk sırasında terbiyeli terbiyeli oturan Kirby Morris'le baktı. Kirby dostça bir işaret yaparak onu selâmladı.

Pat, Erickson'a sordu: "Bütün tanıklar burada mı?"

Avukat kağıtlardan başını kaldırmadan "Hepsinin burada olmasına lüzum yok. Bazan avukatlar ve yargıçlar tecrübesiz tanıkları çağırır, yemin ettirdikten sonra onlara nasıl hareket edecekleri yolunda bilgi verirler. Ama tecrübeli tanıklar için böyle bir yola başvurmaya gerek yoktur. Onlar gelirler, bildiklerini söylerler. Zaten hepsi çeşitli kereler yargıç karşısına çıkmışlardır" cevabını verdi.

Pat anlamış gibi başını salladı. Aklı karmakarışık olmuştu. Ama zaman zaman açıklamalarda bulunan Paul Erickson gibi birinin yanında olduğu için kendini güvenli hissediyordu.

Yargıç kürsüsünün yan tarafındaki kapı açıldı ve içeriye Yargıç F.X. Haran girdi.

Adliye polisi ahenkli bir şekilde "Herkes ayağa kalksın" dedi. Herkes ayağa kalktı. Polis yargıcın kürsüsüne oturmasını ve salonda hazır bulunanlara doğru dönmesini bekliyordu.

— 24 —

Adliye polisi, siyah, eski moda elbisesinin içinde pek anlamsız bir görüntüye sahipti. Koluna ve göğsüne tanıtma işaretleri dikilmişti. Ortaya doğru yürüdü. Gırtlağını temizleyerek konuşmaya başladı:

"Dikkat dikkat. Oturum açılmıştır. Bu şerefli mahkemede işi olan herkes yaklaşsın ve derdini anlatsın. Allah Amerika Birleşik Devletlerini ve bu şeref mahkemeyi korusun.."

Pat Caton hariç herkes oturmuştu. Birkaç saniye sonra kadın tek başına ayakta durduğunu hissetti ve şuurşuz bir hareketle iskemlesine oturdu. Yargıç Haran'a baktı. Onun da kendisine baktığını sandı. Yargıç Haran aslında miyop gözlerini kırpıştırıp salonun arka kısmında duvara asılı duran Baş Yargıç'ın fotoğrafına bakıyordu.

Adliye polisi monoton bir sesle yeniden konuşmaya başladı: "Şerefli Yargıç Michael F.X.Haran yargılamaya başlıyor." Daha sonra salonun ortasından çekildi.

Şimdi artık Yargıç Haran'ın hem kapıcısı, hem muhafızı, hem de salonun amiri görevine başlıyordu.

Yargıç Haran gözlüklerini taktı ve salonu dolduran kalabalığa bakmaya başladı. Dinleyici sıralarında oturanların yüzlerini tek tek inceledi. Avukatlar masasına geldi, birden bire gözü G.Markham'a takıldı, ona kaşını kaldırdı. Bu yargıcın duruşma salonunda yapabileceği en dostça hareketti. Yalnızca yaşlı avukatlara böyle davranırdı.

"Hanımlar, beyler.." Yargıç salondakilere hitaben duygusuz bir tonda konuşmaya başladı "Buraya, jüride görev almak ve mahkemeye hizmet etmek için geldiniz. Amerika Birleşik Devletlerinde her vatandaşın saygı duyduğu adalet sisteminin en mukaddes görevini yapacaksınız. Buraya gerekli yeteneklere sahip olduğunuz için çağırıldınız. Göreve çağırılmayanların da en az sizler kadar değerli olduklarından şüphem yoktur." Yargıç durdu jüri adaylarının söylediklerini anlayıp anlamadıklarını bilmek istiyordu.

"İsimleriniz, mübaşirim Mr.Fernandez tarafından tespit edildi." diye konuşmasını sürdüren yargıç,mübaşir H.Truman Fernandez'e baktı. Usta mübaşir küçük bir baş işareti ile herşeyin yolunda olduğunu bildirdi. "Hepinizi tebrik eder selâmlarım. Mr.Fernandez her birinize ayrı ayrı numaralar verdi. Bende bunların bir örneği var." Yargıç önünde duran bir kutuyu eli ile gösteriyordu. "Benim buradan her numarayı çekişimde Mr.Fernandez onun karşısındaki ismi okuyacak. İsmi okunanlar lütfen öne çıksınlar ve jüri bölümündeki yerlerini alsınlar. Seçmeye başlamadan önce hepinize bazı klâsik sorular soracağız. Jüri üyesi seçildikten sonra görevden ayrılmasını isteyeceklerim şuna emin olabilirler ki, böyle bir yola sadece yargılamanın selâmeti bakımından gerek görülmüştür. Taraflara aranızdan birini kabul etmemek için üç şans tanınmıştır.

Bunu yaparken kimse bir sebep göstermek zorunda değildir. Şunu iyice anlamınızı istiyorum ki böyle bir durum ile karşı karşıya kalanlarınız benim haysiyetimle oynanıyor gibi bir duyguya kapılmasınlar. Ülkemizde ancak bu metodla adalet sistemimizi koruyoruz. Eğer bu olmazsa hiç birimiz anayasa hakkımız olan adil yargılamanın güvenini duyamayız". Yargıç Haran durdu cübbesinin kolundan çıkardığı buruşuk bir mendile burnunu sildi. "Herhangi bir sorusu olan var mı, hanımlar, beyler?" Yargıç Haran salonu büyük bir dikkatle gözden geçiriyordu. Ama hiç kimse soru sormak veya birşey söylemek için el kaldırmadı. Yargıç Haran'ın olduğu duruşmada zaten böyle şeye pek rastlanmazdı.

Erickson önündeki kağıtlara birtakım notlar alıyordu. Yargıç jüri üyeleri ile ilgili açıklamalarına devam ediyordu.

Pat, yargıcın sorduğu sorularla çok ilgilenmişti. Her sorudan sonra başı ile hitap edilen kişiyi takip ediyordu. Yargıç jüri üyelerine Amerikan vatandaşı olup olmadıklarını, 21 yaşından yukarı olup olmadıklarını sabıka durumlarını, tedavi altında bulunup bulunmadıklarını, ordu hizmetinde çalışıp çalışmadıklarını, doktor, avukat olup olmadıklarını, taraflar içerisinde ve avukatlar arasında akrabalarının bulunup bulunmadığını, toplumun çıkarı yönünden başından ayrılmamaları gerektikleri bir görevlerinin olup olmadığını soruyordu. Pat, yargıç kendisini "Bayan Patricia Caton, Mryl Caton'un dul eşi" olarak takdim ettiği zaman çok garip bir duyguya kapıldı. Ayağa kalktı ve jüriye dönerek kendini gösterdi. Avukatlar; Higgs, Spencer, Erickson ve G.Markham Hurst'ün de hüviyetleri tespit edildi. Jüri adaylarından hiç biri onların arkadaşları, iş ortağı ve rakibi oldukları yolunda bir açıklamada bulunmadı.

Yargıç Haran jüri adaylarına bu avukatlar içerisinde geçmişte veya halen dava ilişkilerinin olduğu bir kim-

senin bulunup bulunmadığını da sordu. Pat, Erickson'un yüzüne baktı. Sanki birşeyler bulmak istiyordu. Jüri içerisinden hiç kimse avukatlarla ilişkili değildi.

Jüri üyelerinin sigorta şirketi ile de bir işleri olmamıştı.

Yargıç Haran, numaraları çekmeye devam ediyordu "7 numara." Yargıç o ana kadar 5 üyeyi tespit etmişti.

"24 numara."

"Catherine McGuire."

Paul Erickson büyük kalçalı sert adımlarla jüri bölümüne giden beyaz kadına kibarca gülümsedi. Hervey Higgs de, Erickson'un kafasından geçirdiklerini düşünüyordu. Erickson, davanın taraflarından biri olan dul kadını temsil ediyordu. Bu yüzden jüriye üye olarak bir kadının gittiğini gördüğü zaman sevinmişti. Şu ana kadar tespit edilenlerin hepsi erkekti. Caton'ların avukatı olarak kadın jüri üyesinin kendilerine karşı daha yakın davranacağını biliyordu. Spencer Bayan McGuire'ı reddetmek için fırsat kollamaya karar vermişti. Jürinin isimlerini yazdığı kağıtta kadının hizasına bir işaret koydu. Erickson jüriye bir kadın daha girse diye içinden geçiriyordu.

Her numara çekilip isimler açıklandığında avukatlar önlerindeki bir kağıttaki jüri plânındaki boşluğa yeni üyeyi yazıyorlardı. Üyeler tamamlanmıştı. Yargıç bu defa jüri üyelerine medenî durumlarını, doğum yerlerini, mesleklerini, adreslerini soruyordu. Avukatlar önlerindeki jüri plânında bunları da kaydediyorlardı.

Hemen her hukukçular toplantısında avukatlar jüri seçiminde kimlere yer verilmemesi konusunu tartışırlar. Biri der ki, ırza geçme davalarında kadın jüri üyesi olmasın. Bir diğeri her ırza geçme davasında bir kadın üye bulunsun ister. Yahudi üye olmasın denir.

Ama her küçük suç jürisinde bir Yahudi bulunur. Eğer sanık zenci ise cinayet davalarına güneyliler girmesin denir. Sanık memursa ve suiistimalden yargılanıyorsa jüride işçi olmasın denir. Emekli subaylar kimsenin gözünün yaşına bakmıyor denir... Ortaya bir sürü formül konur ama gene de kesin bir karara varılmaz. Kimse belirli bir metodu uygulamaz. Herkes yılların verdiği tecrübe ile kendi yolunu kendi çizer. Ancak son yıllarda da bir çok avukat kendi metodlarından şüphe etmeye başladılar. Ancak gene de herkes bildiği yoldan caymıyordu.

Spencer ve Erickson, çıkık elmacık kemikli, beyaz gömleğinin yakası darlığı yüzünden boynunu sıkan adam 12. iskemleye oturduktan sonra plânlarını ayni zamanda bitirdiler.

"Ve şimdi hanımlar beyler, duruşma boyunca hareket tarzınıza çok dikkat etmeniz için sizi yeniden uyarıyorum.

Her jüri iskemlesini düzeltip iyice yargıca doğru dönüyordu.

"Mr.Paul Erickson, Bayan Patricia Caton'un avukatıdır. Kendisi bu davaya Chattam, Kellog, Hurst, Mitchell ve Rodriguez firmasının kurucularından Bay G.Markham Hurst ile birlikte katılmaktadır." Yargıç Haran, davacı avukatların bulunduğu masadakileri hafifçe selâmladı. Erickson hareketsiz duruyordu.

Takdim edilen her avukata jüri üyeleri büyük bir dikkatle bakıyorlardı. Adeta bulaşıcı mikrop taşıyan hastalarmış gibi avukatları inceliyorlardı.

"Daha önce de tespit ettiğimiz gibi hiç birinizin bu avukatlarla ve bağlı oldukları firmalarla bir işiniz olmamış. Öyle değil mi?" Yargıç her üyenin avukatları ayrı ayrı incelemesini bekliyordu. Üyeler sıra ile başlarını sallayarak yargıcı doğruladılar.

"Davalı sigorta şirketi ile de bir ilginiz olmadı de-

ğil mi?" diye devam etti yargıç. "Ruscaton Domates Yetiştiricileri Firması ile de bir ilginiz yok değil mi? Bu Ruskin'de bir paketleme firmasıdır. Güneye doğru 41 numaralı yoldan geçerken bazılarınız görmüştür." Yargıç yeniden üyelere baktı. Hiç kimseden ses çıkmadı.

"Peki siz Mr.Schatz?" 5 numaralı jüri üyesi yerinde kıpırdadı ve büyük bir dikkatle yargıcı takip etmeye başladı.

"Kimlik kartınızda çiftçilik ile uğraştığınız yazıyor."

Mr. Schatz'dan gene ses çıkmadı.

Yargıç Haran babacan bir tavırla sordu "Doğru değil mi, Mr.Schatz?"

Schatz yerinden fırladı ve sinirli bir sesle "Evet efendim." dedi.

"Ruskin'deki, Ruscaton firmasına hiç domates sattınız mı?"

"Hayır efendim."

"Başka bir şey satmış mıydınız?"

"Hayır efendim."

"Peki siz topraklarınızda ne yetirtirirsiniz?"

"Bahar leylağı efendim." adamın sesi kısıktı. Çok heyecanlı olduğu her halinden belli oluyordu.

"Bahar leylağı mı?" diye sordu yargıç Haran. Jüri üyesi Schatz'ın ne yetiştirdiğini iyice anlamamıştı.

Yargıç Haran pek rastlanmayan bir şekilde gülümseyerek Schatz'a "Zannederim ki Ruscaton sizden leylak almamıştır, değil mi Mr.Schatz" dedi.

"Hayır efendim."

Yargıç her jüri üyesini ayrı ayrı taraflarla veya avukatlarla daha önce bir ilgi kurup kurmadıkları konusunda adeta gözleri ile sorguya çekiyordu. Sonunda bir pürüz buldu. 9 numaralı jüri üyesi Mr.Morgan birkaç yıl önce bir otomobil kazasından sonra sigorta şirketini

dava etmiş ve pek bir şey elde edememişti. Bu olaydan sonra Mr.Morgan'ın sık sık sigorta şirketleri aleyhinde sözler sarfettiği görülmüştü, Yargıç Haran Mr.Morgan'ı bu durumunu belirtmediği için kınadı ve kendisini jüri üyeliğinden çıkardı. Mr.Morgan'ın yerine gene kutudan çekilen bir numara sonunda orta yaşlı bir erkek aday getirildi.

Yargıcın jüri üyelerini incelemesi 1 saat 15 dakika sürdü. Bu arada şeker hastası olduğu için oturumları sağlıklı bir biçimde takip edemeyeceği gerekçesi ile bir jüri üyesi daha görevinden affedildi. Yargıç Haran bu üyeyi de oturum açılır açılmaz sağlık konusunda sorulara cevap vermediği için kınadı ve zaman kaybına sebep olduğunu belirtti. Şekerli üyenin yerine avurdunda birşey çiğniyormuş veya yiyormuş hissini uyandıran bir aday getirildi.

Yargıç incelemesini bitirince avukatlara da jüri konusundaki görüşlerini açıklamaları için bir fırsat tanıdı.

Paul Erickson ayağa kalktı ve jüri üyelerine tek tek hitap etmeye başladı. Üye değiştirmek konusunda kendisine verilen üç hakkı dikkatli kullanmak istiyordu.

Üç numaralı jüri üyesine "Mr.Canella" diye seslendi "Davamızda İtalyanlar veya İtalyan asıllılar ile ilgili bazı iddialar yer almaktadır..." Durdu. Jüri üyeleri bütün dikkatleri ile genç avukata bakıyorlardı. "Bütün bu iddiaları itiraz etmeden dinleyebilecek misiniz?"

"Neee?" dedi Mr. Canella. Olup bitenden hiç bir şey anlamamış görünüyordu.

Yargıç Haran sabırsız bir tavırla söze girdi: "Mr.Erickson şunu öğrenmek istiyor. Yani bu davada İtalyan olanı, olmayana tercih edecek misiniz?"

"Hayır" cevabını verdi Canella." Herkese ayni şekilde davranacağım."

Erickson bastırıyordu: "Tampa'da, meyvacılık ve

sebzecilikle uğraşan çok sayıda İtalyan yok mu?"

"Var zannederim" dedi Canella

"Sizin ailenizde de var mı?" diye sordu Erickson.

Yargıç Haran kürsüsünden uzanmış her kelimeyi dikkatle dinliyordu.

Canella yavaşça "Bir yeğenim var" dedi.

Yargıç Haran hemen sordu "Nasıl yani?"

"Bir yeğenim var."

"Sebzecilik mi yapıyor?" diye sordu Yargıç. Canella "Evet" anlamında başını salladı ve gözlerini yere dikti.

Erickson hafifçe gülümsedi masasına döndü ve oturmadan beklemeye başladı.

"Mr.Erickson bu jüri üyesi hakkında daha geniş bir soruşturma istiyor musunuz?" diye sordu Yargıç Haran.

"Hayır efendim yalnız Mr.Canella'nın görevinden alınmasını rica ediyorum." dedi Erickson. İşinin ehli bir avukat gibi konuşuyordu.

"Yani İtalyan olduğu için mi?"

"Hayır efendim. Bu davada söz konusu edilecek bir iş alanında bir yakını bulunduğu için.." Eğer yargıç İtalyan üyeyi görevinden almazsa Erickson bu konuda kendisine verilen hakkı kullanmaya kararlıydı.

Yargıç bir süre öyle sessiz oturdu. Daha sonra kalemini alarak önündeki kağıda bir işaret yaptı ve "Mr.Canella salonun köşesindeki dinleyici sırasına dönebilirsiniz" dedi "Aday 31." Bir kadın ayağa kalktı ve gelerek Mr.Canella'dan boşalan yere oturdu.

Paul Erickson jüriye katılan üçüncü kadın üye dolayısiyle çok sevinçliydi. Spencer'in bütün red haklarını bu hanımlar için kullanacağını hiç sanmıyordu.

Erickson önündeki jüri plânına bir an baktı ve dönüp Pat'a birşeyler söyledi. Ayağa kalktı.

"Davacı taraf 10 numaralı üyenin alınmasını istiyor" dedi. Üç red hakkından birini kullandığı için bu

isteğine bir sebep göstermek zorunda değildi. 10 numaralı üyenin değiştirilmesini Erickson'un da bilmediği bir sebepten dolayı bizzat Pat istemişti. Pat şişmanca sıradan bir adam görünüşündeki 10 numarayı beğenmemişti.

"Mr.Bailey" diye seslendi Yargıç Haran. Daha sonra önündeki plâna bir işaret koydu.

Jüri üyeleri 10 numaranın reddedilmesi yüzünden biraz sıkılmış görülüyorlardı. Higgs ve Spencer boş yere bir erkeğin geldiğini gördükleri zaman çok sevindiler. Bu şekilde jürinin yapısı değişmemişti.

Yeni gelen üye Pat'a pek antipatik gözükmedi. Onun için avukatına herhangi bir şey söylemedi.

"Mr.Spencer" diye seslendi yargıç "Buyurun sorgu sırası sizin."

Spencer ayağa kalktı. Önündeki kağıtlara baktı ve öne doğru yürüdü. Yargıç Haran bütün avukatları tanıklara ve jüriye bakan bir masanın arkasında tutardı.

Erickson, Pat Caton'a doğru eğildi ve kulağına fısıldadı: "Kim bu Bailey-10 numara."

"Bir keresinde Palma Ceia'da sarhoş olup benimle dans etmişti. Ama sanmıyorum hatırlasın" karşılığını verdi Pat.

Erickson başını sallayıp "Peki ama neden?" diye sordu.

"Çünkü o gün sırtında 20 dolarlık bir golf gömleği vardı ama kendisi Ruscaton'un paketçileri gibi kokuyordu, yapışkan bir herif." cevabını verdi Pat.

Spencer jüri üyelerinin yüzlerine, suratında kullanılmış mal satmaya hazırlanan dükkancılarda görülen yapma bir gülüşle tek tek bakıyordu.

Yumuşak bir şekilde "Bayan McGuire" dedi "Üç oğlum var demiştiniz." Kadın olumlu bir şekilde başını salladı "İkisi savaşa katıldılar" Kadın yeniden başını salladı. "Birisi de orada öldü."

"Evet efendim."

Aslında Spencer jüri üyesinin oğullarının savaşa katılıp katılmadığına pek aldırmıyordu. Bütün isteği kadın ile konuşmaktı. Bundan sonra kendisinin jüride kalması ve atılması konusunda bir karara varacaktı.

Yargıç Haran kükredi: "Mr.Spencer. Daha önce tespit ettiğimiz şeyleri tekrarlamaya gerek yok." Yargıç Haran kendini, karşısına çıkan bütün avukatlardan çok daha mükemmel bir sorgucu olarak görürdü. Duruşma salonunda oturan biri; her dinleyicinin; jüri, her jüri üyesinin; bir tanık, her avukatın; bir yargıç ve her yargıcın da; avukat olmak istediğini hissederdi.

Yargıç Haran Hukuk Fakültesindeki bir olayın tesirinden aradan 43 yıl geçtiği halde halâ kurtulamamıştı. Bütün gücü ile derslerine çalışmasına rağmen o yıl dönem arası yapılan sınavlarda çok düşük derece tutturmuştu. Michael F.X.Haran için hukuk, papazlıktan sonra en mukaddes işti. Eğer annesine kalsaydı kendisini papaz yapardı. Şahsiyetinin şekillendiği yıllarda evlerinin yakınına taşınan yaşlı bir avukat onu çok etkilemişti. Kimseler uyanmadan kalkar ve derslerine başlardı.

"Mr.Spencer ne demek istiyorsanız derhal söyleyin. Çünkü davaya bir an önce bakmaya başlamamız lâzım" dedi Haran.

"Evet sayın yargıcım." diye söze başladı Spencer. Ancak acemi avukatlar daha davanın başında gereksiz yere Yargıç Haran ile takışırlardı.

"Sayın yargıcım davalı taraf Bayan McGuire ile bayan Tuck'er'ı reddediyor." Red Spencer üç kartından ikisini kullanmıştı.

Yargıç Haran gırtlağını temizledi yeni iki numara çekti. Gelenlerin ikisi de erkekti.

"Spencer'in oyunu ne Paul?" diye sordu G.Markham.

"Sanıyorum ki son şansını bizim davranışımızdan sonra kullanacak."

Pat fısıldaşan iki avukata yaklaşıp "Ne yapacaksınız şimdi?" diye sordu.

"Birşey yapmayacağız. G.Markham biliyorsun Yargıç Haran'ı. Çıkaracak başka kimse yok. Korkarım birini çıkarırız onun yerine daha kötüsü gelir." İki avukattı önlerindeki jüri plânını gözden geçirdiler.

"Mr.Spencer devam edebilirsiniz." dedi Yargıç Haran. Bu arada G.Markham'a dikkatli bir şekilde bakıyordu.

"Teşekkür ederim efendim." dedi Red Spencer "Davalı taraf jüriyi kabul ediyor." Erickson'a baktı ve hafifçe gülümsedi ve yerine oturdu.

Erickson biraz şaşırdı. Spencer üçüncü red hakkını kullanmadan jüriyi kabul etmişti. Sigorta avukatları Erickson'un bir kişiyi daha kabul etmemesini bekliyorlardı. Belki de yeni bir jüri çağırmasını bekliyorlardı. Spencer elindeki şansını yeni bir adam için işte o vakit kullanacaktı.

Erickson ortağına fısıldadı "Ne düşünüyorsun?"

"İstemediğin biri var mı?" diye sordu G.Markham.

Erickson jüri bölümüne şöyle hızla yeniden baktı "Hayır. Bence iyi."

"O vakit bırakalım peşlerini de hiç değilse bir kadın üyemiz jüride kalsın."

Erickson gülümseyerek ayağa kalktı ve "Sayın yargıç davacı taraf jüriyi kabul ediyor." dedi. Genç avukat seri bir hareketle yerine oturdu bir yandan da Spencer'e bakıyordu. Sigorta şirketinin avukatlarının olup biten karşısında biraz canları sıkılmıştı.

Hervey Higgs yavaşça yerinden kalktı ve "İzninizi istiyorum" dedi.

"Evet Mr.Higgs?"

"Davacı taraf son red hakkını kullanmak istiyor. Ba-

yan Endicott'un görevden alınmasını istiyoruz" dedi Hervey ayakta bekliyordu.

"Mr.Higgs davalı ve davacı taraf jüriyi kabul ettiler. Bu konuda biraz geç kalmadınız mı?"

"Davacı taraf henüz tek red hakkını kullanmıştır. Bu durumda davalıya son hakkının kullandırmanın usullere aykırı olduğunu sanmıyorum." dedi Higgs.

"Mr. Higgs sizinle aynı kanaatte değilim. Ancak isteğinizde çok israr ediyorsanız itiraz hakkınızı seçeceğim ilk yedek üye için kullanabilirsiniz." Yargıç gülümseyerek önündeki kutudan bir numara çekti "15 numara."

Truman Fernandez "James Cassidy" diye seslendi. Dinleyici sırasından kalkan 25 yaşlarında genç bir adam jüri bölümündeki yedek üye sandalyesine oturdu. Yargıç ona da diğer üyelere sorduğu bütün soruları sordu ve genç adamı avukatlara bıraktı.

Spencer istemeye istemeye Mr.Cassidy'i kabul ettiklerini bildirdi. Çünkü şimdi itiraz haklarını kullanırsa, halen adaylar arasında bulunan kadınlardan birinin yedek üye olarak seçilebileceğini düşünüyordu.

Pat Caton yeni üyeyi beğendiğini söyledikten sonra Erickson da bir itirazları olmadığını bildirdi.

Yargıç mahkeme salonunda bulunanlara hitaben konuşmaya başladı: "Jürimizi seçmiş bulunuyoruz. Mahkememiz buraya gelerek görev yapmaya hazır olduklarını bildiren bütün vatandaşlara teşekkürlerini bildirir. Bu binadaki diğer duruşma salonlarında görev yapma imkânınız vardır. Adliye polisi sizi yargıç Hagstrom'un duruşma salonuna götürecek. Belki de kendisinin halâ sizlere ihtiyacı vardır. Eğer Yargıç Hagstrom jürisini kurmuşsa o vakit istediğiniz yere gitmekte serbestsiniz. Sabrınız için size tekrar teşekkür ederim." Yargıç Haran jüri adaylarına gülümsedi. Polis hepsini büyük bir düzen içerisinde dışarıya çıkardı. Oda boşaldıktan son-

ra yargıç,jüri bölümünde oturan 13 kişiye çok içten bir gülümsemeyle baktı.

"Hanımefendi ve beyler. Davacı Bayan Caton ve davalı vekilleri Mr.Higgs ve Mr.Spencer burada bulunuyorlar. Karşılıklı iddialara bütün dikkatiniz ile dinleyeceğinizden şüphem yoktur. Eğer kanuni bir açıklamaya ihtiyaç duyarsanız bunu ben cevaplandıracağım. Şu andan itibaren taraflarla konuşmayacaksınız. Ancak gerekirse size bu imkân sağlanacaktır. Eğer dışarıda avukatlardan biri veya bir başka kişi dava ile ilgili olarak sizinle görüşmek isteğinde bulunursa durumu derhal bana bildirin. Duruşmalar süresince konuyu kendi aranızda da tartışmayacak, radyo, televizyon ve gazete gibi haber kaynaklarından uzak bulunacaksınız." Yargıç durdu ve her kelimesinin iyi anlaşılıp anlaşılmadığını öğrenmek için jüri üyelerine baktı.

"Daha sonra size bazı yeni bilgiler vereceğim. Duruşmanın sonunda da bazı açıklamalar yapacağım. Size 15 dakika kahve molası vermeden önce, Mr.Fernandez, evet şimdi hepiniz ayağa kalkın ve sağ ellerinizi kaldırın ve yemin edeceksiniz."

Paul Erickson Pat Caton'un elini sıktı "Tamam başlıyor Pat."

"Ben de ayağa kalkacak mıyım?" diye sordu Pat.

Kadın birdenbire yıllarca önce kilisede gördüğü bir nikâh törenini hatırladı. O vakit de ne yapacağını şaşırmıştı.

Paul gülerek "Yapacağın tek şey oturup keyfine bakmaktır." diye cevap verdi.

Pat yeniden jüri üyelerini ayrı ayrı incelemeye başladı.

"Şimdi bir polisin bana dediği gibi sanki ırzıma geçilmiş bir kadın gibi hareket edeceğim" diye içinden geçirdi. Yargılamanın hemen başlamasını istiyordu.

— 25 —

Avukatlar duruşma salonuna döndüler. Jüri üyeleri halâ dışarıda idi. Salonda birkaç gerçek dinleyici göze çarpıyordu. Bunlar kutudan adları çıkmayan jüri adayları değildi. Gerçekten, olup biteni görmeye gelmişlerdi. Çoğu küçücük katlarda veya kiralık odalarda oturan yaşlı emeklilerdi. Mahkemede taraflar daima, bütün tanıdıkların salonu doldurarak ortaya dökülecek rezaletleri duyacakları endişesini taşırlar. Ama çok gürültü çıkarmış cinayetlerin duruşmaları dışında pek dinleyici bulunmaz. Tabii, bir-iki emekli, arada bir uğrayan adliye muhabirleri ve genç avukatların dışında.

Pat Caton duruşma salonuna şöyle bir baktı. Şimdi daha rahattı. Ama Yargıç Haran'ın kendisini tanık iskemlesine çağırdığı zaman midesine sancılar gireceğini, boğazının kuruyacağını biliyordu.

Spencer ve Higgs masalarının üzerlerine açtıkları bir takım kağıtlara bakıp hararetli hararetli konuşuyorlardı.

Yargıçın gireceği kapı açıldı ve içeriye adliye polisi girdi ve "Ayağa kalkın" dedi.

Yargıç açık kapıdan girerek doğru kürsüsüne oturdu. Kravatı buruşuktu. Siyah cübbesi, kol düğmeleri ve parlaklığını kaybetmiş yüzüğü hemen dikkati çekiyordu.

Yargıç Haran herkesin yerine oturmasını ve salonda tam sessizliğin sağlanmasını bekledi. "Mr.Fernandez" diyerek mübaşiri çağırdı ve devam etti: "Tanıklar yemin ettiler mi?"

"Hayır efendim."

"Peki hepsini buraya getir."

Fernandez dinleyici sıralarının önünde oturan bir kaç kişiyi hemen ayağa kaldırdı. Sürünün başındaki çoban gibi hepsini toparladı. Kirby Morris de bu küçük kuyrukta yerini aldı yüzünü hakime dönerek elini havaya kaldırdı.

Truman Fernandez tanıkların karşılarına geçerek sağ elini havaya kaldırdı ve sormaya başladı: "Gerçeği, bütün gerçeği ve yalnız gerçeği söyleyeceğinize yemin ediyor musunuz? Allah yardımcınız olsun."

Her tanık ayrı ayrı "evet" cevabını verdiler ve ellerini indirdiler. Kirby Morris de yerine döndü.

Yargıç Haran hemen ihtarla bulundu: "Bir dakika. Ne zaman oturacağınızı ben söylerim. Bekleyin."

Kirby hemen döndü. Heyecanlanmış ve sıkıntısı belirli şekilde artmıştı.

Yargıç Haran tanıklara hitaben kısa bir konuşma yaptı: "Bu davada çok önemli rol oynayacaksınız.." Yargıç hem konuşuyor, hem de Kirby'e bakıyordu. Haran sözlerine devam etti: "Çağırılıncaya kadar sizlere ayrılmış bir odada bekleyeceksiniz. Asla, tekrar ediyorum asla, birbirinizle veya başka kimselerle tanıklık yapmadan önce ve sonra konuşmayacaksınız. Duruşma salonunda oturmanız kesinlikle yasaktır. An-

laşıldı mı?" Yargıç Haran sustu ve tanıklara söylenenleri iyice hazmetmeleri için yarım dakika süre tanıdı.

Kimseden bir soru gelmedi. Kirby, Pat Caton'a kaçamak bir şekilde baktı. Kadının yüzünde sık sık gördüğü ve nefret ettiği ifadeyi gördü, Pat dudaklarını çarpıtmıştı. Başka zaman olsa çıngıraklı bir kahkaha patlatacağından şüphesi yoktu.

"Mr.Fernandez, bunlara tanık odasını gösterin" dedi Yargıç Haran. Mübaşir tanıkları toparlayıp sessizce odadan çıkarıncaya kadar yargıç Haran'ın gözü onlardaydı. Yargıç daha sonra avukatların masasına döndü ve "Beyler hazır mısınız?" diye sordu. Yargıç Haran bayram yemeğinde sofraya konan kızarmış hindiyi ailesinin fertlerine dağıtmaya hazırlanan bir babaya benziyordu. Devamlı olarak ellerini birbirine sürerek ovuşturup duruyordu.

Erickson ayağa kalkarak "Davacı taraf hazırdır sayın yargıcım" dedi. Spencer'de davalılar adına aynı cevabı verdi.

Yargıç kısaca "İyi" demekle yetindi. Daha sonra "Mr.Fernandez, jüriyi içeriye alın yargılamaya başlıyoruz" diyen yargıç Haran avukatlara hitaben birkaç kelime söyledi: "Beyler, ümit edelim ki bu davayı hiç gecikmeden bitirebilelim." Konuşurken Erickson ve Spencer'e bakıyordu.

İki avukat ayakta yüzleri jüriye dönük,büyük bir sessizlik içerisinde bekliyorlardı. 12 erkek 1 kadından kurulu jüri içeriye girdi.

Jüri ve avukatlar yerlerine oturduktan sonra Yargıç Haran ellerini birbirine kenetleyerek kısa bir açıklamada bulundu.

"Hanımefendi ve beyler" diye söze girdi ve "Davanın tarafları kısa birer açış konuşması yapma şansına sahiptirler." dedi "Kısa" sözünün üzerine özellikle basa basa yeniden tekrarladı. "Şunu size hatırlatmak

isterim ki şimdi duyacaklarınız dava ile ilgili iddialar değildir. Avukatlar size dava süresince ispat edecekleri meseleler üzerinde neler düşündüklerini açıklayacaklar. Eğer bu konuşmalar davayı anlamanıza yardımcı olursa mesele yok. Fakat söylenenlerle dinleyeceğiniz tanıkların anlatacakları arasında büyük farklar görürseniz tanığa inanın ve bunları aklınızın süzgecinden geçirin" Yargıç durdu ve jüriye hafifçe gülümsedi. Sonra yüzü gene asıldı ve Paul Erickson'a dönerek başı ile bir işaret yaptı.

Erickson sarı defterini aldı ortada avukatlara ayrılmış yere yürüdü. Dimdik duruyordu. Belli belirsiz boğazını temizledi. Ve davacı dul kadın adına konuşmaya başladı. Duruşma açılmıştı.

Erickson "Jüri üyeleri" diye söze başladı ve devam etti: "Bu dava müvekkilim Bayan Patricia Caton tarafından açılmıştır." durdu şöyle yarım bir dönüş yaparak G.Markham Hurst'ün yanında oturan kadına baktı. Pat yerinde kımıldadı, G.Markham Hurst elini kadının elinin üzerine koydu. "Duruşma sırasında müvekkilimin kocası Mr.Mryl Caton'un nasıl zamansız bir ölüm ile karşı karşıya kaldığını göreceksiniz. Kendisi Ruscaton'daki Domates Firmasının ortağı ve yöneticilerinden idi. Sık sık çıktığı iş gezilerinden birinde, kaldığı motel odasında ölü olarak bulundu. Vücudunda bir kurşun yarası vardı. Odada otomatik 45'lik tabancası da yerde duruyordu. Bunlar inkâr edilmeyecek gerçeklerdir". Durdu davacı tarafın avukatlarına göz attı. Spencer ve Higgs kendisini büyük bir dikkatle takip ediyorlardı.

"Mr.Caton davalı firma tarafından sigorta edilmişti. Bu iş için çeşitli poliçeler hazırlanmıştı. İşte burada karşınıza anlaşmazlık konusu bir poliçe ile ilgili olarak geldik. Bu poliçe ölüm olayından çok kısa bir süre önce hazırlanmıştı. Aslında bu belgenin hiç ola-

ğanüstü bir yanının olmadığını göreceksiniz. Biz size bunun gerçekten sıradan poliçe olduğunu ispat edeceğiz." Erickson sustu. Özellikle bazı jüri üyelerinin yüzlerine bakıyordu. Onlarla kişisel irtibat kurmak hevesindeydi. Daha sonra Pat Caton'a döndü.

"Bayan Caton poliçenin öngördüğü tazminatın ödenmesi için sigorta şirketine başvurmuş, ancak bu isteği reddedilmiştir." Erickson sanki suçluları göstermek istercesine Spencer ve Higgs'e bakmaya başladı. Sigorta şirketinin avukatları jürinin dikilen bakışlarından kurtulmak için garip hareketler yapıyorlardı.

"Sigorta şirketinin değerli avukatları size meseleyi kendi yönlerinden açıklayacaklar ve paranın neden verilmediğini bildireceklerdir. Bütün mesele Florida kanunlarından çıkmaktadır. Kanun herşeyi ile mükemmeldir. İçinde özel durumlarda yapılacak uygulamalara da yer verilmiştir." Avukat notlarını karıştırmaya başladı ve gerekli sayfaların arasına parmağını soktu.

"Kanunun özel durumlarla ilgili bölümünü basit kelimelerle size açıklayacağım. Kanun diyor ki; sigorta edilen kişi imzadan sonra iki yıl içerisinde intihar ederse herhangi bir ödemede bulunulmaz." Yeniden sustu konuşmasının etkisini arttırmak istiyordu. "Bu gerçekten, evet gerçekten iyi bir kanundur. Çünkü bu şekilde canından bezmiş bir takım insanların sigorta yaptırdıktan sonra yüklü bir tazminat bırakmak için, hiç değilse iki yıl, intihar etmeleri önlenmektedir." Erickson durdu ve jüri üyeleri arasındaki tek kadına baktı. Konuşmayı takip edip etmediğini merak ediyordu. Kadın üye bütün dikkati ile onu dinliyordu.

"Kanun koyucular, belki de iki yıl sonra sigorta yaptıran kişinin artık intihar etmeyi aklından çıkarabileceğini de düşünmüşlerdir. Ama kanun koyucu, gene de iki yıl sonra intihar eden kişi için bile bir ödeme yapıl-

masını emretmektedir."

Jüri üyelerinden biri, üst üste öksürmeye başladı. Erickson adamı tedirgin etmemek için konuşmasını kesti.

"Şimdi bizim davamızda değişik bir durumu önünüze sereceğiz. Mr.Caton sigorta edilmiştir ve ölmüştür. Ama intihar ederek değil, başka bir sebepten." Erickson parmağını havaya kaldırarak sallamaya başladı. Bu şekilde sözlerinin tesiri arttıracağını düşünüyordu.

"Sizlere Mryl Caton'un intihardan çok başka sebeplerden öldüğünü ortaya koyacağız. Ve..." sesini alçalttı. "Cinayet veya bir kaza sonucu meydana gelen bu ölüm, sigorta şirketini ödemede bulunmaya mecbur bırakacaktır. Hattâ imzanın mürekkebi kurumamışsa bile bu ödemeden kaçmaya imkân yoktur.."

Higgs özellikle Erickson'un son sözleri karşısında iyice huzursuz olmuştu. İtiraz etmemek için elinden geleni yapıyordu. Bir keresinde çok iyi hatırlıyordu. Bir adam dükkânına giren hırsız tarafından öldürülmüştü. Adamcağız daha sigorta kağıtlarını bile imzalamamıştı. Sigorta şirketi adamın karısına ödemede bulundu. Aslında buna mecbur olduğu için değil, fakat reklâm yapmak için böyle bir yola gitmekten çekinmemişlerdi. İsteselerdi, "İmza yok. Biz birşey vermeyiz" diyebilirlerdi. Ama yöneticiler, aralarında görüştükten sonra parayı verip kahraman gibi ortada dolaşmayı daha uygun buldular. Birkaç bin dolar ödediler ve milyonlar harcasalar yapamayacakları kadar büyük bir reklâm şansına sahip oldular.

"Sizlere bu değişik davaya karışmış kişilerin ifadelerini dinleteceğiz. Gene sizlere uzmanlar dinleteceğiz ve iddia edildiği gibi ölümün intihardan meydana gelmediğini açıklayacağız. Şunu hatırlatalım ki, biz buraya bir katil getirip itiraf ettirmeyeceğiz. Yani televizyondaki dizi film hikâyelerini yaşatmayı düşünmüyo-

ruz". Elini davalı avukatlara doğru sallıyordu.

"Mr.Spencer sizlere ölüm sebebinin intihar olduğunu anlatabileceği ümidindedir. Biz ise bu iddianın ne kadar yersiz olduğunu ispat edeceğiz. Sizlere Mryl Caton'un sinirli,kavgacı,sık sık başını belâya sokan biri olduğunu göstereceğiz. Mr.Caton, Connetcitcut'ta da kavga etti. Sizlerden isteğimiz tanıkları dikkatle dinlemeniz ve sonra kendinize "Acaba Mryl Caton nasıl öldü?" sorusunu sormanızdır. Eğer sonunda Caton'un intihar ettiğine kanaat getirirseniz sigorta şirketinin ödemeyi reddeden iddiasını kabul ediyorsunuz demektir. Yok, ölümün intihardan meydana gelmediğine karar verirseniz karşınızda dul bir kadın bulunacaktır." Erickson kağıtlarını toparladı çok sıcak bir tonda jüriye "Beni dinlediğiniz için hepinize çok teşekkür ederim" dedi.

Hızlı hızlı masasına doğru yürüdü ve Pat'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu.

"Çok iyiydi Paul" dedi G.Markham.

Yargıç Haran davalı avukatların masasına doğru dönerek "Mr.Spencer açış konuşması yapmak ister misiniz?" diye sordu.

Spencer yerinden yarım kalkarak "Sayın yargıcım davalı taraf bu hakkını kullanmayacak" dedi. Spencer ya jüri ile daha sonra konuşacak veya karşı tarafın bütün meseleyi ortaya koymasını bekleyecekti. Spencer daha sonra konuşmayı uygun buluyordu. Bu şekilde Erickson'un bazı iddialarını onun aleyhinde kullanmak şansına sahip olacaktı. Bu aslında çok yaygın bir uygulamaydı. Onun için Erickson ve G.Markham Hurst hiç şaşırmadılar.

"O vakit tamam" dedi Yargıç Haran "İlk tanığınızı dinleyelim Mr.Erickson."

Paul Erickson ayağa kalktı ve "Mr.Kirby Morris'i dinleyelim" dedi.

Adliye polisi "Kirby Morris" diye tekrarladıktan sonra tanık odasına gitmek üzere salondan ayrıldı.

Kirby Morris, polisin arkasında salona girerken ağzının kuruduğunu, boğazının yanmaya başladığını hissetti. Geldi tanık bölümünde ayakta beklemeye başladı.

Yargıç Haran kısa konuştu: "Mr.Morris, daha önce yemin etmiştiniz"

Kirby tanık iskemlesine oturdu.

Pat Caton Kirby'e bakıyor ve altına kaçırıp kaçırmadığını merak ediyordu. Biraz kaçırmıştı..

— 26 —

Kirby Morris tanık sandalyesinde oturmuş Pat Caton'u süzüyordu. İskemlenin uzantısı uzun kutu biçimi bir bölüme bağlıydı. Bu tanıklara bir çeşit güven veriyordu. Kirby ellerinin terlemesinden, boğazının kurumasından şikâyetçiydi. Kirby duruşma salonundakilerin kalbinin sesini duyup duymadıklarını merak ediyordu.

Paul Erickson avukatlara ayrılan yerde durdu ve ilk sorusunu sordu: "Lütfen isminizi söyleyin."

"Morris, Kirby Morris.."

"Ya yüksek sesle konuşun veya mikrofonun önüne gelin ki jüri üyelerinin hepsi sizi duysunlar Mr.Morris.." Erickson, şaşkın, heyecanlı tanığını daha da ezmek için gülümsüyordu.

"Kirby Morris" diye yüksek sesle tekrarladı. Kirby sesinin hiç de zannettiği gibi titremediğini hissedince sevindi.

"Adresinizi söyleyin."

Kirby oturduğu apartmanın adresini, kapı numarasını söyledi.

"Mesleğiniz.." Erickson sorularını bir makine gibi soruyordu. Kirby bütün bu soruları rahatlıkla cevaplıyordu. Erickson tanığa biraz nefes almak imkânı vermek için biraz durdu.

"Mr.Morris; Mr.Caton'un ortağı olarak Ruscaton Domates Yetiştiricileri firmasının yönetiminde görevli miydiniz?"

Pat Caton bu soruyu kafasında cevaplıyordu. Kirby domates ile el bombası arasındaki farkı bilmezdi. Ama ne de olsa "Tabii katılırdım" demesi gerektiğini düşündü.

"Yani sigorta dökümanlarının hazırlanmasında da hazır bulundunuz mu?"

"Evet efendim."

"Bu dava konusu olan sigorta poliçesi hazırlandığı sırada hazır bulundunuz mu?" Erickson bir an durdu sonra elindeki bir tomar kağıdı göstererek "İmzalamış mıydınız?" diye sordu.

"Evet efendim poliçeyi ayni gün ben de imzaladım."

"Bu ne zamandı?" diye sordu Erickson.

Spencer ayağa kalktı. Sonra yargıcın yanına gitti.

"Sayın yargıcım" diye söze giren Spencer "Tanığa zamanla ilgili bu tür sorular sorulmasın" dedi.

Paul Erickson ise Kirby'nin imza sırasında hazır bulunduğunu hatırlatarak saat gün ve benzeri zaman gösteren delillerin çok önemli olduğunu belirtti.

"Mr. Erickson devam edin" dedi Yargıç.

Spencer hiç sesini çıkarmadan yerine oturdu.

Paul Erickson tanığa dönerek "Eğer hatırlıyorsanız soruyu cevaplayın" dedi.

Kirby, Morris Erickson'a boş gözlerle bakıyordu. Sonra konuşmaya başladı: "Biliyorsunuz, sigorta poliçesi yani onunki ve benimki ayni günde çıkmıştı.

Onun şeyinden üç hafta önce..." durdu Pat Caton'a bakmaya başladı. Kadın yerinde büyük bir dikkatle tanığın hareketlerini takip ediyordu. Kirby "Ölümden önce" diyerek cevabını tamamladı.

Erickson bastırıyordu: "Ölümünden üç hafta önce mi?"

"Evet efendim. Benim poliçem de ayni zamanda çıkmıştı. Böyle hatırlıyorum." Morris yakınındaki jüri üyesine anlamsız bir şekilde gülümsedi. İçinden "Acaba bu adam yalan söylediğimi mi sanıyor" diye geçirdi.

"Mr.Caton'u iyi tanır mıydınız?" diye sordu Erickson.

"Evet efendim. Yıllarden beri."

"Karısını da mı?" Erickson Pat'ın oturduğu yana dönerek başını hafifçe salladı ve hızla tekrar tanığa döndü.

"Evet efendim bayan Caton'u da tanırım."

Morris, Bayan Caton'u ne kadar iyi tanıdığını söylediği zaman Erickson sevincinden salonun penceresinden kendini atmak istedi.

"Mr.Morris, Mr.Caton'u son görüşünüzde üzgün ve sıkıntılı mı idi?"

"Yani Ruskin'den kuzeye doğru yola çıktığı zaman mı?"

"Eğer son görüşünüz o zamansa, evet" diye açıkladı Erickson.

"Hiç bir şeyi yoktu" dedi Morris. Omuzlarını silkerek düşünüyormuş gibi yaptı. "Her zaman bildiğimiz Mryl'den farkı yoktu. Biraz sert ama hiç de anormal değil."

"Ne demek biraz sert?"

"Ha biliyorsunuz nasıldı. Hayatında hiç bir kibar söz söylemezdi. Yumuşaklık neydi bilmezdi. Bu kadar yolu tek başına yapmaktan sıkıldığını söylüyordu. Ama her zaman böyleydi. Ama kimsenin de kendisi ile

beraber gelmesini istemezdi."

"Ne zaman yola çıktı, Mr.Morris" Erickson çok dikkatli bir şekilde soruyordu "Geri döneceğini ümit ediyor muydunuz?"

Spencer hemen fırlayarak ayağa kalktı "İtiraz ediyorum. Bu soru tanığı.."

Yargıç Haran avukatın konuşmasını keserek "İtiraz reddedilmiştir." dedi sonra devam etmesi için Erickson'a işaret etti.

"Tabii döneceğini ümit ediyorduk. Hepimiz ayni kanaatteydik." cevabını verdi Morris.

"Fakat onu daha sonra hiç görmediniz."

"Evet sağ olarak görmedim." Kirby birdenberi Spottswood'un tabutunda uzanmış yatan Mryl'in soğuk makyajlı yüzünü hatırladı.

"Mr.Erickson" dedi Yargıç "Sorularınız tanığı sarsıcı olmasın"

"Peki sayın yargıcım" cevabını veren Erickson tekrar tanığa döndü, bu arada notlarına bir göz atmayı da ihmal etmedi. "Mr.Morris ortağınızın ölümü size birşey kazandırdı mı?"

"Kazanmak mı? Hayır efendim. Yine en azından doğrudan doğruya bir kârım olmadı."

"Yani dolaylı oldu mu demek istiyorsunuz?" Kirby, Pat'a baktı. Bir an heyecanlanmıştı. Erickson yavaşça Kirby'den bu tür duraklamalardan vazgeçmesini istedi.

"Tabii yani Mryl olmayınca bütün iş bana kaldı. Bu da beni patron yaptı. Dolaylıdan kastım budur."

Erickson başını salladı. G.Markham ile beraber davada dinlenecek her tanıktan nasıl faydalanacaklarını tespit etmişlerdi. Kirby için de özel bir senaryo hazırlamışlardı. Erickson soruları sıralarken Kirby ayni süratle cevap verecek, bu şekilde jürinin tanık üzerindeki dikkati dağılacaktı. Erickson G.Markham'ın yüzüne

baktı. Yaşlı avukat kaşını kaldırmıştı.

Erickson yargıçtan kendisine birkaç saniye müsaade etmesini istedi.

"Çabuk olun avukat bey."

Erickson G.Markham'ın yanına gitti ve kulağına "Bu aptal piçe inanmıyorum. Sen ne dersin?" diye sordu.

"Tamam istediğini aldın ondan." dedi G.Markham "Onun poliçeden haberi olduğunu ancak bu işten kâr edecekler içerisinde bulunmadığını ortaya koydun. Eğer Caton'un karısı ile münasebetinin bulunduğunu reddederse çok şanslıyız demektir." G.Markham o kadar yavaş konuşuyordu ki Pat bütün dikkati ile birşeyler duymak istediyse de hiç birşey kapamadı.

"O vakit çeksin gitsin" artık dedi Erickson. G.Markham "Olur" anlamında başını salladı. Erickson yerine dönerek sarı defterdeki notlarına baktı ve "Mr.Morris, hiç kimse Mr.Caton'un hayatını tehdid ediyor muydu?" diye sordu.

"Sayın yargıcım itiraz ediyorum. İtiraz ediyorum." dedi Spencer.

"Kabul edilmiştir."

Erickson "Başka sorumuz yok. Tanık karşı tarafındır." diyerek yerine döndü.

G.Markham genç arkadaşını hafif bir işaretle tebrik etti. Pat Caton ise hiç birşey anlamamıştı. Kirby'nin daha çok şeyler söyleyeceğini sanmıştı.

Yargıç Haran davalı tarafa dönerek "Mr.Spencer sorularınızı sorabilirsiniz" dedi.

Spencer ayağa kalktı ortaya doğru gidecekken bir an durdu Higgs'in kulağına birşeyler fısıldadı. Hemen Kirby'e dönerek sordu: "Mr.Morris, ortağınızın ölümünden sonra işiniz kötüleşmeye başlamış?"

Şaşıran Kirby "Kötüleşmek mi?" diye tekrarladı.

"Evet, biliyorsunuz birtakım para sıkıntıları."

"Domates işinde daima para sıkıntısı vardır Mr.Spen-

cer."

"Tabii efendim, yalnız firma ortağınızın kontrolundayken nasıldı, şimdi nasıl?"

"Efendim o zaman herşey onun elinin altındaydı. Onun yaradılışı böyleydi." cevabını verdi Kirby.

"Siz veya ortağınız defter tutar mıydınız?"

"Açıkça ikimiz de tutmazdık. Mryl yani Mr.Caton bu çeşit işleri benden çok daha iyi bilirdi. Ama eşi Pat ve Tampa'daki muhasebecimiz hesapları tutarlardı. Ben işin başına geçtikten sonra defter peşine düştüm. Mryl'in ölümünden sonra."

"Yani bu durumda Mr.Caton öldüğü günlerde maddi sıkıntı içindeyse bunu bilmenize pek imkân yok. Öyle değil mi Mr.Morris?" Spencer duruşma salonunun tavanına bakarak tanığa sanki herşey açıkta cevabın hazır demek istiyordu.

"Evet öyle fakat."

"Teşekkür ederim Mr.Morris" diyen Spencer cevabın uzamasına engel oldu". Peki Mr.Caton'un otomobilinde tabanca taşıdığını biliyor muydunuz?"

Kirby, yardım arar gibi Erickson'a baktı ama karşıdan hiç bir şey gelmedi. Erickson ve Hurst sorgunun tam ortasında tanığa işaretle de olsa akıl verilmeyeceğini bilecek kadar tecrübeliydiler.

"Evet biliyordum. Herkes gibi" Morris kendini savunurcasına cevap verdi.

Yargıç Haran müdahale etti: "Sadece sorulana cevap verin"

Spencer sorgusuna devam ediyordu: "Peki bu silâhla hiç ateş ettiğini gördünüz mü?"

"Bazan.."

"Nereye ateş ederdi?"

"Kendine değil tabii... Bu sorularla ne elde etmek istiyorsunuz?"

Yargıç Haran "Mr.Morris" diye bağırdı "Yalnız so-

rulara cevap vereceksiniz. Anlaşıldı mı beyefendi?"

"Evet sayın yargıcım" dedi Kirby. Tanık zorlukla yutkunmaya çalışırken Yargıç Haran'da masasında parmakları ile trampet çalıyordu.

Spencer sorusunu tekrarladı: "Mr.Morris, Mryl Caton nereye ateş ederdi?"

"Teneke kutulara, kuşlara.. Öyle şeylere işte."

"Yol levhalarına?"

"Bazan." Kirby iyice sıkılmıştı. Yargıca bakıyordu. Mahkeme salonlarına alışık değildi.

"Peki Meksikalılara?"

"İtiraz ediyorum, sayın yargıcım." diyen Erickson ayağa kalktı. "Burada Mryl Caton yargılanmıyor. Sorunun hedefini anlayamadım."

Yargıç Haran söze girdi: "Mr.Spencer bu sorunuzla ne demek istiyorsunuz."

"Ben sadece Mr.Caton'un silâhına yabancı olmadığını ve hattâ onunla başkalarına da ateş ettiğini ortaya koymaya çalışıyorum."

"Bana kalırsa sorularınızı silâh üzerine tevcih edebilirsiniz, ancak hedefler konusunu şimdilik bırakalım" diyen yargıç kararını bildirdi.

Spencer sorguya devam etti: "Silâhı kullanmaktan çekinmezdi değil mi?"

"Hayır efendim."

"Onu hep yanında taşırdı değil mi?"

"Evet efendim."

"Seyahate gittiği zaman yanından eksik etmezdi değil mi?"

"Evet efendim."

"Yani nereye giderse gitsin yanından eksik etmezdi, değil mi Mr.Morris?"

"Evet efendim."

Erickson tam itiraz etmek üzereyken Kirby soruyu cevapladı. Erickson bunun üzerine önündeki notları ka-

ıştırmaya başladı.

"Caton sinirli bir adamdı değil mi Mr.Morris?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani birdenbire kızardı değil mi?"

"İyi ve kötü günleri vardı. Bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Ve çok içerdi değil mi?"

"Böyle diyebilirsiniz." Kirby jüri üyelerinin sıralarına baktı. İki üyenin kızgın kızgın baktıklarını gördü.

"Yani bazan sarhoş olurdu değil mi?"

"İtiraz ediyorum."

"Kabul edilmiştir."

"Peki sözü değiştireyim. Mr.Caton bazan çekilmez olurdu değil mi?"

"Aynen, itiraz ediyorum."

"Kabul edilmiştir."

"Peki, Mr.Morris bana söyler misiniz sevdikleri için Mr.Caton büyük dosttu. Ama sevmedikleri için hiç de öyle değildi?"

"Bana kalırsa bu gereksiz bir yorum."

"Bazıları kendisinden korkmaz mıydı?"

Morris sözleri hemen doğruladı "Evet öyleydi.."

"Niçin Mr.Morris? niçin bazıları ondan korkardı?"

"Çünkü kızdığı zaman belâ kesilirdi. Onun için.."

"Fakat sakinleşince tamamen değişirdi. Doğru değil mi?"

"Doğru. Mryl gerçekten garip bir yapıya sahipti."

"Teşekkür ederim Mr.Morris. Başka sorum yok."

Kirby Morris, Spencer'in soruları kesmesi karşısında biraz tedirgin oldu. Pat'a yardımcı mı olduğunu, yoksa herşeyi berbat mı ettiğini bilemiyordu. Ümitsiz ümitsiz Paul Erickson'a baktı. Avukat yerinden kalkmak üzereydi.

"Mr. Morris" diyen Erickson konuşmaya başladı: "Mryl Caton bir çok kişiyi tanırdı. Bazıları ona kızmakta belki de haklıydılar."

Kirby omuzlarını kaldırarak "Olabilir" dedi.

"Ve bunlardan bir kısmı-o-kızdığı zaman yakınında bulunmak istemezlerdi"

Kirby başını salladı.

Yargıç Haran hemen ikaz etti "Soruları cevaplandırın ki zabıt kâtibi duysun efendim."

"Evet bulunmak istemezlerdi."

"Caton'un davranışları konusunda konuştunuz. Sizin de zaman zaman değiştiğiniz olmaz mı?"

"Bazan."

"Fakat siz bir psikiyatrist değilsiniz, değil mi?"

"Ne değil miyim?"

"Yani davranış değişikliklerini anlayacak özel bir eğitim görmediniz tamam mı?" Erickson, Kirby'in cevabını beklerken yumuşak yumuşak jüri üyelerine gülümsemeyi de ihmal etmiyordu.

"Hayır efendim."

"Ve Ruscaton'un yönetimini elinize aldığınızdan beri herhangi bir zarar tespit etmediniz değil mi Mr.Morris?"

"Hayır efendim."

"İşler iyi gidiyor değil mi?"

"Genellikle evet."

"Yani Caton ölmeden önceki günler gibi mi?"

"Öyle diyebilirim."

Teşekkür ederim Mr.Morris. Hepsi bu kadar." dedi Erickson "Bir dakikanızı rica edebilir miyim sayın yargıcım." Haran'ın cevabını beklemeden doğru G.Markham Hurst'un yanına giderek kulağına fısıldadı. "Başka birşey gerekli mi?"

Pat Caton uzanmış fısıldaşmayı dinliyordu. Kadın hemen söze girerek "Sorun bakalım Connecticut'ta-

ki İtalyan kızını biliyor muymuş?''

Erickson yılan görmüş at gibi bu sözlerden ürktü ''Hayır Pat..'' dedi. Spencer yargıca dönerek ''Başka bir sorumuz yok efendim'' dedi. Pat'a söylediklerini kimsenin duyup duymadığını merak ediyordu. Baktı, Spencer sırıtıyordu.

— 27 —

Yargıç Haran Kirby Morris dinlendikten sonra öğle yemeği için duruşmaya ara verdi. Adliye polisi jüri üyelerini birkaç blok aşağıdaki Jefferson Oteli'nde, kendileri için ayrılmış bir salona götürdü.

Erickson hiç vakit kaybetmeden binadan çıktı. Caddenin karşı tarafındaki otelin barındaki umumi telefona gitti. Bir numara çevirdi, bu arada caddeden gelip geçen kadınların bacaklarını seyrediyordu.

"Ben Paul, yemek tatili verildi. Büroda ne var ne yok?" karşıdan gelen cevabı dinledi. "Havlicek ile Dr.Campbell'i tutuyorsunuz değil mi? Bugün akşama doğru veya yarın sabah dinlenecekler. Ben sizi daha sonra arayıp tam zamanı bildireceğim.."

Erickson bu defa Tampa'nın telefon rehberini aldı. Sayfaları hızla açarak Havai Köyü Motelinin numarasını buldu. Daha ilk zilde karşıdan cevap geldi.

"318 numarayı lütfen" oda bağlanıncaya kadar biraz vakit geçti.

"Angela? Ben Paul Erickson. Öğle tatilindeyiz. Oraya gelip seninle konuşmak istiyorum. Daha sonra beraber mahkemeye döneriz. Yemek yedin mi? Tamam 1.30'a kadar zamanımız var. Hemen oda servisine birşeyler ısmarla. 15 dakikaya kadar yanındayım."

Erickson otomobiline atladı ve yola çıktı. Değişik görünüşlü, yüzme havuzlu motelin parkına arabasını çekti ve üçüncü bloktaki 318 numaralı odaya doğru yürümeye başladı.

Erickson yavaşça kapıyı çaldı.

İçeriden güçlü bir ses "Ne istiyorsun?" diye haykırdı.

"Angela. Ben Erickson."

Kapı açıldı ve Angela'nın yuvarlak İtalyan yüzü ortaya çıktı. Kadın henüz kilidin zincirini çıkarmamıştı. Erickson mahzun mahzun Angela'ya bakıyordu. Kadın zinciri çıkardı ve kapıyı ardına kadar açtı. Bayan Gaito tatlı tatlı gülümsüyordu.

"Gir içeri. Ne Allahım belâsı motel bu böyle. I.sınıp ha... Yüzme havuzu da var. Keşke kalın elbiselerimi getirseydim. Halâ kuzeye bakan yerlerde kar var. Yemeği ısmarladım. Hemen getirirler.."

O kadar hızlı konuşmuştu ki nefes nefese kalmıştı.

Erickson odaya girerken sordu "Yolculuk nasıldı?"

"Fena değildi. Biraz yorgunlukluydu. Her zamanki gibi işte" Aslında Angela bundan önce bir kere, Hartford'dan, Boston'a bir yakınının düğününe gitmek için uçağa binmişti.

"Dediğin doğru. İrafino da ayni uçakta mıydı?"

"Evet, o da 319'da kalıyor." Kadın başını sağ duvara çevirerek eliyle işaret ediyordu. "Ama şimdi sigara almak için aşağı bloklara indi."

Erickson umursamaz bir tavırla "Öğle yemeğine geleceğimi ona söyledin mi?" diye sordu.

"Evet, söyledim. Kendi kendini davet etmek istedi

ama özel konuşacağımızı belirttim."

"Bıraksaydın o da katılsaydı. Aklına başka şeylerin gelmesini istemem."

"Ben onun malı değilim" dedi Angela Gaito. Avukatın yanına biraz daha yaklaşarak, gözlerini gözlerine dikti.

"Yani buraya, mahkemede söyleyeceğin şeyler hakkında sana akıl öğretmek için geldiğimi sanmasını istemem."

"Tanıklık mı? Mahkemeye mi çıkacağım?" Kadının sesinde yapmacık bir heyecan havası vardı. Aslında haftalardan beri yargıç karşısına çıkacağını biliyordu.

"Daha önce söylemiştim ya.."

"Evet ama ben zannettim ki, yani o ilk sorgum vardı ya hani belki onu kullanırsın. Connecticut'taki, ben söylemiş o kız da yazmıştı."

"Ha evet ön sorgun. Tabii onu da kullanacağız. Ama ben herşeyi olduğu gibi jürinin önünde anlatmanı istiyorum." Erickson durdu sonra çok yumuşak bir şekilde "Bu Mryl için iyi olur." dedi.

Angela sessizce başını salladı. Motel odasının içi sahte acılı bir hava ile dolmuştu sanki.

Kapı çok resmi bir şekilde çalındı. Bu bir otel görevlisinden başkası olamazdı. Polis kapıları tekmelerdi. Dostlar çok ahenkli bir şekilde çalarlardı.

Angela hemen kapıyı açtı. Bir garson metal bir servis arabası getirmişti. Tabakların üzeri beyaz bir örtü ile kapatılmıştı. Garson içeri girdi bir köşede duran masaya servis yaptı.

Garson daha sonra cebinden bir kart çıkartarak Erickson'a uzattı. Erickson "318 Angela Gaito" diye yazarak soğuk suratlı garsona geri verdi.

Erickson bu arada cebinden bir dolar çıkararak adama uzattı.

"Teşekkür ederim" diyen garson kartı da alarak odadan çıktı. Ne Angela Gaito'ya ne de yatağa bakmıştı. Erickson garsonun işini bilirliğine hayran olmaktan kendini alamadı.

"Çin usulü yumurta ısmarladım" dedi Angela.

Erickson bir anda miğdesine ağrıların saplandığını hissetti. Gülümsemeye çalışıyordu. "Çok güzel Angela, Çin usulü yumurtaya bayılırım."

"Ve çay."

Erickson inlercesine "Ve çay" dedi. Daha sonra Angela için masanın yanına bir iskemle çekti. Kadın oturdu ve tabağının üzerindeki örtüyü kaldırdı.

Suratına yapışıp kalan o acılı gülümseme ile Erickson da kendi örtüsünü kaldırarak tabağında duran yeşil renkli şeye baktı. "Tam istediğim gibi" dedi. "Pek zamanımız yok. Mahkemeye gitmeden önce sana sormak istediğim birkaç şey var."

"Öt bakalım."

"Teğmen Casper ile yakınlığınız ne noktada?"

Angela birden çatalını fırlattı ve öksürmeye başladı. Bu arada ağzından bir koca parça yumurta masaya düştü. "Ne demek istiyorsun sen bakalım?"

"Sen ve o aynasızın, bu Mryl Caton'un pisliğinde neler çevirmek istediğinizi öğrenmek istiyorum." Erickson, sert bir şekilde Angela'ya bakıyordu. Kadın da gözlerini ona dikmişti.

"Ne yani Mryl'i biz mi hallettik? Ha, b... herif. Niye bunu yapalım? Benimle Mryl'in çok iyi dost olduğumuzu da biliyorsun.."

"Doğru; dostluğunuz adam Connecticut'a geldiği zamandı. Kalan gecelerde de Casper'in gönlünü eğlendiriyordun. Değil mi bebeğim?"

"Seni kokuşmuş piç kurusu avukat" diye haykırdı Angela. Hayvani sesler çıkarıyordu. "Ne zannediyorsun. Yani mahkemede istediğin gibi öteyim de, Mryl'in

evlendiği o pis karı sigorta şirketinden kucak dolusu para alsın değil mi?.. Tamam gideceğim mahkemeye ve Allahın belâsı jüri üyelerine Mryl'in kendi beynini nasıl dağıttığını anlatacağım. Hoşuna gidecek mi?"

Erickson birden Angela'yı durdurmak gerektiğini hissetti ve "Onu kendi kendine ateş ederken görmedin değil mi Angela? Şimdi sana inanıyorum" kalktı kapıyı açtı.

"Ne zaman mahkemede olacağım?"

"Ne zaman gönlün isterse bebeğim. Ama seni çağırıncaya kadar oturup bekleyeceksin." Erickson gülümseyerek odadan çıkmaya hazırlanıyordu.

Angela birden kendini boşlukta hissetti ve bağırmaya başladı "Peki beni Connecticut'tan niye getirttin?"

"Şu polisi namuslu olmaya zorlaman için. Tabii becerebilirsen."

Angela bir yandan başını sallıyor bir yandan da "Çok namussuz bir herifsin" diye söyleniyordu.

"Bak tatlım bu çeşit davalarda öyle yüksek idealler filan düşünülmez. Sonunda da tanıklar arasında dostluktan eser kalmaz. Bir yandan basamaklardan iniyor, bir yandan da İtalyan kadının gözünün bebeklerine bakıyordu.

Bir anda yan odaların kapılarından biri açıldı ve iriyarı bir adam gözüktü "Ne oluyor?"

"Casper?" Angela başını uzatmış adama bakıyordu.

"Kim var orada?" Siz Mr..."

"Erickson. Middlebrook'ta karşılaşmıştık."

"Tamam. Ne var ne yok? Yani dava filan.."

"Eğer hazırsanız sizi götüreyim" dedi Erickson. Polis teğmenini eliyle çağırıyordu.

"Oldu. Hazırım. Bir saniye ceketimi giyeyim" Adam kapıda kayboldu. Erickson'a "İçeri gel istersen" diye seslendi.

"Vaktimiz yok. Yargıç şimdi bağırmaya başlar"

Erickson başı ile hafifçe Angela'yı selâmladı. Kadın eli ile ayıp bir işaret yaptıktan sonra kafasını içeri sokarak kapısını kapadı.

Casper dışarı çıkarken "Angela ve Peabody ne olacak?" diye sordu.

Erickson elini polisin omuzuna dostça koydu. "Angela'ya şu anda ihtiyacımız yok." Casper'i otomobiline doğru götürüyordu. "Peabody'i benim ortağım mahkemeye getirecek. Oda kilidi ve zincir konusunda biraz daha ayrıntıya ihtiyaçları varmış."

"İrafino'yu çağırayım mı? Aşağılarda bir yerdedir."

"Bırak onu. Biraz Angela ile başbaşa kalsın." Erickson sırıtıyordu.

Casper biran durdu sonra konuyu değiştirdi. "Biliyorsun burası müthiş sıcak" dedi. Erickson'un otomobilinin yanına gelmişlerdi.

Erickson garanti verircesine "Daha da sıcak olacak" dedi.

— 28 —

Erickson ve Casper, G.Markham Hurst'ü duruşma salonunun önünde sinirli sinirli gezinirken buldular.

"Nihayet seni buldum Paul" dedi G.Markham. "Yargıç Haran duruşmaya başlamak üzere. Bu arada Dr.Campbell aradı."

Erickson yanındakini tanıttı "Bu, teğmen Casper."

Yaşlı avukat polisin elini sıktı "Sizi tanıdığıma memnun oldum teğmenim" diyerek Erickson'a döndü "Dr. Campbell'i yeni bir cinayetin soruşturması ile görevlendirmişler, onun için hemen tanık olarak dinlenmesini istiyor."

Erickson saatine bakarak "Şimdi mi?" diye sordu.

"Evet. Yargıç Haran'a durumu açıklarsak herhalde kabul eder."

Erickson tanıkların sırasını değiştirmenin kötü etkilerini biliyordu ama yapacak başka şey yoktu. "Teğmenim bu durumda sizin sıranız biraz gecikecek" dedi.

Teğmen omuzlarını silkerek bu değişikliği önemsemediğini belli etti.

"Doktor hemen geliyor mu?" diye sordu Erickson.
G.Markham başını sallayarak "Bir-iki dakikaya kadar burada olur" karşılığını verdi.
"Haydi gel bizim adli tıp uzmanını dinleyelim" diyen Erickson teğmen Casper'ı davacı tarafın tanıkları için ayrılmış odaya davet etti. "Teğmenim burada beklemeniz gerek. Anlarsınız değil mi?"
"Tamam efendim. Ama kim bu adli tıb uzmanı.."
"Dr.Mark Campbell. Brownstone Motel'e geldi. Odayı ölçtü ve bizim için araştırma yaptı.."
G.Markham söze girdi: "Ayrıca otopsi de yaptı."
Teğmen Casper şaşkın şaşkın sordu: "Otopsi mi?"
"Evet otopsiyi sigorta şirketinin adamı Dr.Leatherman yaptı ama Dr.Campbell de hazır bulunarak meslektaşına yardımcı oldu."
Teğmen Casper iyice heyecanlanmıştı "Ne zaman oldu bu iş?" diye sordu. Bir Erickson'a, bir G.Markham'a bakıyordu.
"Canı cehenneme. Ne bileyim aylar önceydi" dedi Erickson.
"Yani onlar şey birşeyler bulabildiler mi bari?" diye sordu Campbell.
"Vallahi yarı kokuşmuş bir cesetten ne çıkarsa.."
"Herhalde pek birşey bulamamışlardır. Aradan bu kadar ay geçtikten sonra, değil mi?"
Erickson kasten bu konuşmayı uzatıyor ve teğmen Casper'ın merakını alabildiğine körüklüyordu. "İsterdim Dr.Campbell'i dinleyeydin. Bu iki mezar kazıcısının Caton'un kokuşmuş tabutundan neler çıkardıklarını daha iyi anlardın. Bu adamlara bir kemik veya bir tek diş ver sana bütün olayı anlatsınlar."
Teğmen Casper sanki hiç umursamıyormuş gibi "Öyle olsun" dedi. "Connecticut'ta da bir-iki adli tıp uzmanı var. Genellikle eyalet polisi ile çalışırlar. Bazan gerçekten çok,ama çok ilgi çekici sonuçlar çıkarır-

lar.."

Erickson, Casper'ı odaya iteklercesine sokarken "Çok güzel teğmenim. Burada keyfinize bakın. Sizi ilk fırsatta çağıracağım.." dedi.

Teğmen söylenenlere uydu ve arkasına bakmadan sessizce odaya girdi.

G.Markham, Erickson'a yavaşça sordu, "Yuttu mu yani bütün bunları?"

"Onun işi tamam. Bindirmenin tam zamanı. Sahiden Campbell geliyor mu?"

"Burada. Koridorun sonundaki kütüphanede bekliyor" dedi G.Markham.

"Keşke Campbell'in söyleyeceklerini, Casper'a dinletseydik. Veya onu Havlicek ile karşılaştırsaydık." G.Markham hemen fikrini açıkladı "Havlicek'i ve Casper'ı tanık odasında başbaşa bırakabiliriz. Erickson yaşlı meslekdaşının sözleri karşısında pişkin pişkin sırıtıyordu.

G.Markham sözlerine devam etti: "Tabii Havlicek'e, yargıç önünde ne söyleyeceksen Casper'a ayni seyleri tekrarla demeyeceğiz. Ama gene de ikisini de ayni kafeste birkaç saat tutmanın faydaları var."

"Tabii ikisine de, dava konusunda konuşmamaları gerektiğini de hatırlatırız" dedi Erickson.

"Bu tenbih mahkemeyi memnun eder, onların da iştahlarını kabartır" dedi G.Markham. "Bundan sonra hemen Caton'dan söz etmeye başlayacaklarından şüphem yok."

"Havlicek nerede?"

"Küçük tanık odasında, kendini teğmen Casper'a takdim ediyordur herhalde."

Erickson yaşlı meslekdaşına hayran hayran bakıyordu. Önünden çekilerek duruşma salonuna girmesi için yol gösterdi.

İki avukat içeri girdikleri zaman Pat Caton yerine oturmuştu bile.

Erickson kibarca sordu "Yemek nasıldı?"

"Hazımsızlık çekiyorum. Siz avukatlar bu kadar pisliği dinledikten sonra hergün nasıl yemek yiyorsunuz şaşıyorum."

"Biz hergün o sizin sözünü ettiğiniz pisliklerle karşı karşıya değiliz" dedi G.Markham. "Bazı avukatlar duruşma günleri yemek yememekten ülser olurlar."

"Yok canım, sahi mi?"

Erickson salona şöyle bir baktı ve sordu: "Kirby nerede?"

Pat umursamaz bir tavırla "Duruşma salonunun havası onu hasta etmiş. Geri dönmeyecekmiş" dedi.

"Seni bu kavgada yalnız başına bıraktı" dedi Erickson.

"Allahın belâsı, evet. Tam Kirby'e yakışan bir iş. O...... çocuğu."

G.Markham kibarca elini Pat'ın omuzuna koyarak onu yatıştırdı.

Duruşma salonunun saati 1.30'u gösterirken kürsünün yanındaki kapı açıldı. Bir görevli "Ayağa kalkın" diye bağırdı.

Yargıç Haran girdi ve iskemlesine oturdu. Kâğıtlarını sıraya koydu, cübbesini düzeltti. Gözlüklerini taktıktan sonra avukatlara oturmalarını işaret etti. Gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. Sanki "Amerikan hükümetinin yemek saati bitti. Şimdi iş başında" demek istiyordu. "Hükümet" yakındaki Hilsborough Oteli'nden gönderilen peynir, ekmek ve elma yemişti.

Yargıç Haran patladı: "Beyler, hazır mısınız?" Spencer büyük bir ciddiyetle hafifçe yerinden kalkarak başını salladı.

"Sayın Yargıcım" diye konuşmaya başlayan Spencer "Yanınıza gelmek istiyoruz."

Yargıc Haran gözlüğünün üzerinden Erickson'u süzerek gelmesini işaret etti. Erickson ve Spencer kürsüye doğru geldiler. Hervey Higgs ve G.Markham yerlerinde oturuyorlardı.

"Ne var Mr.Erickson?"

"Sayın yargıcım. Davacı taraf, tanıkların belirtilen sırasının değiştirilmesini istiyor. Tanıklar bu şekilde daha rahat edeceklerdir."

"Tanıkları rahatlandırmak mı?" diye sordu Yargıç Haran. Sesinde alaycı bir ifade vardı. Amerikan Hükümeti cübbesini düzeltti.

"Evet efendim, tanık Dr.Campbell tıp fakültesinde ve diğer yerlerde çok meşgul. Onun hemen dinlenmesini isteyecektim.."

"Tamam tamam Mr.Erickson. Çağırın onu. Hemen çağırın" yargıç eli ile avukatları uzaklaştırırken Spencer tam bir şeyler söylemek üzereydi. Yargıç Haran avukata gülerek "İstersen itirazınızı zabıt kâtibine kaydettirin" dedi.

Yargıç polise emretti: "Jüriyi içeriye alın" polis, sessiz sedasız sıralanarak içeriye giren üyeleri yerlerine oturttu.

Yargıç Haran gözlüğünün üzerinden davacı avukatlarını süzüyordu. Erickson da yargıca bakıyor "Mr.Erickson, başlayın" demesini bekliyordu. Uzun bir bekleyişten sonra, Erickson herhangi bir başlama konuşması yapılmayacağını anladı. Ayağa kalkarak eline birkaç kağıt aldı ve öne doğru yürüdü.

"Davacı taraf Dr.Campbell'i dinletmek istiyor" dedi. Duruşma polisi kapıya doğru giderek doktoru çağırdı.

"Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti" önündeki kağıtlara birşeyler yazmakla meşguldü.

Çok alışık bir tavırla Dr.Campbell tanık kürsüsüne gitti elini kaldırarak yemini dinledi ve "Ediyorum" kar-

şılığını verdi.

Mark Campbell iskemlesine oturdu. Önündeki mikrofonu ayarladı. Jüri üyelerine büyük bir dikkatle bakıyordu.

Paul Erickson sorularına başladı "Lütfen adınızı söyler misiniz?"

"Mark J.Campbell."

"Göreviniz?"

"Tıp doktoruyum. Adli tıp uzmanıyım."

"Nerede çalışıyorsunuz?"

"Güney Florida Üniversitesi Tıp Fakültesinde."

"Tampa'da mı?"

"Tampa'da."

Erickson elindeki kağıtları düzeltti çok kibar bir tavırla tanığına bakarak "Dr.Campbell, jüriye eğitim durumunuzu anlatırsanız çok memnun olacağım." dedi.

Red Spencer yerinden hafifçe kalkarak "Davacı avukatı gereksiz yere Dr.Campbell'in uzmanlık derecesini ortaya koymaya çalışıyor" diye itirazda bulundu. Red Spencer hafifçe yerinden kalkarak "Davalı taraf Dr.Campbell'in uzmanlığından şüphe etmiyor" dedi.

Erickson gülerek yargıca döndü. Yargıç Haran, davacı avukatın itirazına önem vermeden Dr.Campbell'i dinlemeye hazır olduğunu belli etti.

"Ontario Queen Üniversitesi Tıp Fakültesini bitirdim. İhtisasıma Toronto Üniversite Hastanesinde başladım."

"Kanada'da mı?"

"Kanada'da" dedi Dr.Campbell gülerek. Avukatların bazan bu tür garip sorular sorması hoşuna gidiyordu.

Erickson kibarca başını sallayarak tanığa devam etmesini işaret etti.

"Daha sonra Boston Hastanesinde bir süre çalıştım. Massachusetts Hastanesinde ve Mallory Enstitüsünde görev yaptım."

"Bunlar hep Boston'da mıydı?"

"Evet efendim."

"Tamam" diyen Erickson elindeki kağıtlara bazı notlar aldı.

"Harvard Tıp Fakültesinde pataloji dersleri vermeye başladıktan bir yıl sonra New York Adli Tıp Başkan Yardımcılığına getirildim."

"Bu bir çeşit uzmanlık üstü eğitimi mi idi doktor?"

"Evet efendim. O yıl bir imtihana girerek Amerikan Pataloji Dairesinden adli top konusunda yeterlik belgesi aldım."

"Ayrıca genel patalojiden de, sertefikanız var değil mi?"

"Genel pataloji mi?" diye sordu Campbell.

"Evet, yani hastanelerdeki pataloji çalışmaları demek istiyorum."

Red Spencer ayağa kalkarak "Bana kalırsa Mr.Erickson tanığı eğitim durumunu anlatırken serbest bırakmalıdır" dedi.

"Eğer bu bir itirazsa Mr.Spencer kabul ediyorum" dedi Yargıç Haran.

"Teşekkür ederim sayın yargıcım."

"Mr. Erickson tanığa karşı biraz daha yumuşak davranın" dedi yargıç.

Erickson olur anlamında yavaşça başını eğdi ve devam etti. "Jüriye lütfen patalojinin bu iki dalı arasındaki farkları açıklar mısınız?"

Campbell iskemlesine iyice yerleşerek jüriye döndü.

Spencer ve Higgs bir anda gerçekten profesyonel bir kişi ile karşı karşıya bulunduklarını şimdi daha iyi anlıyorlardı.

"Hastane patalojisi şu şekilde açıklanabilir. Burada laboratuvarlarda vücut salgıları, dokular ve hastalığın hücreler üzerindeki tesirleri incelenebilir. Adli tıp ile ilgili patalojide ise ani ölümler, zehirlenmeler, cinayet-

ler, kaza sonu ölümler incelenir. Bir başka deyişle, sebebi açıkta olmayan ölümler incelenir." Dr.Campbell durdu. Jüri üyelerini tek tek gözden geçirdi. Hepsinin kendisini dikkatle dinlediklerini anladı. "Bazı durumlarda adli tabipler ırza geçmek ve benzeri seks suçlarını da incelerler." kadın jüri üyesi bu açıklama üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Dr.Campbell, siz bütün bu konularda uzmansınız değil mi?" dedi Erickson.

Campbell kısaca cevapladı: "Evet."

"Devam edin lütfen."

"New York Adli Tıp Başkanlığında yıllar süren çalışmalardan sonra Denver'den aldığım teklifi kabul ettim. 12 yıl da orada çalıştım."

"Orada Adli Tıp Başkan Yardımcısı olarak kalmadınız değil mi doktor?"

"Hayır, efendim. Orada bölüm başkanı oldum. Ayrıca Colarado Üniversitesi Tıp Fakültesinde adli tıp profesörlüğüne de getirildim." Campbell bir an durduktan sonra konuşmasını sürdürdü: "Colarado'dan, Güney Florida Üniversitesine Tampa'ya geldim."

"Dr.Campbell Üniversitedeki göreviniz nedir?"

"Yeni Tıp Fakültesinde, Adli Tıp Profesörüyüm."

"Ayrıca Tampa Adli Tıp kuruluşunda da çalışıyor musunuz?"

"Hayır efendim. Bu işi Hillsborough Hastanesi yürütüyor. Çok ilgi çekici ve güç olaylar ancak üniversiteye getirilir."

"Dr.Campbell bu eyalette çalışmak için izniniz var mı?"

"Ontario, Manitoba, Massachusetts, New York, Colarado ve Florida'da doktorluk yapma iznim vardır."

"Bir çok mesleki kuruluşun da üyesisiniz değil mi?"

"Evet efendim. Eyalet ve Milli Tıp ve Pataloji Derneklerinin üyesiyim. Bu kuruluşlarda çeşitli görevlerde

aldım. Bunları ayrı ayrı saymamı ister misiniz?"

"Hayır Dr.Campbell teşekkür ederiz." dedi Yargıç Haran "Mr.Erickson devam edin."

Paul Erickson çok yavaş bir tonda sordu: "Dr.Campbell otopsi nedir?"

"Otopsi, cesedin incelenmesidir. Buna organların kontrolu, ölüme sebebiyet veren hastalık ve başka bir sebebin bunlar üzerinde meydana getirdikleri değişiklikleri tespit etmek de girer."

"Meslek hayatınız boyunca çok otopsi yaptınız mı?"

Erickson hafifçe jüriye doğru döndü. Bir parmağını kayışına takmıştı.

"Binlerce Mr.Erickson."

"Bunlar arasında kurşun yarasından meydana gelen ölümler de var mıydı?" Erickson jüri üyelerinin yüzlerine tek tek bakıyordu.

"Evet efendim. Bir çok. Bunların içinde intiharlar, cinayetler ve kaza sonu vurulmalar da vardı."

"Mryl Caton'un cesedine de otopsi yaptınız mı?"

Pat Caton farkına varmadan eli ile ağzını kapamıştı.

"Evet otopside yardımcı olmuştum."

"Dr. Campbell bize bu otopsiyi anlatır mısınız?" Erickson rahatlamıştı. Yeniden hafifçe jüriye doğru döndü.

"Sizin isteğiniz üzerine Mr.Caton'un otopsisinde hazır bulundum." dedi Mark Campbell. Otopsiyi, Miami'den gelen Dr.Jerry Leatherman yaptı."

"Şimdi bize neden Dr.Leatherman'ın otopsi yaptığını söyler misiniz?"

Tecrübeli tanık cevap vermeden önce bir süre durdu. Bu soruya bir itiraz gelebileceğini düşünüyordu.

Red Spencer oturduğu yerden kalkmış "Sayın yargıcım buna itiraz ediyoruz."

"Kabul edilmiştir."

Erickson bastırıyordu: "Dr.Campbell, Dr.Leatherman'a yardımcı olduğunuzu söylemiştiniz?"

"Yardımdan çok, bu birlikte çalışmaydı."

"Dr.Leatherman ile Mryl Caton'un ölüm sebebi konusunda ortak bir karara vardınız mı?"

"İtiraz ediyorum."

"Tanık isterse bu soruyu cevaplandırabilir. Ama kendisinden başka hiç kimsenin görüşlerini açıklayamaz." Yargıç Haran Campbell'i uyardı.

Campbell yeniden iskemlesine yerleşti ve yüzünü Erickson'a döndü.

"İsterseniz cevap verin Mr.Campbell" dedi Erickson.

"Hayır efendim vermeyeceğim."

"Vermeyecek misiniz?" Erickson uydurma bir şaşkınlık havası içerisinde sordu.

"Evet efendim."

"Peki, efendim. Ancak başka bir sorum var. Bizim için başka bir araştırma yapmış mıydınız?"

"Evet efendim."

"Hukuk firmamızın isteği üzerine Middlebrook'taki, Brownstone Moteli'ne birkaç ay önce gittiniz mi?"

"Evet efendim gittim."

"Bu gezinizin sebebi ne idi efendim?"

"Mryl Caton'un cesedinin bulunduğu odayı görmek."

"Size odayı birisi gösterdi mi?"

"Evet otel müdürü."

"Adını hatırlıyor musunuz?"

Mark Campbell bir an durdu duruşma salonunun tavanına gözlerini dikti. "Onunla bir kere karşılaştım. Adı zannedersem Peabody idi."

"Kaç numaralı odayı gösterdi Dr.Campbell?"

"15 numarayı."

"15 numaralı odayı incelediniz mi? Dr. Campbell."

"Evet efendim."

Paul Erickson hızlanmıştı. "Bize neler bulduğunuzu lütfen söyler misiniz?""

Red Spencer ayağa kalktı "İtiraz ediyorum sayın yargıcım. Doktor motel odalarını veya benzerleri yerleri incelemek konusunda yetkiye sahip değildir" dedi.

"Dr. Campbell herkes gibi neler gördüğünü anlatacak yetkiye sahiptir sayın yargıcım" diyen Erickson itirazı yersiz bulduğunu ifade etti.

Yargıç Haran itirazı kabul etmediğini belirterek eli ile bir işaret yaptı. Sanki tatlıya üşüşen sinekleri kovar gibiydi. İki avukatı susturdu.

"Tek kişilik bir motel odasıydı. Devamında bir banyo vardı. Birkaç parça mobilya vardı. Dışarıya açılan bir kapısı ve yandaki odaya açılan ikinci bir kapısı vardı."

Erickson hızla masasına döndü bir sürü büyütülmüş fotoğraf alarak "Sayın yargıcım, davacı taraf bu fotoğrafların tanık tarafından açıklanmasını istiyor." dedi. Avukat fotoğrafları mübaşire uzatarak gösterilmesini istedi.

Mübaşir yargıca yanaşarak; "P–I'den, P–8'e kadar kayıtlı fotoğraflar" dedi.

Yargıç Haran zabıt kâtibinin de numaraları tespit etmesini istedi.

Erickson fotoğrafları Red Spencer'e de verdi. Davalı avukatları fotoğraflara bakıp hiç bir şey söylemeden iade ettiler. Erickson fotoğrafları daha sonra Dr.Campbell'e uzatarak "Bize her numaranın tespit ettiklerini açıklayabilir misiniz?"

Mark Campbell fotoğraflara hızla baktı ve soruyu cevapladı: "Evet efendim açıklayabilirim."

Paul Erickson sordu: "Bu fotoğraflar neyi gösteriyor efendim?"

"Middlebrook'taki Brownstone Motel'in 15 numaralı odasının çeşitli görüntüleri var. Bazılarında da ceset ve silâh."

"Bu fotoğrafları daha önce görmüş müydünüz Dr. Campbell?"

"Evet efendim. İçlerinden iki tanesini ben çekmiştim. Diğerlerini ise polis."

"Teşekkür ederim Doktor." diyen Erickson yargıca dönerek "Sayın yargıcım davacı taraf bunların delil olarak kabul edilmesini istiyor" dedi.

"Bir itirazınız var mı Mr.Spencer?" diye sordu yargıç.

"Hayır sayın yargıcım."

"Kabul edilmiştir."

"Dr.Campbell dikkatinizi tekrar bu fotoğraflar üzerine çekmek istiyorum. Bizi, yatak, kapılar, iskemle, çekmeceler, komodin ve diğer parçaların durumları konusunda aydınlatır mısınız? Eğer isterseniz jüriye daha detaylı açıklamalarda da bulunabilirsiniz"

Dr. fotoğrafları tek tek inceledi. Jüriye odadaki eşyanın durumları konusunda bilgi verdi. Bu şekilde hem jürinin dikkati çekiliyor, hem de dosya için gerekli zabıt tutuluyordu.

Erickson, Caton'u yatağında sırtüstü uzanmış gösteren fotoğrafı işaret ederek "Dr.Campbell, gömlekteki bu işaretler sizce neyin delilidir?" diye sordu.

"Eğer bunlar kan ise, atıştan sonra vücudun dikildiğini gösteren akıntı izleridir."

"Ayağa kalkmak?"

"Mümkündür."

"Caton da vurulduktan sonra kalktı mı acaba? Kan akıntısı aşağıya doğru. Fotoğrafa bakarak birşey söylemeniz mümkün mü?" diye sordu Erickson.

"Vurulan insanlar her şey yapabilir. Eğer kalbinden vurulmuşsa çok daha hızlı hareket edebilir." Campbell

fotoğrafları Erickson'a iade etti.

"Dr.Campbell dikkatinizi otopsiye çekmek istiyorum."

Doktor sessizce "olur" anlamında başını salladı.

Erickson ortaya doğru yürüdü durdu jürinin ilgisini çekmek istiyordu "Dr.Campbell Mryl Caton'un otopsisinde neler bulduğumuzu jüriye söyler misiniz?"

"Toprak altından çıkarılan tabutta orta yaşlı, beyaz, giyimli yarı çürümüş bir ceset gördüm." Jüri üyeleri sanki tek kulak olmuşlar öne doğru eğilerek büyük bir dikkatle dinliyorlardı.

"Niçin böyleydi?"

"Yani aradan üç ay geçmişti ve cesede daha önce otopsi yapılmamıştı."

"Kaç ay geçmişti doktor?"

"Hatırladığım kadarı ile üç ay-üçbuçuk ay."

"Bu kadar nerede kalmış acaba?"

"Mr.Caton Orangeburrow'da gömülüydü."

Bir jüri üyesi sandalyesini düzeltti.

"Gömülme cesedi bozmaz mı Dr.Campbell?"

"Bazı taraflarını bozar. Bu yer ısısına, neme, tabuta ve mumyalamaya bağlıdır."

"Daha önce de mezardan çıkarılmış cesetleri incelediniz mi?"

"Bir çok defa" dedi Dr.Campbell. Bir yandan da tırnaklarına bakıyordu.

"Mr.Caton'un cesedindeki bozulma ne derecedeydi Mr.Campbell?"

Mark Campbell, Pat Caton'a doğru bakıyordu. Kadın yere doğru eğilmişti. Ama kulakları, avukatı ile doktor arasındaki görüşmeyi büyük bir dikkatle dinliyordu.

"El ve ayak parmaklarında belirli çürümeler göze çarpıyordu."

"Şey miydi.. Kokmuş muydu?"

"İtiraz ediyorum."

"Reddedilmiştir." diyen yargıç Haran tanığa doğru eğilmiş büyük bir dikkatle dinliyordu.

"Çok değildi" dedi Campbell. Gözleri ile Erickson'a artık bu konuyu kesmesini anlatmak istiyordu. Campbell, daima bilimsel konuşur, sözlerini duygusal bir biçimde bitirmek isterdi.

Erickson ısrarlıydı. İlgi çekmek, bilgi vermek ve jüriyi eğlendirmeyi isterdi. Tanıklarını hep sıkıştırır fakat asıl darbeyi sonra indirirdi.

"Çok değildi ne demek?" diye sordu Erickson. Jüriye dikkatle baktı. Hepsi sorunun cevabını bekliyorlardı.

Doktor umursamaz bir tavırla "Kokmuştu" dedi.

Jüri üyeleri teker teker iskemlelerine yaslandılar. Suratlarını buruşturdular. Spencer tavana bakıyor ve kravatını düzeltiyordu. Pat gözlerini kapamıştı. G.Markham onu teselli için ellerini tutmuştu. Erickson ise sevincinden neredeyse havalara sıçrayacaktı.

"Daha sonra otopsiye başlayıp dokuları ve organları incelediniz mi?"

"Evet efendim."

Yargıç öne doğru uzanıp "Doktor bir dakika" dedi daha sonra yedek jüri üyesine dönerek "Mr.Cassidy" diye seslendi.

Duruşma salonunda hazır bulunanların hepsi 13. üyeye bakmaya başladı. Genç adamın yüzü kireç gibiydi. Mendilini ağzına bastırıyor başı arkada öylece oturuyordu. Gözleri kapalıydı.

Yargıç Haran yeniden seslendi "Mr.Cassidy iyi misiniz?"

Truman Fernandez ayağa kalkmış jüri bölümüne doğru yürüyordu.

Yargıç elini kaldırarak mübaşiri durdurdu.

Cassidy yavaşça "Efendim?" diye seslendi.

"Renginiz biraz beyaz da Mr.Cassidy. Biraz su ister misiniz?" Yargıç Haran, Fernandez'e işaret etti. Mübaşir elinde küçük kağıt bir bardakta soğuk su getirdi.

"Teşekkür ederim sayın yargıcım" dedi jüri üyesi "Doktor şey deyince biraz fena oldum." Durdu doktorun söylediğini tekrarlamak istemiyordu. "Doktor cesedi anlatmaya başlayınca.." sözlerini tamamlayamadan mendilini yeniden ağzına götürdü.

"Hiç birimiz bu konuyu zevkli bulmadık Mr.Cassidy. Hiç şüphem yok doktor elinden geldiği kadar konuyu yumuşatmaya da çalıştı." dedi yargıç Haran.

Cassidy şimdi daha iyiydi yargıca dönerek "Düzeldim efendim" dedi.

"Askerliğinizi nerede yaptınız Mr.Cassidy. Ölen veya yaralanan hiç kimse görmediniz mi?" diye sordu Haran.

"Hayır efendim. Mutfakta görevliydim" diye cevap veren Cassidy iskemlesine rahatça yerleşti.

Yargıç F.X.Haran durmuş James Cassidy'i inceliyordu. Ona gerçekten İrlanda asıllı katolik olup olmadığını sormak istiyordu. Tabii buna pek imkân yoktu. Haran Amerikalı olmaktan, sarı benizli komünistleri California kıyılarına yaklaştırmamaktan söz etmeye bayılırdı.

"Mr.Cassidy kendinizi bu tür tatsız şeyleri duymaya hazırlayın" dedi yargıç Haran.

"Evet efendim. Hazır olmaya çalışacağım" karşılığını verdi Cassidy.

"Tamam Mr.Erickson devam edebilirsiniz."

"Doktor, jüriye neler bulduğunuzu anlatır mısınız?"

"Siz Cassidy" diye bağırdı Haran "Eğer dayanamayacaksanız Tanrı aşkına salonu terkedin. Anlaşıldı mı?"

Yedek üye sessizce başını salladı. Yargıç Haran parmağını şaklatarak Erickson'a işaret etti. Avukat topu tekrar Campbell'e uzattı.

"Bir iç yara vardı. Giriş yeri belliydi. Yara sol göğüsteydi. Doku, akciğerler ve kalp zarar görmüştü."

Erickson sanki bir oyun oynuyordu. Doktora dönerek "Efendim kendi üzerinizde yaranın yerini jüri üyelerine gösterir misiniz?" dedi.

Doktor ayağa kalkmış işaret parmağı ile ceketinin sol yakasını göstererek Caton'un yarasının yerini tarif ediyordu.

"Ölüme bu yara mı sebep olmuştu?"

"Büyük bir ihtimalle" cevabını verdi Campbell. "Kalbinden vurulmuştu."

"Büyük bir ihtimalle dediniz. Yani ölüm için başka bir sebep de olabilir mi demek istediniz doktor?" Erickson yeniden jüriye dönmüştü.

Red Spencer iskemlesinden hızla kalkarak "İtiraz ediyorum" dedi.

"Reddedilmiştir."

"Evet... Beyin yumuşamış, karaciğer, pankreas ve akciğer çürümeye başlamıştı. Eğer mermi yarasından başka bir ölüm sebebi varsa bile gözümden kaçmış olabilir. Doktor durmuş Erickson'a bakıyordu "Tabii.."

Erickson acele ediyordu "Evet doktor?"

"Tabii, ölüm sebebi konusunda o anda başka bir şey düşünmedim. Göğüsünde bir mermi yarası vardı..." Doktor uzmanlığının verdiği bir otorite ile konuşuyordu.

"Yara ile ilgili diğer gözlemleriniz?"

"Cesedin ellerine çok dikkatle baktım ama barut lekesine rastlamadım."

"Peki doktor elde barut izi bulunmamasının anlamı nedir?"

"Bu durumda barut lekesinin bulunmamasının her-

hangi bir anlamı yoktur. Barut lekesi, atış sırasında elin namluya yakın olması halinde ortaya çıkar."

"Bunun anlamı nedir?"

"Büyük ihtimalle intihar."

"Ama siz barut izi bulamamışsınız?"

Red Spencer yerinden fırladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu "Sayın yargıcım bu sözlerin tamamına itiraz ediyoruz. Mr.Erickson, doktorun görmediği şeyler konusunda da fikrini sormaktadır."

"Kabul edilmiştir. Mr.Erickson sorularınızı dikkatli sorun. Tanık gördüğü veya görmediği şeyi söylesin. Yorum yaptırmayın."

Erickson büyük bir saygı ile "Peki efendim" dedi. "Doktor bulduğunuz başka yaralar?"

"Yoktu, efendim."

Erickson yüzüne çok şaşırmış bir ifade vererek "Çıkış yarası da yok muydu?"

"Hayır efendim yoktu."

Erickson çok bilmiş bir tavırla konuşmasını sürdürdü: "Sonra mermiyi buldunuz."

"Mermiyi Dr.Leatherman buldu."

"Ama bulunduğu zaman gördünüz değil mi?"

"Evet. Büyük bir dikkatle de inceledim. Aradaki kemiklerden birinin içindeydi. Oldukça da düzgündü."

"Neye benziyordu doktor."

"Ağırcaydı. Açık renkteydi. Üzerindeki kaplama sıyrılmıştı ve..."

"Kalibresi konusunda bir bilginiz var mı doktor?"

Spencer bağırdı "İtiraz ediyorum. Tanık balistik uzmanı değildir. Bu yüzden bu soruya cevap veremez."

"Kabul edilmiştir." Yargıç kaçamak tarafından saatine baktı.

Erickson şöyle kendine bir çeki düzen verdi ve tanığa biraz daha yaklaşarak sordu "Alkol-kan testi yaptınız mı doktor?"

"Hayır."

"Ceset çok mu bozulmuştu?"

"Bozulmuştu. Mumyalanmıştı. Uzun aylar mezarda kalmaktan çeşitli kimyasal değişikliklere uğramıştı. Bu durumda yapılacak kan-alkol muayenesinden hiç bir sonuç alınamaz."

"Yani bu durumda, Mr.Caton'un ayık mı, yoksa sarhoş mu olduğu konusunda kesin bir bilginiz yok?"

"Hayır yok."

"Dr.Campbell, mikroskopta doku incelemesi yaptınız mı?"

"Dr.Leatherman belli başlı organlardan mikroskop için parçalar aldı."

"Siz bunları incelemek fırsatını buldunuz mu?"

"Evet efendim. Dr.Leatherman Miami'deki laboratuvarında bunları bana da gösterdi. Beraber inceledik."

Erickson jüriye bakarak sordu: "Ne buldunuz?"

"İç yara. Affedersiniz giriş yarası oldukça yakındı."

"Niçin oldukça yakındı?"

"Çünkü küçük siyah materyal parçacıkları yaralı derinin uç kısımlarında gözüküyordu. Ayrıca yağ dokusunda da ayni şeyler vardı."

"Neydi bu siyah materyal?"

Adli tıp uzmanı durdu dudaklarını yaladı. Vereceği cevabı hazırlıyordu "Bana kalırsa bu namludan çıkan kirli parçacıklardı."

"Yani barut mu?"

"Belki. Büyük ihtimalle sıcak, yarı yanmış yağ. İki durumda da atıştan hemen sonra namlunun içinden birşeyler çıkar."

Erickson bir adım daha öne çıktı, uzandı, sesini alçalttı. Jüriyi sorusu ile tesir altında bırakmak istiyordu. "Yani doktor silâh deriye çok yakın mıydı demek istiyorsunuz?"

"Evet, yakından kastinizin ne olduğunu bilemiyorum. Ama bana kalırsa göğüsü ile silâh arasında ancak birkaç santim varmış."

"Silâh belki de birkaç santimden de daha yakındı. Değiyor gibiydi denilebilir mi?"

"Mümkündür. Ama ben şüpheliyim."

"Niçin?"

"Çünkü giriş yarasının deri uçlarında belirli bir yanma yoktu. Ayrıca kıllarda da yanma görülmüyordu."

"Yani atış yapıldığı zaman silâhın göğüsün sağında tutulduğunu düşünmüyorsunuz?"

"Doğru."

"Fakat intiharlarda genellikle namlu derinin sağında tutulmaz mı?" Erickson kağıtları arasında birşeyler seçti. Sonra hepsini yeniden düzene soktu.

"İtiraz ediyorum." Spencer artık bıkmıştı.

"Kabul edilmiştir." Yargıç da bıkmıştı.

Erickson G.Markham Hurst'ün yanına otururken "Başka sorum yok" dedi.

Red Spencer Hervey Higgs ile kısaca konuştuktan sonra ayağa kalktı ve ortaya doğru yürüdü. Sonra yeniden masasına döndü elindeki kağıtları bıraktı. "Hervey; Erickson, doktora karşı çok yumuşaktı" dedi. Daha sonra fısıldadı "Pislik kokuyor."

Higgs Erickson ve Hurst'e baktı. İkisi de dalmış konuşuyorlardı.

"Hakkın var Red" dedi Higgs "Ara iste. Havayı kokla. Belki Leatherman'ı çağırırsın. O buradayken Campbell'i sorguya çekersin."

"Onu şimdi nerede bulayım?"

"Paslanmaz çelikten, serin Miami morgunda. Başka nerede olacak?" Higgs, Spencer'i yeniden ortaya gitmesi için itekledi.

"Sayın yargıcım, davalı taraf kısa bir ara istiyor."

Yargıç Haran duvardaki saate baktı ve "Peki

Mr.Spencer 15 dakika ara veriyorum.'' Yargıç ayağa kalktı.

Duruşma polisi ''Ayağa kalkın'' diye seslendi. ''Amerika Birleşik Devletleri'' eteğini sürüye sürüye kapıdan çıktı. Erickson Red Spencer'e baktı. Meslek daşının suratında iğrenç bir sırıtma vardı. Umursamadı.

— 29 —

Spencer ve Higgs, Erickson'un önce çıkması için biraz beklediler. Spencer, "Herşey leş gibi kokuyor" diye düşünüyordu. Dava iyice cıvımıştı. Higgs ile konuşmasına devam ederken Erickson ile G.Markham salondan çıktılar ve doğru davacı tarafın tanıkları için ayrılan odaya yöneldiler. Daha kapıya varmamışlardı ki Teğmen Casper fırlayarak dışarıya çıktı. Biraz solmuştu ve şaşkındı.

"Hey teğmenim" diye seslendi Erickson. İçinden, şu adama "Seni ne böyle yedi bitirdi?" diye sormak geçiyordu. Havlicek kimbilir nasıl zehirlemişti zavallıyı.

"Oh, Mr.Erickson" dedi Casper şaşkın bir tavırla. "Sizi salonda sanıyordum."

"Ara verildi."

"Haa.." Casper'ın kafasından başka şeyler geçiyordu. Koridorda bir şeyler arıyordu.

"Ara verildi" diye tekrarladı Erickson "Bir şey mi kaybettiniz?"

"Yok, bir umumi telefon arıyordum." dedi Casper. Bir aşağı, bir yukarı bakmaya da devam ediyordu.

"Koridorun sonunda bir tane var. Asansörün yanında" dedi Erickson. "Aşağıda da bir telefon kulübesi göreceksin."

"Nerede? Evet... Teşekkür ederim" dedi Casper. Çok acelesi vardı. Köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Erickson güldü ve G.Markham Hurst'e göz kırparak "Bir koku aldın mı?" diye sordu.

"Endişe."

"Belki de panik. Kendisini sımsıkı yakaladığımızı anladı."

"İyi de, çok sıkma Paul" dedi yaşlı avukat "Bırakalım bizim için çalışsın. Eğer bu Casper ile çok derine gidersen ortaya bir cinayet davası çıkar. Yargıç Haran da bunu biliyor."

"Kimbilir. Belki de Casper yaptı bu işi."

"Bize ne? Bizim işimiz jüriyi Caton'un intihar etmediğine inandırmak. Ayrıca, Casper'ı nasıl suçlayacağız?"

"Kız problemi G.Markham." dedi Erickson "Bütün bunları bilirsin."

Yaşlı avukat biraz durdu. Kendisine artık pek hızlı çapkın denemezdi ama gene de işi bitmemişti. "Ben ve Teğmen Casper'ın kız meselelerimizi cinayet işlemeden halledebileceğimize inanıyorum."

"Ama sen metresini bir domatesçi ile ayni yatakta yakalamadın." dedi Erickson.

"O senin fikrin."

"Ayrıca" dedi Erickson "Benim Casper'ı suçlamaya da niyetim yok. Duruşma sırasında onunla biraz oynayacağım. Ama Spencer ve Higgs bu davayı kazanırlarsa o vakit canına okurum."

"Keser misin artık..." dedi Hurst yavaşça. Gözü ile kapının önünde duran karşı tarafın avukatlarını gösteri-

yordu. Genç avukatlar hemen gözlerini biribirlerinden kaçırdılar. Ama yaşlılar bir anda mırıldandılar "Bu o....... çocukları birşeyler çeviriyorlar..."

Erickson kapıyı açarak, G.Markham'a yol verdi. Havlicek ayakta gülerek onları karşıladı.

"Beyler sizi gördüğüme çok memnun oldum." dedi Havlicek. Hiç de gereği olmadığı halde ikisinin de ellerini kuvvetlice sıktı.

"Milan" dedi Erickson "Biraz şaşırdım."

Havlicek gözlerini açarak sordu: "Şaşırdın mı?"

"Casper" dedi G.Markham.

"Evet, Teğmen Casper." dedi Havlicek "Çok üzgündü."

"Biliyoruz. Ama niye?" diye sordu Erickson.

Havlicek kollarını iki yana açarak masum bir ifade ile "Gerçekten bilmiyorum." dedi.

"Onunla konuştunuz mu?" diye sordu Erickson. Sesinde uydurma bir acemilik vardı. Bu hal G.Markham'ı öksürttü.

"Evet... Evet. Onunla tatlı tatlı konuştuk. Emniyet müdürlüğü, cinayetler ve silâhlar hakkında."

Erickson umursamaz bir tavırla sordu: "Caton'dan söz ettiniz mi?"

Havlicek, bir Erickson'a bir de G.Markham'a baktı sonra suratına o koyun görüşünü takındı ve itiraf etti "Azıcık."

Erickson üzüntülü bir tavırla güldü: "Neler söyledin ona?"

"Genel olarak, davanın ne kadar ilgi çekici olduğunu konuştuk."

"Ve mermi konusunda?"

"Evet... Evet. Mermiden de bahsettik. Ona merminin ne kadar düzgün olduğunu, neye benzediğini söyledim. Teğmen Casper tecrübeli bir polis. Bu konularda bilgi sahibi."

"Peki niçin acele acele dışarı çıktı?" diye sordu G.Markham.

"Acele bir yere telefon etmem gerek dedi. Herhalde önemli bir iş" diye cevapladı Havlicek.

Erickson elini doktorun omuzuna koyarak "Vallahi Milan, pek umurumda değil. Belki de evde musluğu açık bırakmıştır. Onu haber vermeye gitti."

Havlicek şaşırmıştı "Musluk mu?" diye tekrarladı.

"Milan seni bugün geç saatlerde dinleyeceğiz" dedi Erickson "Spencer, şimdi Dr.Campbell'i sorguya çekecek daha sonra seni alacağız."

Havlicek sezdirmeden saatine bir göz attı. İç geçirdi.

Dinlenmeden önce, senin için birşey yapmamızı ister misin?" diye sordu G.Markham Hurst.

Havlicek dudağını sarkıttı, başını yavaşça salladı. Havlicek ve avukatlar mahkemede söylenecek şeyleri çok önceden defalarca gözden geçirmişlerdi. O yüzden ortada anlaşılmayan bir nokta kalmamıştı.

"Bir nokta var. Benim İngilizcem çok iyi değil. Onun için avukatlar benimle alay ediyorlar." dedi Havlicek.

Erickson Havlicek'in Macar aksanı ile kendisinin Chicago deyimlerinin mahkeme salonunda nasıl bir hava yaratacağını düşündü. "Havlicek, endişelenmene gerek yok. Mükemmelsin" dedi. Aslında Havlicek'in kırık İngilizcesi jüri üzerinde sempati bile uyandırıyordu.

Erickson tanık odasının kapısını açtı baktı. Spencer ve Higgs gözükmüyordu.

"Hiç şüphem yok şu anda Spencer Casper'i dolduruyordur" dedi Erickson.

"Benim de" dedi Hurst. "İnşallah konuşacak ilgi çekici şeyler bulmuşlardır."

Pat Caton onları bir aşağı bir yukarı bakarlarken yakaladı. "Birşey mi kaybettiniz beyler?" dedi.

"Daha değil" karşılığını verdi Hurst.

"Değerli rakiplerimizin nereye gittiklerini merak ediyoruz" dedi Erickson.

"Polisin arkasından gittiler. Zannedersem alt kata indiler" diyen Pat hem başı ile gittikleri istikameti gösteriyor, hem de yüzüne dökülen saçlarını arkaya doğru itiyordu. "Neyin peşindesiniz?"

"Bir çok şeyin. Ümidin" cevabını verdi Erickson.

"Bana dediklerinizden, hiç vermeyin. Ne Allahın cezası şeyler oluyor burada?"

Erickson Pat'a yaklaştı ve kulağına fısıldamaya başladı "Önlerine bir yem atacağız ve oltanın etrafında dolanmalarını bekleyeceğiz."

"Ne yemi?"

"Sus. Daha bitmedi. Onların isteklerini bir duyalım."

"Anlaşma mı?" diye sordu Pat.

G.Markham Hurst hemen söze girdi: "Uygun bir anlaşmaya itirazınız olmaz değil mi bayan Caton?"

"Evet fakat.." Pat durdu. Gülümseyen avukatların yüzüne bakıyordu. Ama hiç bir şey anlamadı.

"Herşey yakında ortaya çıkar" dedi Erickson. Genç avukat tanık odasının kapısını açarak Havlicek'e göz kırptı "Hazır ol Milan. İlk fırsatta seni çağıracağız."

"Burada bekleyeceğim."

"Evet. Milan... yani.."

"Ne var Paul?"

"Eğer Casper geri dönerse onu eğlendirmeye devam et."

"Eğlendirmek mi?"

"Biliyorsun işte.. Ona tanıdığın ünlü katillerin hikâyelerini filân anlat.."

Pat Caton dinleyicilerin duruşma salonuna girdiklerini gördü. Erickson'un kolunu çekerek "Paul içeri giriyorlar" dedi. Erickson omuzunun üstünden şöyle bir baktı ve başını salladı.

Ortağına dönerek "Pat'ı götürür müsün lütfen" dedi. "Ben biraz daha burada durup Red Spencer'in kimseyi ısırıp ısırmadığına bakacağım."

G.Markham, yumuşak bir hareketle kolunu Caton'un dul karısına uzattı. Erickson tanık odasının kapısını kapattı ve elindeki kağıtlara bakmaya başladı. Dışarıdan bakan biri gerçekten notları arasında birşeyler aradığını sanırdı. Ama onun gözleri koridorda Spencer'in dönüşünü bekliyordu.

— 30 —

Pat Caton yerini almış G.Markham Hurst'ün yüzünden birşeyler çıkarmaya çalışmaktaydı. Yaşlı avukat ince uzun parmakları ile yanaklarını tutuyordu. Kafası davadan uzaklarda bambaşka şeyler düşünüyordu.

Davalı avukatlarının masasında Hervey Higgs tek başına oturmuş Dr.Campbell'in dinlenmesi sırasında Spencer'in tuttuğu notları gözden geçiriyordu; Hervey zaman zaman kapıya bakıyor ortağının bir an önce içeri girmesini istiyordu.

Yan taraftaki küçük kapı açıldı yargıç Haran görülür görülmez herkes ayağa kalktı. Yargıç jürinin içeriye girmesini istedi. Haran avukatların masalarına bakmamıştı. Zabıt kâtibi Erickson ve Spencer'in ortada olmadıklarını görünce hemen yargıcın yanına giderek Amerika Birleşik Devletleri'nin kulağına birşeyler söyledi. Yargıç ani olarak iki boş iskemleye baktı. Hemen Hurst ve Higgs'i yanına çağırdı. Yaşlı avukatlar yavaş yavaş yargıcın kürsüsüne yaklaştılar.

"G.Markham, Hervey" diye söze başladı Yargıç Haran. Sesi hiç de dostça değildi. Avukatlar da kendisini ciddi bir şekilde başları ile selâmladılar. Hillsborough Barosu'nun üyeleri olmaları onları biribirlerine ilk isimleri ile seslenecek kadar yaklaştırmıştı.

Yargıç Haran gülümseyerek "Sizin ateş parçaları ortadan kaybolmuşlar" dedi. "Siz iki kahraman davayı yürütür müsünüz, yoksa polisi gönderip onları aratayım mı?"

Hurst ve Higgs biribirlerine baktılar. İkisi de cevap sırasını ötekine bırakmıştı. Nihayet Hervey eli ile bir hareket yaparak G.Markham'ın konuşmasını istediğini belli etti.

"Hervey'in ne istediğini bilemem ama ben Erickson'un dönmesini beklemekten yanayım" dedi sonra Higgs'e bakmaya başladı. "Ama sıra davalı tarafta, onun için seçmeyi onlara bırakıyorum."

"Sayın yargıcım" diye söze başlayan Higgs devam etti: "Duruşmanın gecikmesini istemem ama Spencer'in Dr.Campbell'i sorguya çekmesi konusunda anlaşmıştık."

Yargıç Haran kızgın bir şekilde sordu: "Peki nerede bu adam?"

"Zannedersem Erickson ile görüşüyor" diye cevapladı Higgs. Yaşlı avukat şöyle yarım dönüp baktı. Jüri yerini almıştı.

"Yani bir anlaşma ihtimalinden mi söz ediyorsunuz?" diye sordu Yargıç Haran.

"Bu her zaman mümkündür sayın yargıcım.."

Yargıç Haran yavaşça avuçlarını biribirine sürdü. Aslında her yargıç, dava jürinin kararına kalmadan tarafların anlaşmalarını isterdi.

"Belki de henüz tartışma noktasındadırlar" diye fikrini açıkladı yargıç Haran. Birden duruşma salonunun kapısı açıldı Erickson ve Spencer içeriye girdiler.

Erickson kibarca Pat Caton'a gülümsedi. Spencer sessizce duruyordu. Yaşlı avukatlar yerlerine döndüler. İki masada da bir fısıldaşmadır gidiyordu. Jüri üyeleri büyük bir dikkatle ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Yargıç Haran da, sekreterinin Mr.Fernandez aracılığı ile yolladığı bazı kâğıtları imzalıyordu. Yargıç Haran işini bitirdikten sonra avukatları süzmeye başladı.

"Beyler" dedi "Konuşmalarınızdan bizi de faydalandırır mısınız?" Sesinin tonu yeniden sertleşmişti. Erickson ve Spencer su içerken ürkütülmüş iki ceylan gibi şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

"Sayın yargıcım" diye söze girdi Spencer. "Davalı taraf başlamaya hazırdır."

"Tanığı sorguya çekmeye mi?" diye sordu Yargıç Haran. Biraz şaşırmış gibiydi.

"Evet efendim."

"Yani Mr.Spencer işe kaldığı yerden başlıyorsunuz?" dedi yargıç. Sonra duruşma polisine dönerek Dr.Campbell'i getirmesini istedi. Polis süratle salondan çıktı.

Pat Caton nihayet patladı ve "Neler dönüyor bu Allahın belâsı yerde, biriniz bana anlatın artık" dedi.

"Pat, şimdi yemin etrafına üşüşüyorlar. Şimdi biraz ipi gevşeteceğiz." dedi Erickson. Bir yandan da tatlı tatlı gülümsüyordu.

"İp nerede?"

"Şimdi duruşma salonuna girecek." Erickson başı ile Dr.Campbell'in gözüktüğü kapıyı işaret ediyordu.

Yargıç Haran tanığı uyardı: "Doktor biliyorsunuz daha önce yemin etmiştiniz?"

"Evet efendim" diyen Dr.Campbell kürsüsüne iyice yerleşti mikrofonu yaklaştırdı.

Spencer yavaşça yerinden kalktı ayni rahatlıkla ortaya doğru yürüdü "Dr.Campbell" diye söze başladı.

"Mryl Caton'un cesedinde, Dr.Leatherman ile beraber mermiyi bulduğunuzu söylemiştiniz."

"Mermiyi Dr.Leatherman buldu."

"Tamam efendim. Yani bulunan mermiyi siz de gördünüz."

"Evet."

"Peki, ne yaptınız mermiyi?"

"Yani hemen mi ne yaptık. Yoksa daha sonraki işlemleri mi bilmek istiyorsunuz?"

"Eğer biliyorsanız ikisini de efendim?"

"Ayrı ayrı mermiyi inceledik. Dr.Leatherman merminin taban kısmını işaretledi ve daha ayrıntılı incelemek üzere paket yaptı."

Spencer zabıt kâtibinin masasına doğru yürüdü ve orada durmakta olan üzerinde bir etiket yapışık tüpü aldı. Avukat zabıt kâtibi ile birşeyler konuştu. Daha sonra tüpü doktora verdi.

"Doktor size tanıtıcı etiketi konmuş bir numaralı delili verdim. Bunu daha önce görmüş müydünüz?" Dr.Campbell tüpü ve etiketi dikkatlice gözden geçirdi.

"Zannediyorum bu Dr.Leatherman'ın mermiyi koyduğu tüptür." Campbell davalı avukatına bakıyordu.

"Dr.Leatherman tüpe etiket yapıştırdığı zaman orada mıydınız?"

"Kesin olarak bilmiyorum efendim. Merminin tabanı tespit edildiği zaman oradaydım ama etiket konduğu zamanı pek hatırlamıyorum."

Spencer arkasını dönerek biraz yürüdü sonra aniden geri döndü ve "Lütfen tüpü açın ve bize ne gördüğünüzü anlatın Dr.Campbell?"

Yargıç Haran, Erickson'a "İtiraz etmeyecek misin?" der gibi baktı. Avukatın patlayacağından emindi. Ama beklenen olmadı. Doktor tüpün ağzındaki lâstik kapağı çıkardı. Tüpün içi pamukla doldurulmuştu. Ortada beyazımtrak bir metal parçası duruyordu.

Spencer hızlanmıştı "Doktor, içindekini boşaltın" dedi. Doktor mermiyi pamuklar içerisinden çıkardı gözden geçirmeye başladı. Sonra başını salladı.

"Bu o mermidir" Campbell en yakınındaki jüriye baktı ve "Söylediklerimi anladınız mı?" der gibiydi.

Spencer sordu: "Peki nereden bildiniz efendim?"

"Merminin tabanında JL harflerini gördüm. Bunun anlamı Jerry Leatherman olsa gerekir."

"Dr.Leatherman'ın parafını gördünüz yani "JL" mi?"

"Evet efendim."

Spencer durduğu yerde duvarları inceledi. Yargıç Haran'ın cübbesine, kol düğmesine, yüzüğüne baktı.

"Doktor bu mermiyi bize anlatır mısınız?" diye sordu Spencer.

Campbell bir avukata, bir de yargıca baktı. Doktor her hareketi ile tam bir profesyonel olduğunu ortaya koyuyordu. Karşı tarafın avukatına itiraz etmesi için zaman da tanıdı. Erickson da kendisine ayni soruyu sormuş ama bu konuda uzman olmadığı gerekçesi ile itiraza uğramıştı. Ama şimdi ayni soru bu defa karşı taraftan geliyordu. Erickson hiç sesini çıkarmıyordu. Spencer, Dr.Campbell'in mermi konusundaki fikrini zapta geçirtmek istiyordu.

"Şunu açıkça söylemek isterim ki, merminin şekli bozulmamıştır. Üzerindeki kaplama sıyrılmıştır. Açık renktedir. Oldukça büyük kalibreli bir tabancadan çıkmıştır."

"Yivler ve setler konusunda bir bilginiz var mı doktor?" Spencer bastırıyordu.

"Biraz. Teorik olarak biliyorum. Ama gerçek veya pratik bir fikrim yok."

"Jüriye bu mermi üzerindeki yivleri ve setleri söyleyebilir misiniz?" Spencer durdu ve Erickson'u incelemeye başladı. Erickson'un bırakınız itirazı, olan bi-

tenden memnun olduğunu görmek onu şaşırttı.

Mark Campbell biraz garip bir ifade ile sordu: "Yani şimdi burada mı?"

"Eğer sizce bir mahzur yoksa efendim." Spencer, Erickson'un yüzünde küçük de olsa bir bozulma çizgisi bulmaya çabalıyordu.

"Herşeyden önce karşılaştırma yapabileceğimiz bir mikroskoba ihtiyacımız var. Mr.Spencer bu çeşit bir açıklama için çok iyi bir aydınlatma sistemi ve ayni tabancadan çıkmış bir başka mermi gerekli. Başka türlü karşılaştırmalı bir yiv-set analizi yapılamaz."

Yargıç Haran "Mr.Spencer" diyerek konuşmayı kesti "Bu soru ile nereye varmak istediğinizi bilemiyorum. Büyük bir sabırla Mr.Erickson'un sizin bu sorularınıza karşı çıkmasını bekledim. Ama ben sizin devam etmenize taraftar değilim. Gerekirse ben itiraz edeceğim" diyen yargıç, cübbesini düzeltti, kol düğmelerini çekti, yüzüğü ile oynadı. "Bana kalırsa bu sorularınızı başka bir tanığa yöneltebilirsiniz. Daha önce yaptığımız görüşmede bir balistik uzmanının çağrılacağı söylenmişti; öyle değil mi?"

Spencer ve Erickson bir ağızdan "Evet efendim" dediler.

"Bu durumda Mr.Spencer, sorularınızı doktorun uzmanlık dalına yöneltin. Kendileri zannediyorum insan patalojisi uzmanıydı."

"Evet efendim. Doktora başka sorumuz yok." Dinleyiciler sırasından belirli bir mırıltı yükseldi. Spencer notlarını sıraya koyup masasına döndü. Biraz şaşıran yargıç Haran, Paul Erickson'u gözlüyordu. O ise gülümsüyordu.

"Bir isteğiniz var mı Mr.Erickson?"

"Hayır efendim."

"Beyler, o vakit tanığı serbest bırakabilir miyiz?" Yargıç avukat masalarını gözden geçiriyordu. Gördüğü

tek şey 4 avukatın da aynı anda olur anlamında başlarını sallamalarıydı.

"Dr.Campbell serbestsiniz. İfadeniz ve gösterdiğiniz işbirliği için mahkememiz size teşekkür eder" Yargıç Haran hafifçe gülümsüyordu.

"Teşekkür ederim sayın yargıcım" diyen Dr.Campbell mermiyi yeniden tüpe koydu, kapağını kapadı ve zabıt kâtibinin masasına bırakarak salondan çıktı. Doktor iki avukat masasına da bakmamaya büyük bir dikkat göstermişti.

Pat Caton şaşkın, doktoru gözleri ile takip etti. Kadın, Erickson'a dönerek "Şu hamile inek gibi gülmeyi bırakta Spencer'in neler çevirdiğini bana anlat?" diye sordu.

Erickson istifini bozmadan cevapladı "Yemi yutuyor tatlım."

"Peki niçin onu yakalamıyorsun?"

"Çünkü iğnemin ucunu sivriltiyorum."

"Neymiş senin iğnen?"

"Nefis bir Macar. Havlicek."

Pat büsbütün şaşırmıştı. "Bir Macar mı?" diye sordu.

"Niçin olmasın. Sen bir Macar ne demektir biliyor musun?"

"Neymiş?"

"Bu Macar özellikle İndiana'dan getirilmiş bir erkektir."

G.Markham da sıkılmaya başlamıştı.

Pat Caton şaşkınlıktan, şaşkınlığa düşüyordu. "Nereden dedin?" diye sordu.

"Bizimki Sun City'den" diye cevapladı G.Markham Hurst.

Yargıç Haran tok bir sesle "Mr.Erickson" diye seslendi.

"Davacı taraf Milan Havlicek'i çağırmak ister" dedi Erickson.

— 31 —

Duruşma salonuna giren Havlicek New Orleans'tan, Boston'a giden bir otobüs yolcusuna benziyordu. Gri elbisesi buruşuktu. Beyaz gömleği de ayni pejmürdelik içindeydi. Açık renkteki kravatı ip gibiydi. Ceketinin ceplerine bir sürü kağıt tıkıştırmıştı. Göğüs cebinde çok dikkatle yerleştirilmiş beyaz mendilinin arkasından kocaman bir tarak gözüküyordu.

Balistik uzmanı çok saygılı bir ifade ile yavaş yavaş yürüyordu.

Yargıç Haran emekli bir polis uzmanı tarafından teftiş edildiğini sandı. Havlicek yemin etti ve yargıcın ikazı üzerine tanık bölümüne geldi.

"Mikrofonu ayarlayabilirsiniz efendim" dedi Yargıç Haran. "Doğrudan doğruya mikrofona konuşacaksınız. Anlaşıldı değil mi?" Yargıcın sesi çok yumuşaktı. Havlicek bütün söylenenleri saygı ile yerine getirdi. Milan Havlicek kara cübbeli adamın "Gücü" temsil ettiğini anlamıştı. Uzun süreden beri polis ile yaptığı çalışma-

larda mahkemelerden daima korkmuştur.

Erickson gülümseyerek yerinden kalktı. Elinde notları vardı. Havlicek büyük bir ciddiyetle oturuyordu. İki eli yumruk yapılmış dizlerinin üstündeydi.

"Lütfen isminizi söyler misiniz?"

"Milan Havlicek."

"Şimdi nerede çalışıyorsunuz?"

"Emekliyim. Florida'da Sun City'de oturuyorum." Havlicek elini hafifçe kaldırmış Sun City'nin istikametini göstermeye çalışıyordu.

"Emekli olmadan önce ne iş yapıyordunuz Mr.Havlicek?"

"Chicago polis teşkilâtında Kriminolojist olarak çalıştım."

"Bundan başka?"

"İndiana Üniversitesi Polis Bilimi Profesörlüğü yaptım. Burada üç yıl kadar bulundum."

"Hocalık görevinize devam etmediniz mi?"

"Polis bilimleri benim için çok zevkli bir konuydu. Ancak genç polis koleji öğrencilerine balistik öğretmekten daha başka şeyler yapabileceğimi düşündüm" dedi Havlicek. Farkına varmadan gülümsemişti.

"Profesör Havlicek" diye söze girdi Erickson. Bu arada Spencer'in oturduğu yere de bir kötü bakış atmayı unutmadı. "Mahkememize Chicago polis teşkilâtındaki görevlerinizi söyler misiniz?" Avukat her jüri üyesinin yüzünü ayrı ayrı inceledi ve Havlicek'in uzmanlık listesinin onların üzerinde yaratacağı tepkiyi ölçmek istedi.

"Chicago polis teşkilâtında görevliyken birçok şey yapardım. Önce laboratuvar asistanı olarak çalıştım. Pek ilgi çekici değildi. Bir-iki parmak izi ve birkaç kimyasal analiz."

"Şimdi bunlar biraz daha karmaşık.." dedi Erickson.

"Tabii şimdi her bölümde doktorasını yapmış uzmanlar çalışıyor. Şişelerin üzerlerini okumak için bile kimya mühendisi olmanız gerek."

"Siz doktora yapmadınız değil mi profesör Havlicek?"

"Hayır."

"Kimyager de değilsiniz?"

"Hayır."

Erickson tanığın noksan yanlarını ortaya koymak istiyordu. Bu konuda Spencer'e bir boşluk bırakmak niyetinde değildi. Noksanlıklar karşı tarafca söylenirse jüri üzerinde bazı değişik tepkilere sebep olabilirdi.

"Chicago polis teşkilâtından ayrıldığınız zamanki ünvanınız ne idi?"

"Balistik Bölümü Şefi."

Erickson ısrarla sordu: "Şef mi?"

"Evet efendim."

"Profesör Havlicek, balistik bölümünün nelerle uğraştığını bize anlatır mısınız?"

"Balistik bölümü, ateşli silâhların tanımı, kontrolu, mermilerin incelenmesi, çekirdek ve benzeri parçaların gözden geçirilmesi ve mahkemeye gönderilecek delil mermilerin hazırlanması gibi işlerle uğraşır." Havlicek bu hızlı açıklamasının anlaşılıp anlaşılmadığını öğrenmek için durdu.

"Yani, size silâh uzmanı diyebilir miyiz?"

Spencer yarım kalkarak "İtiraz ediyorum" dedi.

"İtiraz reddedilmiştir."

"Cevap verebilirsiniz." dedi Erickson

"Bir silâh uzmanı mı?" diye soruyu tekrarlayan Havlicek'in sesinde belirli bir sıkıntının izleri vardı.

"Yeterli değil mi? Ha?.." Erickson tanığın jüri tarafından bu yönü ile tanınmasını istiyordu. Yoksa Sun City'den gelmiş, buruşuk elbiseli bir Macar göçmeni olarak değil..

"Öyle zannediyorum ki, bana bir silâh uzmanı diyebilirsiniz."

"Silâh ve balistik üzerinde herhangi bir makale veya kitap yazdınız mı?"

"Çekirdekler üzerinde ateşten sonra kalan izler ve ateşleme iğneleri konusunda bir makale yazmıştım."

"Bu yayınlanmış mıydı?"

"Evet efendim. Amerikan Polis Bilimleri Dergisinde."

"Başka yayınlarınız?"

Havlicek durdu salonun uzak köşesindeki duvarlara baktı ve "Suç Araştırması adlı ders kitabının ateşli silâhlar bölümünü ben yazdım." dedi.

"Peki efendim" dedi Erickson. Notlarına baktı "Herhangi bir meslek kuruluşunun üyesi misiniz?"

"Halâ Amerikan Adli Tıp Bilimleri Akademisinin üyesiyim. Bir zamanlar bir sürü polis bilimi kuruluşunun üyesiydim. Ama emekli olduktan sonra.."

"Anlıyorum. Bu Adli Tıp Bilimleri Akademisi, patalogların, kriminologların, uyuşturucu madde uzmanlarının da üye oldukları, Dr.Mark Campbell'in de içinde bulunduğu kuruluş mudur?"

"Evet efendim."

"Siz Dr.Campbell'i tanıyorsunuz değil mi?"

"Dr.Campbell'i uzun yıllardan beri tanırım. Kendisine saygım vardır. Kendisi çok mükemmel..."

"İtiraz ediyorum."

"Kabul edilmiştir."

Erickson çok dostça bir sesle devam etti: "Peki, Prof. Havlicek, görüyorsunuz Dr.Campbell'in değeri konusunda konuşamayacaksınız."

"Evet efendim."

Erickson bir an durdu daha sonra tanığa doğru uzandı "Prof. Havlicek, benim isteğim üzerine hiç bir mermiyi incelemiş miydiniz?"

"Evet efendim."

Erickson ileri doğru yürüdü zabıt kâtibinin masasından küçük bir tüp aldı. Yapmacık bir tavırla tüpü tanığa uzattı.

"Size bir numaralı delili veriyor ve incelemenizi istiyorum."

Havlicek tüpü dikkatlice gözden geçirdi. Kapağını açmadan önce heyecanlanmıştı.

"Ortada bir mesele yok Prof. Havlicek. Tüpün içindekini inceleyebilirsiniz" dedi Erickson.

Havlicek büyük bir itina ile mermiyi çıkardı parmakları ile yokladı. Yukarı doğru kaldırdı floresant ışığında da sağına soluna baktı.

"Efendim bu mermiyi daha önce görmüş müydünüz?"

"Evet görmüştüm."

Jüri üyelerinden birinin derinden bir iç geçirdiği duyuldu.

"Ne münasebetle?"

"Dr.Leatherman'ın bürosunda bu mermiyi görmek için Miami'ye gitmiştim."

"Bunu incelemenize izin vermiş miydi?"

"Mr.Spencer'den mermiyi incelemem için bir mektup almıştım."

"Bu bir mahkeme emri miydi?" diye sordu Erickson.

"Yani ne efendim?" diye sordu Havlicek.

Altı numaralı jüri üyesi dayanamamış makaraları koyvermişti.

"Yani siz, iki tarafın avukatlarının anlaşarak mermiyi incelemenizi istediklerini biliyordunuz, değil mi?" Erickson artık bu konunun bir an önce kesilmesini istemeye başlamıştı.

"Evet. Sizden bir mektup almıştım. Daha sonra Mr.Spencer yolladı." Havlicek yargıca bakıyor ve için-

den jüri üyelerini rahatsız edip etmediğini düşünüyordu. Yargıç Haran buz gibiydi. Tanığın söylediklerini dinlediği bile şüpheliydi.

Erickson sıkıştırıyordu: "Sonra ne oldu?"

Şaşkın Havlicek "Mermiye baktım." dedi.

"Biliyorum profesör. Ama mermiyi inceledikten sonra ne yaptın?"

"Büyük bir dikkatle baktım. Dr.Leatherman'ın dediği gibi merminin tabanında JL harflerini gördüm. Mermiye mikroskop altında da baktım. Yivleri setleri inceledim. Merminin yan taraflarındaki çizikleri tespit ettim. Her yerini gözden geçirdim." Havlicek arkasına yaslandı.

"Dr.Leatherman merminin nereden geldiğini söyledi mi?" diye sordu Erickson.

"Ha... Tabii... Bir cesetten çıkardığını bildirdi."

"Kimin cesedinden çıkardığını da belirtti mi?"

"Orangeburrow'da otopsi yaptığı bir adamdan."

Spencer yavaşça kalktı. Ellerini cebine soktu "Savunma, merminin Mryl Caton'un cesedinden çıkarıldığını bildirir, sayın yargıcım."

"Teşekkür ederim Mr.Spencer" dedi Yargıç Haran.

Erickson yeniden sorguya döndü "Peki Prof.Havlicek, mermiyi inceledikten sonra neye karar verdiniz? Ne düşündünüz?"

"Bana yanlış bir mermi verdiğini."

"Yanlış mermi mi?"

"Evet efendim."

"Neden yanlış mermi Prof. Havlicek?" Erickson jüri üyelerinin verilecek cevabı duymak için tek kulak kesildiklerini gördü.

Havlicek gülümseyerek omuzlarını kaldırdı "Çünkü mermiyi görmeye gitmeden önce siz bana davayı anlatmış ve adamın ordu tipi 45'lik bir tabanca ile vurulduğunu söylemiştiniz."

Erickson bastırıyordu: "Size başkası da buna benzer birşey anlattı mı?"

"Dr. Leatherman otopsiden ve tabancadan söz etti. Miami'de bulunduğum sırada herşeyi anlatmıştı."

"Peki, size yanlış mermi gösterildiğini nasıl anladınız?"

"Ben bu mermiyi gördüğüm zaman.." Mermiyi iki parmağı ile tuttu havaya kaldırdı. ".... bunu gördüğüm zaman kendi kendime bu bir 45'lik olamaz dedim."

"45'lik değil mi?" Erickson yapmacık bir şaşkınlıkla sordu. Daha sonra durdu söylenenlerin jüriyi de şaşırtmasını bekledi.

"Hayır efendim."

"Niçin merminin 45'lik olduğundan şüphe ettiniz?"

"Çünkü çok hafifti. Kaplaması yoktu. Ölçülere uymuyordu..."

"Bu konuda Dr.Leatherman'a birşey söylediniz mi?"

"Hayır efendim."

"Peki neden Prof. Havlicek?" Erickson sesine çok masum bir hava vermişti.

"Çünkü siz bana Miami'ye gitmeden önce mermi konusunda kimseye birşey söylemememi, hattâ Dr.Leatherman ile bile bu konuyu tartışmamamı tembih etmiştiniz."

"Kim size böyle demişti?"

"Siz ve Mr.Hurst.."

Spencer iyice tedirgin olmaya başlamıştı. Sanki iskemlesi ona batıyordu. Higgs ise gözleri kapalı öyle duruyordu. Erickson ise ortada keyifli keyifli kasılıyordu.

Erickson sevinçli bir şekilde sordu: "Peki merminin 45'lik olmadığını gördünüz. O vakit ne dediniz?"

"38'lik."

"Bir 38'lik mi?" diye tekrarladı Erickson..

Havlicek "Evet" anlamında başını salladı.

"Profesör Havlicek müsaadenizle size şu fotoğraflardan birini göstermek istiyorum." Erickson büyütülmüş fotoğraflar arasından birini seçti. İki jüri üyesi uzanmışlar fotoğrafı görmeye çalışıyorlardı.

"İşte Prof. Havlicek 5 numaralı delil.." dedi Erickson.

"Evet.."

"Bu fotoğrafta bir silâh görüyor musunuz?"

"Evet efendim. Bir, Amerikan ordu tipi otomatik 45'lik."

Spencer masasının arkasına geçerek fotoğrafa dikkatlice baktı.

"Fotoğrafta gördüğünüz silâh konusunda bilgi verir misiniz profesör?"

"Evet ateşe hazır bir tabanca."

"Niçin böyle diyorsunuz?"

"Çünkü görüldüğü gibi horoz geriye çekilmiş ve emniyeti açılmış." Havlicek herşeyi fotoğraf üzerinde eli ile işaret ederek anlatıyordu.

"Yani bu 45'likle çok kısa bir süre ateş mi edilmiş?"

"Belki. Ama şart değil." dedi Havlicek. Bir yandan da omuzlarını silkiyordu. "Eğer horozu çekmiş öyle bırakmışsa da ayni görüntü sağlanabilir."

"Bu mermiyi, fotoğrafta görülen tabancadan çıkmış başka bir mermi ile karşılaştırmak imkânını buldunuz mu?"

"Tabancayı Tampa'da bana verdiğiniz zaman inceledim. Mr. Spencer de oradaydı."

"Ve..."

"Tabanca ile yeniden ateş edilmesine gerek yoktu. Bu mermiyi görmüştüm."

"Ve siz bu merminin 45'lik bir tabancadan çıkmadığını biliyordunuz değil mi?"

"Tabii. Mermi bu tabancadan çıkmamıştı."

Erickson elindeki notlara baktı. Hemen hemen her-

şeyi sorduğunu gördü. Güvenli adımlarla G.Markham Hurst'ün yanına gitti. Şaşkın şaşkın bakan Pat Caton'a gözünü kırptı.

Daha sonra karşı tarafın avukatlarına bakarak "Tanık sizin Mr.Spencer" dedi.

Spencer ortada yerini alırken, bir yandan da Havlicek'e bakıyordu.

Yumuşak bir sesle sorguya başladı: "Mr.Havlicek. Size bu mermiyi bir başka uzmanda inceledi ve bir 45'likten çıktığını söyledi desem ne düşünürsünüz?"

"Yanılmıştır derim." Havlicek kendinden emindi. "Adı nedir bu uzmanın?"

Yargıç Haran hemen uyardı "Mr.Havlicek bırakın da soruları avukatlar sorsunlar. Sizin yapacağınız tek iş sorulara cevap vermektir."

Havlicek anlamsız bir gülümsemeden sonra "Evet efendim" dedi.

Pat Caton Erickson'a eğilerek kulağına fısıldadı. "Kim bunların balistik uzmanı Paul?" diye sordu.

"Eğer böyle biri varsa tanık listesinde göstermeleri gerek" karşılığını verdi Erickson.

Kadın belli belirsiz bir sesle konuştu: "Yani bunlar mermiyi incelettirmediler mi demek istiyorsun?"

"Evet. Leatherman'a inanıyorlar." Erickson gülerek Pat'ın kolunu sıktı.

Kadın iyice şaşırmıştı. Fısıldayarak "B.... herifler" dedi.

"Bu sigorta şirketleri araştırmada filan çok cimri olurlar" karşılığını verdi Erickson. G.Markham Hurst ikisine de şöyle bir baktı, kaşlarını çatarak susmalarını istedi.

"Mr.Havlicek, bu mermi fotoğrafta gördüğünüz tabancadan atılmış olabilir mi?" diye sordu Spencer. Avukat birden bire paniğe kapıldı. Sorgunun başta gelen prensiplerinden birini çiğnediğini anlamıştı. Bu;

alınacak cevaptan emin olmadan soru sormamaktı. Spencer'in paniği devam ediyordu. Havlicek durdu, dudağını öne sarkıttı, gözlerini kıstı.

"Belki. Mümkündür."

Spencer rahat bir nefes aldı. Sorusunu tekrarladı "Bu silâhla atılmış olabilir mi?"

"Evet; fakat rondelayı muhakkak şarjöre uydurmanız lâzım. Ama gene de ateşleme iğnesinin yeterli darbeyi vuracağından şüpheliyim."

"Rondelayı uydurmak ne demek?" Spencer bastırıyordu. Önüne birdenbire çıkan bu önemli şansı sonuna kadar kullanmak niyetinteydi.

"Bazen 32'lik bir mermi, 38'lik bir tabancada kullanılabilir. Ama mermi yuvadan küçük olduğu için üstünde küçük bir parça tuvalet kağıdı sarılarak yerine uydurulur. Ateşleme gerçekleştirilebilir. Ama ortaya alt-üst olmuş bir atış biçimi çıkar."

"Niçin, alt-üst olmuş?"

"Çünkü, 32'lik mermi, 38'lik tabancanın namlusuna geldiği zaman kendini yivlere ve setlere uyduramaz.."

"Söylediğiniz şeyler bizim davamızda da mümkün müdür?" Yani 38'lik dediğiniz bu mermi, 45'lik bir tabancadan atılmış olabilir mi?" Spencer iyice batmakta olduğunu anladı. Hervey Higgs'e yardım için baktı ama karşı taraftan hiç birşey gelmedi.

"Belki ama bu konuda kesin birşey bilmiyorum. Sadece bir 38'lik merminin 45'lik bir tabancadan atılabileceğini söyleyebilirim. Hele 38'lik otomatikse çok daha iyi olur diyebilirim."

"Bu 38'lik, bir otomatik tabancadan mı çıkmış?" Spencer terlediğini hissetti.

"Sanmıyorum. Bu mermi, bir normal tabanca mermisine benziyor. Ama gene de bilemiyorum." Havlicek elindeki mermiyi yeniden incelemeye başladı. "Bu

mermi konusunda kesin konuşmak çok güç.."

Spencer yaşlı arkadaşının yanına gitti ve fısıldamaya başladı: "Hervey, bırakayım gitsin mi? Ha, ne dersin?"

"Birşeyler yap artık. Herif senin mezarını kazmakla meşgul."

"Peki, yatağın ayak ucunda bulunan mermi kovanına ne dersin? Bu konuda birşeyler sorayım mı?"

Higgs gözlerini kapayarak kendini toparladı:"Ne kaybederiz? O Allahın belâsı şey burada. Fakat Erickson niye ortaya koymadı?"

"Bu onun işine yaramaz. Eğer bundan faydalanabilecek birisi varsa o da biziz. Bunu kullanacağım."

Spencer yeniden yerine döndü.

"Mr. Havlicek, şimdi söyleyeceklerimi dikkatle dinlemenizi rica ediyorum. Farzedelim bir adam heryeri kapalı bir motel odasında sırtüstü uzanmış yatıyor. Gene farzedelim ki, bu adamın ordu tipi bir otomatik 45'lik tabancası var."

Havlicek her cümleden sonra bir kere başını sallıyordu.

"Ve farzedelim, bu adam silâhı göğsünde tutarak tetiği çekiyor. Şimdi bize bu durumda boş kovanın nereye gideceğini söyler misiniz?"

"Peki, tabancanın kabzası ayağına doğru mu duruyor, yoksa yüzüne doğru mu?" diye sordu Havlicek. Bir yandan da manzarayı kafasında canlandırmaya çalışıyordu.

"Otomatik tabancanın kabzası ayaklarına doğru duruyordu. Silâhı iki eli ile tutmuş namluyu göğüsüne çevirmişti. İşte böyle.." Avukat hayali bir tabancayı tutarak göğüsüne götürür gibi yaptı.

Havlicek anladım demek ister gibi başını salladı. "Bu mermi nereye gider?" Olayı kafasında iyice canlandırmıştı.

"Nereye?" diye sordu Spencer.

"Yukarı ve ileri doğru.."

"Yatan adanın durumuna göre yerini söyler misiniz?"

"Başının iyice üstünden."

"Tabanı üstüne düşebilir mi?"

"Olabilir. Kovanlar bazan olmadık işler yaparlar ama gene de çoğu defa kendi istikametlerinde düşerler.." Havlicek hafifçe gülümsüyordu.

Spencer uzman tanığa uzunca bir süre baktı. Daha ileri gideyim mi diye düşündü. Sonunda Havlicek'i bırakmaya karar verdi. Bu Macar işi iyice karıştırmıştı.

Spencer "Başka sorum yok" diyerek yığılırcasına sandalyesine çöktü. Sanki 10 yıl ihtiyarlamıştı.

Erickson oturduğu yerden "Profesör Havlicek" diye seslendi. "Dolu bir 45'lik Colt'u açık kapıdan içeriye doğru fırlatsak, döşemeye çarparak patlayabilir mi?"

Soru bitmeden Havlicek olumsuz bir şekilde başını sallamaya başlamıştı. "Hayır. 45'lik Colt'un emniyet sistemi tetiğe bağlı olarak çalışır. Tetiği çekmeden hemen önce açılır. Döşemeye çarpıp patlayacağını hiç sanmam."

"Teşekkür ederim efendim." Erickson cevap sırasında ayağa kalkmış şimdi yeniden oturmuştu. "Başka sorum yok."

Yargıç Haran "Mr. Spencer?" diye sordu.

"Başka sorum yok" cevabını verdi Spencer "Ama bir saniye lütfen.."

Havlicek tanık iskemlesine yeniden oturdu.

"Bugün mermi konusundaki teorinizi bir başkası ile tartıştınız mı? Özellikle Teğmen Casper ile?"

Yargıç, birdenbire sorulan soruya ilgi duydu.

"Koridorun sonundaki küçük odada beklediğimiz sırada Teğmen Casper ile konuştum" dedi Havlicek. Hafifçe de gülümsedi.

"Mr. Erickson size kimse ile bu konuda konuşmama-

nızı söylememiş miydi?" diye sordu yargıç Haran.

"Evet efendim."

"Sayın yargıcım" diyerek ayağa kalkan Spencer konuşmaya başladı: "Profesör Havlicek ve Teğmen Casper odada biraraya geldikleri zaman henüz dinlenmemişlerdi. Bu yüzden soru konusunda konuştular diye kendilerini suçlayamayız. O anda ikisi de dinlenmeyi bekleyen tanıklardı sadece.."

Yargıç Haran Erickson'a şöyle bir baktı. "Mr.Erickson size konuyu Teğmen Casper ile tartışmanız için talimat vermiş miydi?" diye sordu.

"Hayır efendim. Bana tartışmamamı söylemişti" Havlicek'in yüzüne gene o koyun ifadesi gelmişti.

Yargıç, Havlicek'in ve Erickson'un yüzlerini dikkatlice inceledi ve "Artık bu işi bitirelim Mr.Erickson. Tanık çıkabilir. Mahkeme kısa bir ara verecek" dedi.

— 32 —

Herkes ayağa kalktı yargıç çıktı, polis jüriyi sıraya sokup kapıya sürükledi. Pat iyice kendinden geçmişti ve birden Paul Erickson'un eline yapıştığını hissetti.

Erickson kadının elini sıktı "Durum şimdi çok daha iyi" dedi. Genç avukat salonu terkeden jüriye bakarak "Şimdi herşey bitti deyip davayı bunların önüne koysak acaba ne yaparlar diye düşünüyorum" dedi.

G. Markham söze girdi: "Şimdilik bizden yana gözüküyorlar.."

Son jüri üyesi kapıdan çıkıyordu Erickson gözü o tarafta "Fakat hiç bir zaman belli olmaz." dedi.

"İşte ötekiler geliyor" dedi Pat.

Erickson hafifçe döndü ve Spencer ile Higgs'in ortaya doğru yürüdüklerini gördü. Erickson elini uzattı, Spencer de sıktı.

"Merhaba Paul" dedi Spencer "Bayan Caton, G.Markham şimdi konuşabilir miyiz?"

"Bütün dava boyunca başka birşey yapmadık zaten

Red" dedi Erickson.

"Doğru, şu son oturumdan sonra ileride ne yapacağımız konusunda ciddi bir şekilde düşünmemiz gerektiğini sanıyorum" dedi Spencer. Bir yandan da yüzüğü ile oynuyordu.

G.Markham, Hervey Higgs'in uzanan elini dostça sıkarken bir yandan da "Red, biz her zaman ciddi düşünceleri dinlemeye hazırız. Özellikle sigorta şirketlerinin düşüncelerine saygı duyarız" diyordu.

Higgs meslekdaşını uyardı: "Durun bakalım daha çek defterimi çıkarmadım."

"Peki aklınızdan ne geçiriyorsunuz?" diye sordu Erickson. Avukatın yüzündeki gülümseme kaybolmuş yerini korkunç bir şüpheye bırakmıştı.

G.Markham ve Hervey Higgs bir köşeye çekilip oturdular ve genç ortaklarını yüzyüze bıraktılar.

Söze Spencer başladı "Ben yani.. Profesör Havlicek'in sorgusu sırasında çok şaşırdım."

"Niçin? Bir önceki arada Teğmen Casper'in sizin kafanıza birşeyler soktuğunu sanıyordum." Erickson'un yüzü yeniden gülmeye başladı.

"Bırak Paul.. Şaka etmiyorum son gelişme beni gerçekten şaşırttı."

"Beni de" dedi Pat Caton.

G. Markham birden kadının elini tuttu. Görünüşte çok babaca bir davranıştı. Ama aslında susması için yapılan bir ihtardı.

Hervey Higgs olanı biteni bir anda hissetti..

Erickson etkili bir tonda sordu: "Peki Red. Kafandan neler geçiriyorsun?"

Spencer meslekdaşının yüzünü inceledi ve sonra konuşmaya girdi: "Davaya Mr.Caton'un ölümü konusunda ayrı düşüncelere sahip olduğumuz için başladık." Spencer bir an Pat'tan yana baktı. Kadın habire gözlerini indirip kaldırıyordu.

"Peki şimdi durum ne?" diye sordu Erickson.

"Evet, şimdi Havlicek, Dr.Leatherman'ın raporunda bile yer almayan birşey ortaya çıkardı."

"Yani ne? Doktor sizin adamınızdı. İsteseydiniz bir de balistik uzmanı tutabilirdiniz" dedi Erickson.

"Tabii, tabii, Yapabileceğimiz çok şey vardı. Fakat benim söylemek istediğim bu değil. İşin içine girdik artık çıkmak yok." dedi Spencer. "Fakat şu Havlicek'in 38'lik mermi ile ilgili sözleri. Hani insanı iki kaşının arasından vurmak gibi birşey.."

"Kalbinden" diye düzeltti Erickson.

"Evet. Fakat Paul" dedi Spencer "Teğmen Casper ile Angela Gaito'dan ne beklediğinizi çok merak ediyorum?"

"Casper ve Gaito mu?" diye sordu Erickson. Yüzüne çok masum bir ifade takınmıştı. "Hiç birşey. Hiç birşey Red.."

"B.... herif" dedi Spencer. "Bayan Caton affedersiniz, ama bunun söylediklerine inanmak çok güç.."

"İster inan ister inanma Red fakat o ikisinin de şimdiye kadar söylenenlere birşey katacağını gerçekten sanmıyorum" dedi Erickson. Bir yandan da Spencer'in yumuşayıp yumuşamadığını gözlüyordu. Yumuşamıştı. "Bir şey söyleyeyim mi Red, benim inanamadığım tek şey senin ve Hervey'in jüriyi ele geçirdiğinizi düşünmeniz.."

"Bir iki noktada açık verdik" dedi Hervey.

"Haydi oradan b... herifler. Bir-iki noktaymış. Sizde iyi biliyorsunuz ki bu Allahın belâsı jüri üyelerinden hiç biri sizin intihar hikâyenizi yutmak niyetinde değil. Açık yürekli olun. Burada oturmuş zamanımızı boşa harcamakla meşgulüz. İşte asıl dava bu.."

Spencer ve Higgs biribirlerinin yüzüne baktılar. "Peki" dedi Red Spencer "Hervey ve benim dava ile ilgili size söyleyecek bir iki sözümüz var. Anlaşalım. "Pat

Caton'un yüzüne baktı. Kadın taş gibiydi. O anda Pat, Kirby Morris'in nereye gittiğini düşünüyordu.

Paul Erickson bastırıyordu "Evet evet.."

Red Spencer hızlı hızlı konuşuyordu "Size 50 bin dolar teklif ediyoruz."

"Ellibin mi?" diye sordu Pat Caton. Kadıncağız heyecandan yutkunamıyordu. Pat'ın bu işten memnun mu olduğu yoksa canının mı sıkıldığı belli değildi.

Paul Erickson eline geçirdiği fırsatı kaçırmadan tekraladı "Evet ellibin."

"Bu aslında bitme noktasına gelmiş bir dava için oldukça büyük bir meblağdır" dedi Hervey Higgs.

"Tam tanıklarınızı mahkeme önüne çıkarmak üzereyken böyle bir teklifte bulunmanız biraz garip. Eğer bizim kötü durumda olduğumuzu düşünüyorsanız bekleyin de şu sizin tanıklar mezarınızı bir iyice kazsınlar" dedi Erickson.

"Dr. Leatherman ve otel müdürü Peabody'nin bize çok fayda sağlayacak şeyler söyleyeceklerine inanıyoruz" dedi Spencer. Sesine tehtid eden bir hava vermişti.

"Peabody... şaşkının biri, göreceksiniz" dedi Erickson.

"Peki sizin elinizde kim var Angela Gaito ve Teğmen Casper'dan başka?" diye sordu Higgs.

Erickson'un yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Size daha önce de söyledim. Biz bu iki Allahın belâsı tanıktan hiç birşey beklemiyoruz" dedi.

"Söyle bakalım niye tanıklarınızın işe yaramayacağını söylüyorsun?"

"Red" dedi Erickson "İstersen Havai Köyü Moteli arayalım. İkisininde hesaplarını kapayıp havaalanına gittiklerini öğrenirsin. Belki de Connecticut uçağına binmişlerdir bile."

"Pis herif" dedi Spencer. "Casper tanık odasında

öküz b....u gibi oturuyor. Onu gösteriniz için hazırladığınızı da biliyorum."

"Buyurun gidelim" dedi Erickson "Aç kapıyı kendisine bir merhaba de" Eli ile kapıyı gösteriyor bir yandan da meslekdaşının kolunu çekiyordu.

Spencer duydukları karşısında titriyordu. Yardım eder diye Hervey Higgs'e baktı o da ağzı açık öyle kalmıştı. Spencer özür dilemeye lüzum görmeden "O.... çocuğu" dedi. Koşarcasına odadan çıktı. Doğru tanık odasına gitti kapıyı adeta tekmeleyerek açtı. İçeride kimseler yoktu. Dışarı çıktığı zaman Erickson, Hurst ve Higgs'in duruşma salonundan çıktıklarını gördü. İyice şaşkınlaşan Pat avukatların arkasından geliyordu.

Erickson gülerek sordu: "Buldun mu onu Red?"

"Ele geçiremedim" diye cevapladı Spencer "Peki ne oldu bu Casper'a"

"Bana kalırsa Caton'un intiharından pek emin olmadığı için yeniden soruşturma yapmaya gitmiştir" dedi Erickson.

"Hemen Havai Köyüne bir telefon edeceğim" dedi Higgs.

Erickson cebinden bir jöton çıkarıp uzattı. Bir an Higgs jötona aptal aptal baktı daha sonra yürüdü gitti.

Erickson yanındakilere dönerek "Hep beraber gidip kendisine biraz moral verelim" dedi.

"Havai Köyü Motel mi?" diye sordu Higgs "Müşterileriniz arasında Casper var mı? Harrison Casper?" Higgs kızgın kızgın parmakları ile duvara vuruyordu. "Ne yaptı dediniz?" Higgs emir verir gibi soruyordu. Eli ile ahizenin ağız kısmını kapadı ve avukatlara dönerek "Resepsiyon memuru Casper'ın hesabını ödediğini ancak çıkışını henüz bildirmediğini söylüyor" dedi.

"Ne demek hesabını ödedi" diye sordu G.Markham Hurst "Bütün masraflarını biz karşılıyoruz."

"Bilmem. Karşıdaki adam öyle diyor."

Red Spencer bir yandan gerdanını okşarken bir yandan da ortağını sıkıştırıyordu "Ne yapıyorlar orada?"
"Odasını arıyorlar."
"Cevap var mı?" diye sordu Erickson.
"Hayır."
"O vakit Angela Gaito'yu sor" dedi Spencer.
"Ve Peabody'i" diye ekledi Erickson.
Higgs başını sallıyor bir yandan da cevap vermeyen odada çalan zili dinliyordu.
"Teşekkür ederim" dedi resepsiyon memuruna. "Lütfen Angela Gaito'yu arayın. G-A-İ-T-O" elini yeniden ağızlığa götürerek "Kadın henüz ayrılmamış" dedi. Higgs Eli ile trampet çalıyor, ayağını sallıyordu. Heyecanla "Bayan Gaito?" dedi "Halâ orada mısınız?" Higgs, Spencer'e yardım ister gibi bakıyordu. Spencer içinde bulunduğu çıkmazı anladı ve hemen telefonu kaptı.
"Angela? Ben Red Spencer. Bak, Teğmen Casper'ın davranışları konusunda biraz şaşırdık. Tanıklık için sırasını beklerken çekip gitmiş. Onu gördün mü? Konuştun mu?" Spencer olumsuz bir şekilde başını sallayarak meslekdaşlarına durumu anlatıyordu. "Sana ayrılacağından söz etti miydi?" Spencer gene başını salladı. "Peki kendisini görürsen beni veya Mr.Erickson'u acele aramasını söyle. Tamam Angela seni gene arayacağım hoşça kal." Ahizeyi yerine koydu ve ellerini cebine soktu.
"Şimdi ne yapacağız Paul?" diye sordu, Pat Caton. Dört avukat da varlığını bile unuttukları genç dula baktılar. Kadın bu sorusu ile yeniden parlıyordu adeta.
"Eğer Red ve Hervey aklı başında bir teklifte bulunmazlarsa duruşmaya gireceğiz" dedi Erickson.
Higgs hemen sordu: "Ne demek aklı başında?"
"Ne bileyim 250 bin ile 300 bin dolar arası birşey, olabilir." dedi Erickson. Pat Caton'un gözleri fal taşı

gibi açılmıştı.

"300 bin mi, sen benim papucumu ye" dedi Hervey "Bayan Caton çok affedersiniz."

"300 bin dolar için özür dilemenize gerek yok Mr.Spencer" dedi Pat.

"Biraz anlayışlı ol Paul" dedi Higgs "Yani bizden ne koparmak istiyorsun. Bizim de şirkete cevap vermek zorunda olduğumuzu biliyorsun."

"Benimle konuş" dedi Erickson.

"Bana kalırsa yargıçla konuşalım" dedi G.Markham. "Burada daha çene çalacaksak gidip aranın uzatılmasını isteyelim."

"Belki duruşmayı bugün kapatır." dedi Erickson.

"Saat dörtte mi?" diye sordu Higgs.

"Kendisine birşeyler olacağını söyleyelim" dedi Spencer.

"Bırak artık Red. İntihar iddianız üzerinde artık ısrar edemezsiniz. Bu mermi işinden sonra intihar artık geçerli değil." dedi Erickson.

"Ama şimdi çağıracak tanığınız yok." dedi Spencer.

"İhtiyacımız yok" dedi Erickson.

"Casper'a mı?" diye sordu Spencer.

"Evet. Ne verecek bize." diye cevapladı Erickson.

"Tamam" dedi Spencer "Casper'ı istemiyorsunuz. Peki kimi dinleteceksiniz? Peabody? Yoksa, Angela Gaito mu?"

"İkisinin de bize faydası yok.."

Avukatların pazarlığı duruşma polisinin Yargıç Haran'ın herkesi salona çağırdığını söylemesi ile bir an kesildi.

Erickson birden bire polise "Gidin ve yargıçtan odasında kendisi ile görüşmek istediğimizi söyleyin" dedi "Tamam Red" Spencer umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Yargıca deyin ki bir anlaşma zemini arıyo-

ruz. Kendisi ile de başbaşa bu konuyu görüşmek istiyoruz."

Duruşma polisi döndü salona girdi.

Hervey Higgs dikkatlice sordu: "Kafandan ne geçiriyorsun?"

"Ne düşündüğümü söyleyeceğim piç kuruları. Cebinizden çıkacaklar için bana yalvaracaksınız. Ama burada birşey yapmayacağım. F.X. Haran'ın hakemliğinde herşeyi öğreneceksiniz."

Spencer ve Higgs biribirlerinin yüzüne baktılar. Higgs omuzlarını kaldırarak "Tamam" dedi. Heyecanı yüzünden belliydi.

"Bana göre de birşey yok" dedi Pat Caton.

Paul Erickson kadının omuzlarını tuttu ve "Eğer birşey çıkaramazsak sen Yargıç Haran'a birşeyler söylersin.."

"Bilmem" dedi Pat Caton "Bu ihtiyar keçi kimbilir neler yapar."

Avukatlar ve kadın yargıcın odasına doğru yöneldiler. Erickson ve Spencer yüzyüze geldiler. Spencer yavaşça "Kimbilir belki de bizi Pat kurtarır" dedi.

Yargıç odasının kalın tahta kapısının üzerinde altın harflerle adı yazılıydı. G.Markham saygılı bir şekilde çaldı. İçeriden boğuk bir ses girmelerini bildirdi.

Kapıyı açtıkları zaman Yargıç Haran'ı kocaman masasının başında oturduğunu gördüler. Siyah cübbesini çikarmış onun yerine açık kahverengi önden düğmeli rahat yün örme bir ceket giymişti. Pat dedesinin de pipo içeceği zaman böyle bir ceket giydiğini hatırladı. Yargıç sabırsız bir şekilde "Girin girin" diye seslendi. Gözü Bayan Caton'a takıldı ve "Beyler, Bayan Caton'a bir sandalye verin" diye gürledi. Gözleriyle de odanın şurasına burasına konmuş sandalyaleri işaret ediyordu.

"Sayın yargıcım" diye Erickson söze başladı. Boğa-

zı kurumuştu. "Odanızda toplanmayı ben istedim. Anlaşma imkânımız olup olmadığını önünüzde tartışmak istedik."

"İşimi azaltacak ne yaparsanız beni sadece memnun edersiniz" dedi Yargıç Haran. Hafifçe gülümseyerek arkada bir tabağın içerisinde duran piposuna uzandı.

"Sayın yargıcım herşeyi ortaya koyacağımıza lütfen inanın." dedi Erickson.

"Tabii kısaca" dedi Yargıç Haran. Piposundan derin bir nefes çekti.

"Evet kısaca."

"Ne söyleyeceksiniz Mr.Spencer?" diye sordu Yargıç Haran. Kibritini sallayarak söndürdü ve yanındaki çöp sepetine fırlattı.

"Akla yakın herşeyi kabul edebiliriz yargıcım" diye söze başladı Spencer. Genç avukat gülümseyerek etrafındakilere çok rahat olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Yargıç Haran kaşlarını çatarak kadına sordu: "Bayan Caton. Siz bir anlaşmadan yana mısınız?"

Avukatlar Pat'ın yüzündeki tikleri gözlüyorlardı.

Kadın sinirli bir şekilde cevap verdi: "Paul, yani şey Mr. Erickson ne derse ben razıyım."

"Bayan Caton avukatlarınıza gösterdiğiniz güvene teşekkür ederim. Ancak şunu size tekrar hatırlatmak isterim ki bu dava doğrudan doğruya sizinle ilgilidir. Tabii kararlarınızı avukatlarınıza danışacaksınız" dedi Yargıç Haran. Gene hafifçe gülümsemiş eski bir pipo tiryakisi olduğunu meydana çıkaran paslı dişlerini göstermişti.

"Teşekkür ederim yargıcım" karşılığını verdi Pat "Mr. Erickson'un benim için elinden geleni yaptığını biliyorum ve kendisine teşekkür ediyorum." Aslında Pat'ın pek birşey anladığı yoktu ya..

"Peki, Mr. Erickson" dedi yargıç.

"Sayın yargıcım bu dava başından beri ilgi çekici gelişmelere sahne olmaktadır. Mr.Caton Connecticut'ta kapısı kilitli bir motel odasında ölü olarak bulundu. Herkes intihar ettiğine inandı" diye başladı Erickson.

Spencer meslekdaşının sözünü keserek "Ölüm kağıdını imzalayan doktor da ayni şeyi ifade etmisti" dedi.

"Peki Red. Ama yargılamalar boyunca bu adli tıp uzmanını mahkemeye çıkarmayı hiç düşünmediniz. Biliyorsunuz Dr. Fortunelli'nin durumunu değil mi?" Erickson tartışmayı yumuşatmak istiyordu.

"Beyler, jüri üyeleri küçücük bir odada bizleri beklerken sizin davayı burada tartışmanıza izin veremem. Eğer hangi noktalarda anlaşmaya vardığınızı söyleyecekseniz buyurun. Yoksa karşılıklı lâf atmak yok."

"Affedersiniz sayın yargıcım" diyen Erickson özür diledi.

"Bu davada, sigorta şirketi karşımızda bulunmaktadır" diye devam etti Erickson.

"Mr. Erickson, davacı tarafın kim olduğunu biliyorum" dedi Yargıç Haran. Kızmaya başlıyordu.

Erickson hiç birşey olmamış gibi devam etti: "Sigorta şirketi, poliçeye konulan zaman şartını öne sürerek bu intihar için ödemede bulunmak istememektedir."

Yargıç gözlerini kapamış yapmacık bir tavırla başını sallıyordu.

"Taraflar pataloji uzmanları buldular ikisi beraberce ceset üzerinde otopsi yaptılar. İşte bu sırada davacı taraf en önemli delili ele geçirdi." Erickson gururlu gurulu Spencer'e baktı. Spencer hiçbirşeyi umursamaz havasındaydı.

"Sayın yargıcım sizin de duyduğunuz gibi başından beri ortaya konan bütün iddiaların aksine maktul bir 45'likle değil, 38'lik bir mermi ile vurulmuştur. Bu durumda intihar iddiası silinip gitmiştir. Davaya daha fazla devamda bir fayda yoktur" Erickson büyük bir za-

fer kazanmışcasına yerine oturdu ve kollarını kavuşturup beklemeye başladı.

Yargıç Haran "Mr. Spencer?" diyerek karşı tarafın avukatına söz verdi.

"Yargıcım, Mr. Havlicek'in açıklamalarının bizi de şaşırttığını kabul ediyoruz. Merminin kalibresinin değişik olması çok ilginç" dedi Spencer "Ama Havlicek'in ifadesi sadece kendi düşüncesini yansıtmaktadır. Durumu gözden geçirtmek için bir balistik uzmanı getirtmeye hakkımız olduğunu sanıyorum."

"Kimi isterseniz getirin Red" dedi Erickson "Sanıyormusun ki ben Havlicek'in gerçeği söylediğine inanmasam onu tanıklığa çağırmazdım. Şimdi gerçekten bir uzmana ihtiyacınız var. Çağırın Dr.Leatherman'ı. Nihayet o da bizim patoloji uzmanımız ve mermi konusunda ilk uyarıyı da yapan adam."

"Campbell mi?" diye sordu Higgs.

"Evet Campbell. Otopsi sırasında merminin 45'likten başka şey olduğunu anlamış. Yazdığı raporda durumu bize iletti. Bundan sonra bir balistik uzmanına danışmak sadece iddiayı pekiştirmekten başka işe yaramaz. Campbell de bize yardımcı oldu." Erickson sırıtıyordu.

Spencer hemen söze girdi: "Ama Paul bütün bunlar gene de intihar ihtimalini ortadan kaldırmıyor."

"Ne yapmış yani adam. 45'lik tabanca ile 38'lik mermi mi sıkmış?" diye sordu Erickson.

"Olabilir. Merminin etrafına ince bir tabaka kalay kağıdı sarmış, ateşleme iğnesini de sıkıca yerinde tutmuştur." Spencer teorik olarak ölümün intihar sonucu olabileceğini anlatmaya çalışıyordu.

"Middlebrook polisi bu konuya da bakmış mı?" diye sordu Higgs.

"Tabii" diye cevapladı Erickson "Meselâ bütün bu Allahın cezası dava boyunca polis geldiği zaman yan

kapının kilitli olduğu konusunda kimse hiç bir şey söylemedi."

Spencer ve Higgs biribirlerinin yüzüne baktılar "Bunu biliyorduk." dedi Higgs. "Ama dava içerisinde gerçekten önemli bir yer tutmadığına inanmadığımız için ortaya koymadık."

"Sahi mi?" diye sordu Erickson. Gülümsüyordu. "Peki Angela Gaito'yu çağırmayı düşünüyor musunuz? Hani o geceyi anlatır da." Avukat Pat Caton'a baktı. Bu pazarlık sırasında hazır bulunmasa daha iyi olurdu diye düşündü.

"Paul, Angela'nın önemli olmadığını biliyorsun. İstediğini söyleyebilir ve sonra ikimiz bu sözleri çürütmek için uğraşıp duracağız. Kısacası bu kadını tanık olarak çağırmak sadece zaman kaybıdır." Spencer kendinden çok emin bir ifade ile konuşuyordu.

"Tamam. Kabul. İşte bu yüzden onu şimdiye kadar çağırmadık. Kendisini şehirde tutuyoruz. Ama bu kadına pek inanılamayacağı yolundaki sözlerinize katılıyorum."

Spencer yargıca dönerek konuşmaya başladı: "Efendim, davalı taraf 50 bin dolar teklif ediyor. Biz bunun iyi bir para olduğuna inanıyoruz."

"Bana kalırsa pek öyle değil Red?" dedi Erickson.

"Daha mı çok Mr.Erickson" diye sordu yargıç.

"Evet efendim çok daha fazla" dedi Erickson. "Meselâ; Mryl Caton'un öldüğü geceye dönelim." Erickson eliyle koluyla havada hayali şekillerde çiziyordu. "Mryl; Angela ve Vincent Irafino ile beraber odadaydı. Değil mi? Sonra Mryl, Vincent ile kavga etti. Peabody dinlenirse size bunu anlatır. Evet.. İrafino, Mryl'e 45'lik ile ateş etti. Tabii bu bir kazaydı. Ama biz şimdi bir çatı kuruyoruz."

"Bırak bunları Paul" dedi Erickson "Bu peri masalının içinde herhalde birşey var ki bizi buraya çağır-

dm."

"İnşallah öyledir" dedi Yargıç Haran.

Erickson iskemlesini yargıcın masasına biraz yaklaştırdı. Gırtlağını temizledi. "Ben durumu şöyle görüyorum" diye söze başladı. "Caton'un motel odasını bize anlatacak bir sürü Allahın belâsı insan var.." Pat yönünü değiştirdi fakat Erickson'u dikkatle takip etmekten de geri kalmıyordu. "Bitişik bir odanın bulunduğunu biliyoruz. Ayrıca öğleden sonra Caton ile Angela Gaito'nun caddenin karşı tarafındaki barda beraber oldukları konusunda da bir anlaşmazlığımız yok herhalde. "Avukatların yüzüne ayrı ayrı baktı. Hepsi doğru anlamında başlarını sallıyorlardı.

"Angela da bütün bunları kabul ediyor Paul" dedi Spencer.

"Doğru. Ama bana kalırsa bu hikâye baştan sona kadar b..... yani uydurma demek istiyorum sayın yargıcım." Hakime baktı ve gülümsedi.

"Peki, kadın kendini kurtarmak için biraz yalan söyledi diyelim. Peki sana ne oluyor Paul?" dedi Spencer.

"Hayır Red. Bak daha neler var dinle. Kadın, Caton'u tekrar odaya getirdi. Birlikte olmak istiyordu." Erickson Pat'ı gözlüyordu. Söylediklerini dikkatle dinliyordu. Spencer başını salladı ve öne doğru uzandı.

"Fakat Paul kadın onu vurmadı." dedi Hervey Higgs. "Angela ertesi sabaha kadar moteli terketmemiş. Eğer Mryl'i vurmuş olsaydı bir kaz gibi ortadan kaybolmaya çalışırdı."

"Tabii öyle yapardı." diye tasdik etti Erickson. "Yani yalnız olsaydı." Avukatlar önce biribirlerinin, sonra da Yargıç Haran'ın yüzüne baktılar. Yargıç buz gibiydi.

"Yalnız mı?" diye sordu Spencer. "Kadının yanında Caton'dan başka kim vardı ki?"

"Bu noktada İrafino ve Casper arasında bir seçme yapmanız gerek." diye açıkladı Erickson.

Higgs şaşkın bir şekilde "Casper mi?" diye sordu.

"Bana sorarsanız İrafino derim." Spencer başını sallıyordu. "Fakat Casper.."

Yargıç Haran sordu: "Bu Casper polis teğmeni olan değil mi?"

"Doğru sayın yargıcım. Fakat kendisi ayrıca Angela ile de ilgileniyor."

Spencer elini havada sallayarak "Boş lâf" dedi.

"Yoksa İrafino üzerinde mi duruyorsunuz?" diye sordu Erickson. "İki halde de bu bir intihar değildir."

"Paul İrafino'nun da bu işle bir ilgisinin olmadığını biliyorsun." dedi Spencer "Bu olayda cinayet ihtimalleri üzerinde duruldu ve hiç bir sonuç elde edilemedi."

"Ha" dedi Erickson sevinçle. "Kim tarafından üzerinde duruldu? Ve kimler cinayet ihtimali yok dediler?" Parmağını havaya kaldırmış Spencer'i hep oraya baktırmaya uğraşıyordu.

Spencer yavaşça "Polis merkezi" dedi.

Erickson parmağı havada öyle durmuş gülümseyerek başını sallıyordu.

"Hayır.. Hayır Paul" diye bağırdı Spencer. Erickson'un konuşmadan neyi ima etmek istediğini anlamıştı. "Beni Casper'in bir numaralı sanık olduğuna inandıramazsın."

"Tamam Red o vakit başka birisini bul." Erickson başarısından emindi. "Mesela Peabody'e ne dersin?"

"Allahın belâsı b....." diye küfretti Spencer.

"Yoksa hizmetçi kadın mı?" Erickson adeta oynuyordu.

"Bırak artık Paul. Çok ileri gidiyorsun. Casper niçin Caton'u vursun?" diye sordu Higgs.

"Angela" dedi Erickson.

"Elinde suçlamak için herhangi bir delil var mı?" diye sordu Spencer.

"Şu anda elimde birşey yok." dedi Erickson. "Ama bazı kötü düşüncelerim" var dedi.

"Tamam. Peki niçin İrafino olmasın?" diye sordu Spencer. "Eğer muhakkak bir katil imal etmek istiyorsan niçin İrafino olmasın?"

"Angela'nın ön sorguda dediklerini hatırlayın. İrafino silâhtan pek anlamıyor" dedi Erickson. "Mryl'in 45'liği ile neredeyse kendini vuruyormuş."

G.Markham damarları fırlamış eli ile gerdanını okşamayı bıraktı ve konuşmaya girdi: "Paul bu yüzden mi Teğmen Casper'in Havai Köyü Motelinden kaçtığını sanıyorsun?"

"Tabii bu yüzden tanık odasından kaçtı" dedi Erickson "Motel görevlesi ne derse desin, ben teğmenin şu anda şehirden çıkmaya çabaladığına eminim."

"Fakat bu adam kayıtlı tanık değil mi?" diye sordu Yargıç Haran. Erickson yargıca gülümsedi. "Kendisini gerekirse tutuklatacağım" diyen Yargıç Haran'ın sesinde tehtidkâr bir ifade vardı.

"Eğer kendisini yakalayabilirseniz" dedi Erickson "Herşey Havlicek'in Caton'un cesedinde buldukları merminin 45'lik değil, 38'lik olduğunu söylediği zaman başladı. Casper duydukları karşısında teklemeye başladı. Ürktü."

Yargıç Haran yavaşça konuşmaya başladı: "Beyler, şimdi meseleyi ortaya koyalım. Davamız dul bir kadınla, sigorta şirketi arasındadır. Şimdi siz bir cinayet davasını mı başlatmayı istiyorsunuz? Plânınız bu mu Mr.Erickson? İntihar yerine cinayet mi diyorsunuz?" Yargıç kafasında son durumun hukuki özelliklerini büyük bir hızla değerlendiriyordu.

"Hayır efendim" dedi Erickson gülerek. "Mryl Caton'un bir cinayete kurban gittiğini ispatlamak niyetinde değiliz. Bütün bildiğim olayın bir kaza veya kendini koruma sonunda meydana gelebileceğidir. Ben sa-

dece Mr.Spencer ve Mr.Higgs'e intihar ısrarlarının ne kadar zayıf temellere dayandığını göstermek istiyorum. Belki de iddiaları tamamen yıkılmıştır." Erickson arkasına doğru yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Mr. Spencer?" diye sordu Yargıç Haran "Siz veya Mr. Higgs birşey söyleyecek misiniz?"

"Sayın yargıcım" dedi Spencer. "Davacı taraf Mr.Havlicek'in konuşmasından sonra intihar iddiasının ispatının zorlaştığını kabul etmektedir."

Erickson iskemlesinde huzursuzluk duymaya başlamıştı.

"Diğer yandan" diye devam etti Spencer "Merminin 38'lik olduğuna kesin olarak inanmadan ve bunu tespit ettirmeden Mr. Erickson'un iddialarını kabul edeceğimize kendisi de inanmaz herhalde." Paul Erickson'a baktı ve hafifçe gözünü kırptı.

"Evet sonuç" diye ısrar etti Yargıç Haran. Bir yandan da saatine bakarak artık bu işin bir an önce bitirilmesini istediğini belli ediyordu.

Spencer ellerini havaya kaldırdı sonra beline koyarak "Evet, sayın yargıcım daha önce yaptığımız teklifi iki misline çıkarıyoruz" Spencer omuzlarını silkerek gözünü kapadı.

Higgs'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Pat Caton iskemlesinde birden dikilmişti.

"İşte şimdi oluyor Red" dedi Erickson. Heyecanlanmıştı. "Artık Bayan Caton'un ve avukatlarının duyabilecekleri tonda konuşuyorsunuz."

"Peki cinayet ihtimali ne oluyor beyler?" diye sordu Yargıç Haran. "Sizler anlaşıyorsunuz. Peki ben ortaya attığınız cinayet ihtimali karşısında ne yapacağım?"

Erickson fikrini açıkladı. "Middlebrook Emniyet Müdürlüğü'ne bildirirsiniz."

"Bundan daha iyi birşey düşünüyorum Mr.Erick-

son. Konuşmalarımız ile ilgili bir raporu bölge savcılığına göndereceğim ve cevap isteyeceğim."

Erickson hemen uyardı "Ama onlara söyleyin Teğmen Casper'dan çok şey ummasınlar."

"Ama Paul. Paranı alıyorsun bırak artık Casper'ın yakasını" dedi Spencer.

"Yani benim şu güzel cinâyet hikayeme inanmıyor musunuz? Görmüyor musunuz, Casper, Brownstone'da gezerken Angela Gaito'nun da orada olduğunu anlıyor." Erickson kaşlarını kaldırdı ve Spencer'in bu yeni rezaletin içine balıklama atlamasını bekledi.

"Ne oldu gördüyse?" diye sordu Spencer.

"Allahın belâsı, o da Angela ile yatıyordu. Biliyor musun?" Erickson özür diler gibi yargıca bakarak "Başkaları da vardı" dedi.

"Sonra?" diye sordu Higgs.

"Ve sonra bizim Casper gece geç saatlerde yeniden motele döndü. Caton'un Cadillağı parkedilmiş duruyordu.

"Casper şöyle bir çevreye baktı. Herşeyi gözden geçiriyordu. Ne de olsa iyi bir polisti. Angela'nm da otomobili yandaki odanın önünde duruyordu.

Spencer şimdi biraz daha az şüphe ile dinliyordu.

"Evet...Vakit bir hayli geçti" diyerek devam etti Erickson. "Casper Angela'nın kapısını çaldı. Kapı belki de kilitli değildi. Kim bilir? Herneyse içeriye girdi ikisini bir arada gördü."

"Ve Caton'u vurdu? Kıskanç aşık?" diye sordu Spencer.

"Niçin olmasın? Acaba döğüştüler mi? Caton sarhoştu. Casper bir kaza sonucu onu vurdu. Belki de Angela'yı korumak istemiştir. Belki de kendini korumuştur?" Erickson bütün ihtimalleri bir anda ortaya atmış ve Spencer'in bunlardan birşeyler çıkarmasını bekliyordu.

"Ama ben şüpheliyim" dedi Erickson.

"Neden şüphelisiniz Mr.Erickson?" diye sordu Yargıç Haran.

"Kaza ve kendini koruma ihtimallerinden şüpheliyim. Eğer Casper bunlardan birini yapsaydı uydurma bir soruşturmayı sürdürmez olup biteni olduğu gibi anlatırdı."

"Ve o zaman Havlicek ile yaptığı görüşme kendisini bu kadar korkutmazdı" dedi G.Markham.

"Doğru" diyerek tasdik etti Erickson. "Bana kalırsa Casper Caton'u beylik 38'lik tabancası ile vurdu ve olaya bir intihar süsü verdi."

"Kapıya zinciri de o mu taktı?" diye sordu Higgs.

"Şüpheniz olmasın ve yandaki odadan da çıkmıştır."

"Fakat yan kapı kilitliydi" dedi Higgs.

"Hayır değildi." dedi Erickson. "Casper ön sorgusunda bile bu kapıyı kilitlemedi. Yalnız Angela kilitli olduğunu söylüyor."

Spencer hemen soruyu yapıştırdı "Peki Casper niye kapı kilitliydi diye yalan söylemesin?"

"Çünkü olay yerinde kendisinden başka polislerde vardı. Bunların birinin kapının durumunu tespit etmiş olmasından çekiniyordu." diyen Erickson durumu açıkladı.

Avukatlar biribirlerine baktılar.

"Mr. Erickson davadan vazgeçmeye kararlı mısınız?" diye sordu Yargıç Haran .

Erickson çabucak Spencer'e baktı "Sayın yargıcım isterseniz duruşmayı bugün keselim. Bana ve Mr.Spencer'e yeni bir anlaşma zemini bulmamız için zaman tanımış olursunuz." dedi.

"Paul beni duvara sıkıştırıyorsun" dedi Spencer. "Ben teklifi mi yaptım. 100 bin dolar. Yani daha sıkıp suyumuzu mu çıkaracaksın? Eğer şüpheleneceksek or-

tada Kirby Morris var. Hattâ Bayan Caton var."

Pat avukatına baktı. Yüzü iyice asılmıştı.

Yargıç Haran hemen ihtarda bulundu "Mr.Spencer biraz dikkatli olalım. Lütfen."

"Özür dilerim sayın yargıcım. Ama bana öyle geliyor ki firmam yolunmak isteniyor." dedi Spencer.

Erickson Pat'a baktı ona güven vermek istiyordu. "Yolmak diye birşey söz konusu değil. Ben sadece adaletin gerçekleşmesini istiyorum."

"Adalet mi dedin?" Spencer iskemlesinden kalktı "Kanımı içmek istiyorsun" dedi.

"Ha bu arada çok da susadım. Martiniye ne dersiniz?" diye sordu Erickson. "Hepinize ben ısmarlayayım."

Spencer hemen atıldı "Yani martini ısmarlayacaksın diye parayı arttıracağımı ümit etme." dedi.

"Tabii Red" diye garanti verdi Erickson. "Ama martini içmek üzere Havai Köyü Moteli'ne benimle gelirsen sana Casper'in belki de Angela Gaito'nun nasıl kaçtıklarını gösteririm. Bu da 25 bin-50 bin dolar eder herhalde."

"O da niyeymiş?" diye sordu Higgs. Biraz şaşırmıştı.

"Çünkü teğmen gitmişse ve siz gene de ödemeden kaçarsanız o vakit ben de davayı bu mahkemeden alıp yeni bir dilekçe ile Connecticut mahkemesine başvururum."

"Cinayeti mi ispatlamaya çalışacaksınız?" diye sordu Yargıç Haran.

"Mümkün olursa, sayın yargıcım."

"Tamam Paul bu bir lades" dedi Spencer "Al bizi Havai Köyü Moteline götür. Eğer Casper ishalden veya başka bir sebebten bir yere dürtüldüğü için mahkemeye gelemedim derse sözünü tutacağım."

Erickson gitti Spencer'in elini sıktı ve "Bu iyi bir pa-

zarlık olacak" dedi.

Pat Caton sinirli sinirli sordu: "Paul?"

Erickson birdenbire müşterisini hatırladı. Böyle bir pazarlık için ona danışmamıştı bile.

"Pat hayatım, affedersin" dedi Erickson "Ne istemiştin?"

Kadın gülerek sordu: "Bana da martini ısmarlayacak mısın?"

"Tabii.. Pat. Tabii" dedi Erickson.

— 34 —

Kafile Havai Köyü'nün girişinden sola dönerek park yeri aramaya başladı. Pat Caton G.Markham ile beraberdi. Paul Erickson ile bir daha arabaya binmemeye yeminliydi. G.Markham hiç bir zaman Erickson gibi lâstikleri koparırcasına frenler yapmaz, otomobili hızdan uçurmazdı.

Pat Cadillak'tan hemen çıktı. Halbuki G.Markham dönüp kapısım açmak üzereydi. Mahkemenin içinde de dışında da kibarlığı asla bırakmazdı. Paul Erickson birgün yaşlı avukata, gerçek bir centilmenin duş yaparken çişi geldiğinde hemen banyodan çıkıp tuvalete giden adam olduğunu söylemişti. G.Markham bu denileni her zaman yapardı.

Pat Caton Erickson'a el salladı. Dolu park yerinin bir köşesinde yer bulmuşlardı. Erickson hemen yanlarına yanaştı.

"Spencer ile Higgs'e ne oldu?" diye sordu G.Markham.

"Motel odalarının, yüzme havuzunun etrafında uzun bir tur attıktan sonra buraya gelecekler."

G.Markham yüzme havuzunun olduğu yere baktı ve "Onları görüyorum" dedi.

Erickson bağırdı "Yıkanıyorlar mı?"

Hervey Higgs yanlarına ulaşmıştı. "Hayır yıkandık" karşılığını verdi. Spencer de gelmişti.

"Nerede bu o.... çocuğunun odası" diye sordu Spencer.

Erickson şaşırmış gibi sordu: "Casper'in mi?"

"Evet evet. Gel Paul. Bu senin günün. Ama tanıkların, saçmalıkların ve polisin yüzünden içim-dışım pislik doldu". Spencer, Erickson'un istediğinden de çabuk kızışmaya başlamıştı.

"Önce martini" dedi Erickson. Kollarını açmış hepsini ana binaya doğru götürüyordu.

"Sonra" dedi Hervey Higgs. Çok kararlı bir havası vardı. "Kimin kime içki ısmarlayacağı anlaşılsın" dedi.

"O vakit isterseniz kibarlığı elden bırakmayıp Teğmen'i telefonla arayalım" dedi Erickson "Tabii yerinde bulabilirsek."

"Odasının nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Spencer.

"Tabii Red" dedi Erickson "Angela Gaito ile pek yakın oturuyorlar."

Red Spencer "Angela Gaito" diye tekrarladı. "Önce ona bakalım."

"Nasıl istersen, Red" karşılığını verdi Erickson "Ama ondan ne umuyorsun?"

"Sadece Connecticut'ta motel odasında neler olduğunu sorduğum zaman yüzünün alacağı hali merak ediyorum." dedi Spencer.

"İsterseniz ona bir domatesçi ile yatmanın ne olduğunu sorabilirsiniz."

Pat Caton bu sözler karşısında biraz şaşaladı. Elini

hemen Erickson'un kolundan çekti.

"Affedersin Pat" dedi Erickson. Elini tekrar ona uzatmıştı. "Bu kafasız herif bize bir sürü anlamsız şey gösterecek. Üstelik bunlardan hiç biri de şu Allahın belâsı sigorta şirketi ile anlaşmamızı kolaylaştıracak cinsten de değil."

"Bu kaltakla konuşacak çok şeyim var" dedi Spencer. Yüzü kıpkırmızı olmuş terlemeye başlamıştı.

"Aslan polis Spencer." dedi Erickson. Alay ediyordu. "Peki size herşeyi anlatırsa ne yapacaksınız? Mryl Caton'u elinden işini almak için öldürdüklerini söylerse ne diyeceksiniz? Peki size sadece poposunu dönerse ne haltedeceksiniz? Ha? Ne yapacaksınız Red? Tekrar Yargıç Haran'a koşup herşeye yeniden mi başlayacaksın?"

Spencer ha bire başını sallıyordu. Durdu ve sırtını duvara dayadı

"Paul, bu kadar insanı oyalamaya hakkımız yok" dedi Erickson "Sigorta şirketinin de Allah belâsını versin."

Hervey Higgs hiç sesini çıkarmadan öyle duruyordu.

"Bak" dedi Erickson "Eğer bu dava konusunda söylenecek başka şeyler varsa bırakalım bu konuda Pat karar versin. Birşey gerekiyorsa o yapsın."

"Paul biz intiharın ispatlanmasından söz ediyoruz" dedi Spencer "Bu konuda aylardan beri çalışıyoruz. Kendini mi vurdu, yoksa vurmadı mı? Ne olursa olsun sonunda birşeyi ispat edeceğiz." Erickson doğru anlamında başını salladı. Spencer devam ediyordu. "Şimdi siz bizim bir cinayet ihtimaline inanmamızı istemeye başladınız."

"Veya bir kaza" diye ekledi Erickson.

"Tamam veya bir kaza" diye papağan gibi tekrarladı Spencer. "Ve bunu kimseye bildirmemek. Böyle birşey doğru olmaz Paul."

"Dedikleri doğrudur" dedi G.Markham Hurst.

Hervey Higgs başını sallayıp duruyordu.

"Tabii" dedi Erickson. Kollarını açmış, ne kadar inançlı ve savunmasız olduğunu göstermeye çalışıyordu. "Ben hiç birimizi, bir cinayeti polisten saklayan kişi durumuna düşürmek istemedim. Böyle bir şeye gerek yok. Siz intiharı ispat etmeye uğraşıyorsunuz. Ben de bu konudaki şüphelerimi ortaya koydum. Mesele bu; taşın altındakileri karıştırmak bizim işimiz değil."

"Ama bu biraz benim işim herhalde" dedi Pat Caton.

Erickson Pat'a gözünün ucu ile baktı. Kızgınlığını gizlemesini çok iyi becerirdi.

"Tabii, doğru Pat" dedi. Şimdi Pat'ın iki elini de tutmuştu. Kendisi hariç herkesi rahatlıkla ne kadar iyi kalpli olduğuna inandırabilirdi. "Sigorta şirketi ile anlaştıktan sonra Mryl için ne istiyorsan elimden gelen yardımı yapmaya hazırım."

"Connecticut'takileri de uyarmak da buna dahil mi?" diye sordu Pat.

Erickson heyecanlanmaya başlamıştı. Kendini toparlayıp "Evet herşeyi Connecticut büyük jürisinin önüne de getireceğim." dedi.

Pat Caton memnun memnun gülümsüyordu. Erickson kolunu Pat'ın omuzuna koymuş, kadını yanına doğru çekiyordu. Erickson hepsini Teğmen Casper'in kaldığı odanın bulunduğu tarafa götürüyordu.

"Haydi Teğmen Casper'ı görelim" dedi Erickson.

Spencer pazarlık ediyordu "Önce Angela Gaito'yu" dedi.

"Angela Gaito" diye tekrarladı Erickson. Sesindeki yumuşak ton Pat'ın dikkatini çekmişti.

Grup sanki bir düğündeymiş gibi Erickson ve Pat'ın peşine takılmış yürüyordu.

Angela Gaito'nun odasının önüne geldikleri zaman

hepsi bir an durakladılar.

Erickson bir yandan kapıyı çalıyor, bir yandan da "Ben yazı diyorum. Kuş uçmuştur."

"Tamam" dedi Spencer. Sesi iyice kısılmıştı.

Erickson kapıyı ikinci defa çaldı. İçeriden cevap geldi.

"Allahın belâsı, beni yalnız bırak" diye bağırıyordu, sinirli bir kadın sesi.

Erickson kapıyı tekrar çaldı. Bu defa hem daha sert, hem de daha kararlı bir hava içerisindeydi.

Kısa bir aradan sonra kapı aralandı. Zincirliydi. Aralıktan bir tek göz görülüyordu.

"Giyili değilim."

Paul Erickson çok kibar bir tavırla "Angela" diye seslendi. "Seninle biraz konuşmak istiyoruz."

"Hepiniz mi?"

"Sana bir dakika müsaade verelim" dedi Erickson.

"Ne için?"

"Üstünü giymen için"

"Yok canım tamamen çıplak değilim" diyen Angela zinciri yerinden çıkardı. Kapıyı açtı. Üstünde külotu sütyenleri, bir de incecik bornoz vardı. Görünüşü oldukça perişandı. "İsterseniz içeriye girebilirsiniz."

Erickson Pat'ın girmesi için bir adım geri çekildi "Bayan Gaito" dedi "Bu Bayan Caton." Erickson elinden gelse bir yere saklanırdı. Ama hiç ummadığı bir şekilde iki kadın el sıkıştılar.

Yatak darına dağınıktı. Erickson öğle saatinde herşeyin düzgün olduğunu hatırladı. Bavullar açılmış, bir sürü eşya etrafa saçılmıştı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Erickson.

Angela sinirli sinirli bavullara ve elbiselere bakarak "Tam değil" cevabını verdi. "Sen bana duruşmaya çıkmanın gerekli olmadığını söyledin."

"Nahaaa..." diye söylenen Erickson elindeki parayı

Red Spencer'e uzattı.

Spencer "Angela" diyerek konuşmaya başladı: "Seninle Mryl Caton'un öldüğü gece ile ilgili olarak konuşmak istiyoruz."

Angela hepsinin yüzüne büyük bir hızla ayrı ayrı baktı. Bakışları Pat'a takılıp kalmıştı.

"Sizinle daha öncede konuştum. Bir kere Connecticut'ta, bir kere de Mr. Erickson ile burada konuştum."

"Biliyoruz Angela" dedi Spencer. Sabırlıydı. "Mr.Erickson ile daha önce söylediklerin konusunda görüştük. Değil mi Paul?"

Erickson başını sallıyordu. Pat Caton, Erickson'un, Angela'dan neler öğrendiğini tahmin etmeye çalışıyordu.

"Oturun. Oturun" diyen Angela misafirlerine yatağında ve üzerleri eşya dolu iskemlelerde yer gösterdi.

G.Markham en yakındaki iskemleye sanki cüzzam hastanesinden çıkmış birşey gibi iyice yokladıktan sonra oturdu. Higgs ve Pat birer köşeye çöktüler. Spencer yatağın ucuna ilişti. Erickson odanın ortasında ayakta duruyordu. Kollarını göğüsünün üzerinde kavuşturmuştu. Herşeye hakim olmak isteyen bir havası vardı.

Erickson konuşmaya başladı: "Bayan Caton'da bizimle beraber bulunacak. Onun için hiç birşeyden çekinmeden gerçeği anlatmanı istiyoruz."

Angela yumuşak bir şekilde "Tabii" dedi.

Pat ve Angela ayni anda, ayni küfürü ettiler içlerinden "B..'

"Bayan Gaito" diye Erickson söze girdi. "Mr.Caton ile ilişkileriniz iş içi değildi?"

"Ne içi, değildi?" diye sordu Angela.

"Yani çok yakın arkadaştınız" diye düzeltti Erickson.

"Hıh ıhı."

Banyodan bir gürültü geldi. Avukatlar önce birbir-

lerine daha sonra da Angela'ya baktılar.

"Fare mi?" diye sordu Spencer.

"Sen de dışarı çıkabilirsin" diye bağırdı Angela. Herkes bir an durdu. Kapı yavaşça açıldı. Vincent İrafino gözüktü. Koyun gibi bakıyordu.

"Ziyaret mi?" diye sordu Spencer.

"Evet. Öyle birşey." diye cevapladı İrafino.

"O vakit buyurun bize katılın Mr. İrafino" diye teklifte bulundu Spencer.

Angela çok zavallı bir tonda "Vincent toparlanmama yardım ediyordu" dedi.

"Şüphesiz" dedi Pat Caton. Sesi çok yumuşaktı. Erickson hemen Pat'a baktı ve gözleri ile işe karışmamasını işaret etti.

"Evet" dedi İrafino "Baktık duruşma bitmek üzere biz de zamandan kazanmak için toparlanmaya başladık."

"Yani biraz önce Casper geldi ve ortalığı karıştırdı mı demek istiyorsunuz?" dedi Erickson. Spencer kaşları havada dikkatle dinliyordu.

"Casper mi?" diye sordu İrafino. Yüzünde uydurma bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Nasıl bilmezsin, Middlebrook'un zehir hafiyesi Teğmen Casper'i.."

"Evet.. Onu görmüştüm." dedi İrafino. "Ne olacak?"

"Peki ne söyledi?" diye sordu Erickson.

İrafino yardım arar gibi Angela'ya baktı. Ondan birşey gelmedi. "İpsiz sapsız şeyler söyledi." dedi İrafino. Gömlek cebinden bir sigara çıkardı. Sinirli bir şekilde yaktı ve kibriti halıya fırlattı.

"Nasıl yani?" diye sordu Erickson.

"Ne bileyim" dedi İrafino. Halâ Angela'ya bakıyordu.

"Ne bileyim, işte hemen kuzeye gitmesi gerektiği gi-

bi şeyler.."

"Çok heyecanlıydı" dedi Angela. "Ne dediğini iyice takip bile edemedim."

"Ben de öyle" dedi İrafino.

"Casper buradan ayrıldı mı?" diye sordu Hervey Higgs.

"Sanmıyorum. Canı cehenneme daha yirmi dakika önce buradaydı" dedi İrafino. Sinirliydi.

"Bak" dedi Spencer, Higgs'e.

Higgs telefonu kaldırdı ve santralı aradı. "Mr.Casper ayrıldı mı?" diye sordu. Kısa bir sessizlik oldu. "Teşekkür ederim." diyen Higgs başını sallıyordu. "Hâlâ burada" diye durumu açıkladı.

Erickson'un yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. Omuzunu kaldırdı.

"Bu davada bir anlaşmaya varmamız için ikinizin bize büyük yardımı dokunabilir" dedi Erickson. "İkinizde biliyorsunuz Caton'un ölümü üzerine ortaya çıkan bir para meselesinden dolayı mahkemeye başvurduk. Bu bir cinayet davası değildir. Kimseyi içeriye tıktırmaya niyetimiz yok" durdu, Angela ve İrafino'nun söylediklerini iyice hazmetmelerini bekledi. "Tamam mı?"

Angela ve Vincent başlarını salladılar.

"Angela, bunların bir kısmını daha önce konuşmuştuk" dedi Erickson "Mr.Spencer'e bildiğin herşeyi anlatabilirsin. Biz sadece sigorta parası konusunda anlaşmak istiyoruz."

"Size o geceyi anlatacağımı söyledim." dedi Angela. İrafino da başını sallıyordu.

"Fakat sen Caton ile öldürüldüğü gece içki içmeye gitmiştin" dedi Erickson. Kollarını açmış öyle duruyordu.

"Ne olacak yani. Bu bir suç mu?" diye söylendi Angela. "Rüştümü ispat edeli çok oldu."

Erickson çok sabırlı gözüküyordu. "Bak Angela" dedi "Suçlu aramak niyetinde değiliz. Bütün öğrenmek istediğimiz Casper'in o gece nerede olduğudur."

"Casper mi?" dedi Angela, şaşırmıştı. "Neden Casper?"

"Çünkü otopside Caton'un 38'lik bir tabanca ile öldürüldüğü ortaya çıktı." Erickson birkaç saniye durdu "Ve Caton'un tabancası 45'likti."

"Nedir bu Allahın belâsı şeylerin anlamı?" diye sordu İrafino. Endişeliydi.

"Henüz bilmiyoruz." dedi Spencer. İrafino'yu gözlüyordu. Pek birşey anlamadı ama İrafino'nun yüzünde belirli bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Yani onu bir başka birisi mi vurdu demek istiyorsunuz?" diye sordu İrafino.

"Belki de" dedi Spencer.

"Kim?" diye sordu Angela.

Erickson "Bilmem ki. Ama polisler hep 38'lik taşırlar" cevabını verdi.

"Polis mi?" diye sordu İrafino. "Ne polisi? Casper mi?" Gözleri iyice açılmıştı.

"Bu işi Casper'in yaptığını mı sanıyorsunuz?" diye sordu Angela.

Erickson ısrarla üzerine gidiyordu. "O da yanınızda mıydı Angela?"

Angela hepsinin yüzüne ayrı ayrı bakıyor sonra Erickson'a takılıp kalıyordu. Bitkin bir şekilde sordu "Kim?"

"Harrison Casper" dedi Erickson "O gece oraya gelip kavga çıkarmadı mı?"

"Şey yani o..." Angela iyice kekeliyordu.

İrafino inanmamış gibi sordu "Casper orada mıydı?"

Angela Gaito sessizce "Evet" anlamında başını salladı.

"Ne zaman geldi?" diye sordu Erickson.

"Şimdi, bakın" dedi Angela "Bardan odaya döndüğümüzde Mryl iyice sarhoştu." Şöyle bir İrafino'ya baktı. Şaşkın değildi ama kızgındı. "Yürüyebiliyordu ama işte hepsi o kadar." diye devam etti Angela. "Ama gerçekten zom olmuştu. Yani ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Pat Caton birden, farkına varmadan başını salladığını hissetti.

Erickson sıkıştırıyordu "Sonra ne oldu?"

Mryl bana ve kendine birer bardak içki daha doldurdu. Allahta biliyor ya, buna hiç ihtiyacı yoktu. Sonra yatağa devrildi kaldı." Angela çok inandırıcı bir biçimde konuşuyordu.

"Bütün gece orada oturdun mu?" diye sordu Erickson. Pat Caton'a dikkatle bakıyordu.

"Ben odama gittim" dedi Angela.

"Yandakine mi?" diye sordu Erickson. Angela "Evet" anlamında başını salladı. Pat ile göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Erickson yeniden sordu "Sonra ne oldu?"

"Mryl uyumuştu. Yeniden içeriye girdiğimde ara kapının kendi tarafındaki kilidini açtım."

Spencer hemen söze girdi "Onun tarafındaki kapı kilitli miydi?"

"Hayır. Yalnız benim tarafımdaki. Bana kalırsa o daha önceden kilidi açmıştı."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra onun yanına uzandım. Konuşmaya başladı. Birşey yapmadık. Anlıyorsunuz değil mi?" Ellerini yalvarır gibi açmıştı.

"Ne hakkında konuştunuz?" diye sordu Erickson.

"Şuradan, buradan. Sarhoştu. Ama konuşmak istiyordu. Vincent'e kavga yüzünden halâ kızıyordu.."

"O gün öğleden sonraki kavga mı?" diye sordu Spencer.

"Evet. Bana da kızıyordu.."

"Sana da mı?" diye sordu Erickson.

"Kızgındı. Vincent ile görüşmeme kızmıştı. Kendisine işime karışmamasını da söylemiştim."

"Miğdesinin bulandığından söz etti mi?" diye sordu Erickson.

"Evet. Miğdesinden şikâyetçiydi. Çok içiyordu. Sonra da miğdesi bulanıyordu."

Pat sessizce başını sallıyordu.

"Sonra ne oldu? Casper ne zaman geldi?" diye sordu Erickson.

"Uzun süre sonra. Zannediyorum ben oda kapımı açık bırakmıştım. Yan kapıdan girip yanımıza geldi."

"Sizi yatakta beraber yakaladı mı?" diye sordu Erickson.

Başını salladı. Bir yandan Pat'a bakıyordu. Pat gözlerini kısmış onu süzüyordu.

"Fakat Mryl'in elbiseleri sırtındaydı" dedi Angela "Uyuyordu."

"Bunun üzerine Casper ne yaptı?" diye sordu Erickson.

"Baylar yalnız sigorta parası ile ilgilendiğinize eminmisiniz?" Angela iyice sinirleniyordu.

Erickson çok yumuşak bir şekilde cevap verdi: "Evet."

"Peki.. Casper bana bağırıp çağırdı." dedi Angela.

"Herhalde poponu tekmeleyip durmuştur" dedi İrafino.

G.Markham Hurst hemen söze karıştı "Siz araya girmeyin Mr. İrafino"

"Casper otomobilimi odanın önünde görmüş, zannederim. Kasabanın çevresinde devriye dolaşırdı. Caton ile ilişkimi kesmemi istedi."

"Peki seni Caton'un odasından çıkarmak için ne yaptı?" diye sordu Erickson.

"Bana kalkıp odama gitmemi söyledi. Mryl'i de hapse tıkacağını belirtti."

"Hapse mi? Niçin?" diye sordu Erickson.

"Sebebe gerek yok. Sarhoşluktan.. Önemli değil Casper her istediğini bir gece hapiste tutabilir" diye cevapladı Angela. "Oranın hakimi o."

"Sonra sen ne yaptın?" diye sordu Spencer.

"Kalktım, Casper'i teskin etmeye çalıştım. Aklı başında değildi. Uyuyan Mryl'e kelepçe takacağını söyledi. Mryl'in sarhoş olduğunu hatırlattım." Angela'nın gözleri açılmıştı. "Belki ikisi de sarhoştu."

"Sarhoş mu?" diye sordu Spencer "Casper mi?"

'Bir-iki tek atmıştı" dedi Angela. Başını sallarken "Kokusunu almıştım."

"Koca burunlu" dedi İrafino.

"Mryl'in üzerine gitti, cebinden kelepçe çıkardı, tam birini koluna takarken Mryl fırladı kalktı ve elini yakaladı."

Erickson zafer kazanmış gibi bağırdı "Ve kavgaya başladılar." Hervey Higgs'e baktı. Neredeyse ellerini oğuşturmaya başlayacaktı.

"Pek değil." dedi Angela "Daha çok itişip kakıştılar."

"Ben olsam o b... herifin canına okurdum" dedi İrafino.

G.Markham Hurst kızmıştı bağırdı. "Sesini kes Mr. İrafino. Lütfen."

"Mryl Casper'in cebine uzandı ve tabancasını çekti çıkardı. Harry geç kalmıştı." dedi Angela "Kötü bir durumdu" işaret parmağını yanlamasına ağzına koymuştu. Sanki o anı yaşıyordu.

"Ve Casper onu vurdu" dedi Spencer. Cevaptan korkar bir hali vardı.

"Yapmak istemedi" dedi Angela. "İtişip kakışıyorlardı. Harry'nin tabancası birden bire patladı." Angela,

Pat'a özür diliyormuş gibi bakıyordu.

"Patladığı zaman tabancayı kim tutuyordu?" diye sordu Spencer.

"İkisi birden" diye cevapladı Angela "Tabanca aralarındaydı."

"Sen tabancayı veya tetiği görmedin değil mi Angela?" diye sordu Erickson.

"Yooo.."

"E, sonra ne oldu? Aldın yatağa mı koydun onu?" diye sordu Spencer.

"Harry yaptı bu işi. Ben görmek istemedim. Odama gittim. Çok korkmuştum."

"Casper'den mi korkmuştun?" diye sordu Spencer.

"Olup bitenden korkmuştum. Casper de korkmuştu. Biliyorsunuz terfii geliyor."

Erickson hemen sordu: "Caton'un silahını otomobilden kim getirdi?"

"Mryl'in öldüğünü gördükten sonra Harry gitti aldı. Başımızın derde girmeyeceğini, kendisinin herşey ile ilgileneceğini söyledi."

"İlgilendi mi?" diye sordu Spencer.

"Sanırım. En azından bugün mahkemeden dönünceye kadar birşeyler yaptı herhalde."

"Peki, mahkemeden niçin döndü? Ne söyledi?" diye sordu Spencer.

"Deli gibi konuştu. Öyle değil mi, Vinny? Sen de duydun." Angela yardım ister gibi İrafino'ya bakıyordu. Ama karşıdan pek destek görmedi.

Erickson dener gibi İrafino'ya dönerek sordu: "Sen ne yapıyordun İrafino. Caton'un ölümü karşısında ne yaptın?"

"Ben o gece Allahın belâsı motelin yakınında değildim." diye bağırdı İrafino. "Eğer orada olsaydım, siz bir yerine iki ceset bulurdunuz." İrafino bir yandan da Angela Gaito'ya bakıyordu.

Spencer sesinin tonunu yükseltip sordu: "O akşam nerede olduğunu ispatlayabilir misin?"

"Eğer mecbur kalırsam, evet."

"Nasılsa bir sürü yalan bulabilir." dedi Angela.

İrafino birden öne doğru çıktı ve sol yumruğunu kadına doğru savurdu ama ıskaladı.

Erickson, İrafino'nun elini yakaladı ve onu arkaya doğru itti.

İrafino "Öldüreceğim bu kaltağı" diye bar bar bağırıyordu.

"Bu işi Connecticut'ta yap" dedi Erickson. Bir yandan da İrafino ile itişiyorlardı. İrafino yeniden Angela'ya saldırmadı. "Bu karı ve polis belki de adamı uykusunda öldürmüşlerdir" dedi.

"Niye a o....... çocuğu. Çağır buraya, sana herşeyi olduğu gibi anlatsın" diye bağırdı Angela.

"Kimi buraya getirelim?" diye sordu Spencer.

"Casper. Bu herifin yalan söylediğini size tek tek anlatsın" dedi Angela.

"Olay gecesi Casper kaçta ayrıldı?" diye sordu Erickson.

"Dörde doğru. Kesin bilemiyorum. Mryl'in odasına gerekli düzeni verdikten sonra ayrıldı" dedi Angela.

Spencer söze girdi: "Fakat sen bize daha önceki görüşmemizde bunlardan hiç söz etmedin."

"Başımı belâya sokmak istememiştim" dedi Angela.

"Belâ mı? Ne belâsı?" diye sordu Spencer.

"Aman.. Biliyorsunuz, o bir polistir. Evlidir.. Mryl ertesi gün bulunduğunda Casper olaya el koymak zorunda kaldı. Onun adını bu pisliğin içine sokmak istemedim."

"Ama onu daha sonra gördün" dedi Erickson. Kadın ile adeta oynuyordu.

Angela, İrafino'ya baktı ve "Hıhı..." cevabını verdi.

"Eğer Casper'i buraya çağırırsak bu anlattığın şeyle-

ri doğrulayacak mı?" diye sordu Erickson.

"Herşeyi ile."

Erickson bastırıyordu "Şimdi çağırsak hemen gelir mi?"

"Niye gelsin?" diye sordu Angela.

"Çünkü senin de dediğin gibi Angela, o bir polistir. Middlebrook'ta toplum içinde bir yeri vardır. Ve şimdi gırtlağına kadar bu pisliğin içine girmiştir. Hani o, "Açık bir intihar" dediği ölüm olayının kahramanıdır. İşte bu yüzden gelmelidir. Hemen telefon et gelsin" dedi Erickson. Sesinin tonu sertti. Angela şaşkınlık içerisinde yatağın karşısında duran telefona gitti. Bu arada Erickson'u da gözlemeyi ihmal etmiyordu.

İrafino hemen atıldı. "Oda numarasını ezberden biliyorsundur herhalde."

"Ona deki" diye devam etti Erickson "Federal mahkemede tanıklıktan kaçmak sandığı kadar hafif bir suç değildir."

"Özellikle bir polis için" diye ekledi Spencer. Diğer avukatlar da "Doğru" anlamında başlarını salladılar. Çok ciddi bir havaları vardı.

Angela bir süre bekledikten sonra "Kimse cevap vermiyor" dedi.

Erickson büyük bir sevinçle "Gitmiş" dedi.

"Hayır" dedi Angela "Biraz önce oradaydı."

Telefon halâ kulağındaydı. Casper'in telefonu çalıyordu.

"Nerede olabilir?" diye sordu Spencer.

"Odasındadır. Korkusundan cevap veremiyor" dedi Angela.

"Kapısını çalsak cevap verir mi?" diye sordu Spencer.

"Mümkündür. Ama anahtarı bende" Angela anahtarı havaya kaldırdı.

"Onun Allahın belâsı anahtarı sende ha.." diye ba-

ğırdı İrafino. Tekrar Angela'nın üzerine yürüdü. Erickson yolunu kesti.

Angela dışarı fırladı bitişikteki odanın sahanlığına çıktı. Avukatlar, Pat ve halâ bağırıp çağıran İrafino onu takip ettiler. Bir an durdu hepsi etrafında toplandıktan sonra yavaşça ahenkli bir şekilde kapıyı çalmaya başladı.

"Harry" diye seslendi. Cevap gelmedi. Angela defalarca ve bağıra bağıra tekrarladı. Halâ cevap yoktu. Spencer kapıyı yumruklamaya başladı. Ama gene ses çıkmadı.

"Bir daha deneyeyim mi?" diye sordu Angela. İyice sinirlenmişti.

Spencer omuzunu silkerek "Niye denemeyeceksin?" dedi.

Angela anahtarı deliğe soktu ve hızla çevirdi. Kapı aralandı ama açılmadı. Arkadan zincirliydi. Kadın döndü çevresindekilerden yardım ister gibi baktı. Spencer yanaştı gözünü aralığa uydurmaya çalıştı. İçerisi karanlıktı. Dışarıdaki parlak güneş görüşü daha da azaltıyordu.

"Aman Allahım" dedi Spencer. Hafiften bir de ıslık çalmıştı. Zinciri kırmak için kapıya yüklendi. Kapı açıldı Spencer yıkılır gibi içeriye girdi.

Erickson ve diğerleri onu takip ettiler. G.Markham Hurst ve Pat Caton çekindikleri için dışarıda kalmışlardı.

"O....... çocuğu" diye söylendi Erickson.

Harrison Casper yatağına yanlamasına serilmiş yatıyordu. Elbisesi sırtındaydı. Sol göğüsü kanıyordu. Kan çarşafa da çıkmıştı. 38'lik beylik tabancası yerde duruyordu. Gözleri iyice açılmış ağzı aralanmıştı.

"Şey olmuş mu..?" diye sordu Higgs.

"Aman yarabbi" diye bağırdı Pat Caton. Kapının önünde durmuş öyle kalmıştı.

Spencer hemen Casper'in nabzına yapıştı. Atmıyordu. Spencer Erickson'a baktı ve başını salladı.

"Sanırım Angela doğru söyledi, Red" dedi Erickson.

Pat Caton başını G.Markham'ın iyi terzi elinden çıkmış ceketine gömdü, odadan çıktılar.

İrafino kapının önünde şaşkınlıktan donup kalmıştı.

Hervey Higgs sinirli sinirli sordu: "Ne yapacağız şimdi?"

"Bir polis çağır Hervey, polis" dedi Erickson.

— 35 —

Havai Köyüne giden yollar bir anda Tampa Emniyet Müdürlüğü'nden gelen polis arabaları ile doldu. Arabalardan birinin tepesinde devamlı bir ışık yanıp sönüyordu. Birkaç üniformalı polis, yüzme havuzundan çıkıp cinayet yerine koşan kalabalığı dağıtmaya çalışıyordu.

Paul Erickson ve Red Spencer Casper'in odasının girişinde duruyorlardı. Karşılarında İspanyol aksanı ile konuşan esmer, tıknaz biri vardı. Çok kibar şekilde konuşuyorlardı. Arada üniformalı bir polis, esmer adama geliyor gerekli emirleri aldıktan sonra uzaklaşıyordu.

"Olup bitenlerden sizlerden fazla üzgünüz" dedi esmer adam Spencer'e.

"Fakat Çavuş Marcano" dedi Spencer "Bu adam sözde mahkemede tanıklık edecekti. Şimdi ben ve Paul doğru Federal Mahkemeye gidiyoruz."

"Bu sizin bileceğiniz iş" diye karşılık verdi Çavuş Marcano. "Ben hepinizle konuştum. Cesette ortada. Su götürmez bir intihar olayı ile karşı karşıyayız."

Erickson ve Spencer biribirlerine sıkıntılı sıkıntılı baktılar.

"Yani bu adam bir polis diye, sizin sigorta davanız biraz karıştı diye olaya cinayet mi diyeceğiz. Elimizde intihar ile ilgili bir sürü delil var. Kilitli kapı, silâh. Başka ne arayacağız?" Çavuş bir yandan da elindeki kürdanla dişlerini karıştırıyordu. Dişlerinin aralarına giren öğle yemeği, pastırmalı sandöviçin kırıntılarını bulmaya uğraşıyordu.

Paul Erickson hafifçe iç geçirdi ve konuşmaya başladı: "Çavuş Marcano. Çok sıradan gibi gelen bir intihar olayının içerisine nelerin karışabileceğini bir bilseniz şaşırırdınız." Hafifçe gülümsüyordu. Red Spencer gırtlağını temizledi.

Bir üniformalı polis yaklaştı konuşma sırasının kendisine gelmesini beklemeye başladı.

"Charlie ne istiyorsun?" diye sordu Marcano.

"Adli Tıp'tan bir doktor çağırmamı ister misiniz?"

Marcano olumsuz olumsuz başını sallıyordu. "Niye?" diye sordu. "İçeride yatan için mi? Yani Allahın belâsı bir adli tabib bulsan bile bu zaman kaybından başka işe yaramaz." Odadan flaş ışıkları geliyordu. İki ambulans görevlisi de polisin işini bitirmesini bekliyordu. Casper'in cesedini alıp götüreceklerdi.

Erickson biraz şaşkın sordu: "Yani hiç kimse gelip cesedi muayene etmeyecek mi?"

"Ben edeceğim" diye cevapladı Marcano. Parmakları ile göğüsünde trampet çalıyordu. Her hali ile artık soru sorulmamasını istemediğini belliydi.

Spencer "Hey çavuş, ne dersin Dr.Campbell'i getirelim mi? Böyle şeyleri sever" dedi.

Marcano "Bak" diye başladı "Bu üniversite profesörünü çağırıp işleri karıştırmasını istemiyoruz. Son defa işimize burunlarını soktukları zaman bu bize üç gün süren otopsiye ve 60 dolar masrafa patladı. Bütün

bu gürültü basit bir trafik kazası için koparıldı."

"Kaza yapan sürücüyü yakaladınız mı?" diye sordu Erickson.

"Evet, yakaladık" diye cevapladı Marcano. "Uzmanlardan biri cesedin tırnağı arasından bir parça boya çıkardı. Tallahasse'deki büroya yolladılar. Bunun o arabadan koparıldığı anlaşıldı."

Erickson yeniden bastırmayı denedi "Fakat şimdi siz bu olay için bir uzman doktor istemiyorsunuz."

Marcano, Erickson'a yiyecekmiş gibi baktı. Onu hafifçe de itti. İçeriden polis fotoğrafçısı ve parmak izi uzmanı çıktı.

Marcano iki adama "Hey herşeyi bitirdiniz mi?" diye sordu.

"Evet çavuş. Bir cesedin, bir de hüviyet tespiti için yüzünün fotoğrafını çektim. Ha tabancayı da unutmadım. Ben de parmak izlerini çıkardım."

"Tamam yeter benim için" dedi Marcano. "Söyleyin ambülanstakiler gelsinler cesedi alıp morga götürsünler. "Saatine baktı. Güneş körfezde parlıyordu. Balık tutmak için artık vakit geçmişti. Başını şöyle bir odanın kapısından uzattı ve son defa Casper'a baktı.

Erickson, Spencer'e dönüp "Sanırım, bu adam intihardan başka şey düşünmüyor" dedi.

"Öyle görünüyor. Ben bu sözleri daha önce de bir yerde duymuştum. En azından, bu iki intihardan biri gerçeğe benziyor. Ama Yargıç Haran ne düşünecek acaba."

"Hiç şüphem yok savcının sırtına binip bu iki olay karşısında harekete geçmesini isteyecektir" dedi Erickson.

"Hem de iki eyalet savcısının başını ağrıtacak" dedi Spencer.

"En azından biz işimizi bitirdik Red. Eğer istersen seni Palma Ceia'ya götürürüm. Pat sana ve Higgs'e birer

martini ısmarlar" Erickson kolunu açtı, Spencer'in omuzuna koydu ve beraber park yerine doğru yürümeye başladılar.

Spencer üzgün bir tavırla "Yani şimdi ben Pat'a çeki yazmak zorundayım değil mi?" dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum" dedi Erickson. Gülüyordu.

"Eğer ona bu çeki hemen verirsem bir bardak martinimi ikram eder, yoksa bu Allahın belâsı kulübü satın mı alır?"

"Eğer dolgunsa. Kimbilir?" dedi Erickson..

Spencer iç geçirip "Dolgun, hem de çok dolgun.." dedi..

– BİTTİ –

SOLUK KESİCİ!..

Bir cinayete kurban gitmişse
yüzbinlerce dolar sigorta parasına değer.
Ama intihar etmişse beş para bile etmeyen
bir cesedin esrarını çözmeye çalışan insanlar.
Yaşayan insanın dramı!
Amansız tıbbî meraklar!...

Tamamen gerçek olaylara dayanan OTOPSİ,
insanı şoke edici mahkeme sahneleri,
dudak uçuklatıcı yüzleşmelerle doludur...
Çapraşık bir tıp bilmecisinin,
ancak ünlü bir tıp uzmanı tarafından
çözümlenişinin unutulmaz hikâyesidir bu!..
O, adım adım esrarı çözmeye çalışırken,
acımasız erkekler ve ihtiraslı kadınların
umutları ve kaderleri de neşterinin keskin ucunda
dengelerini korumaya çabalamaktadır...

ANCAK ON YILDA BİR KERE
BÖYLESİNE GÜÇLÜ,
BÖYLESİNE ZENGİN, KARMAŞIK
ENTRİKALARLA DOLU
BİR ROMAN ÇIKABİLİR.
İŞTE ÇAĞIMIZIN ROMANI...

OTOPSİ